

စိုးမိုး စာပေ

BURMESE
CLASSIC
COM

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ဆုအနုပညာ

အချစ်ချစ်ချစ်

www.burmeseclassic.com

LnC

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ပျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအားဘုံရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ★ အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု နိုင်ငံရေး
- ★ စည်ကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ ပွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်ယူနိုင်စွမ်းထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- ★ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မှပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ဘုရားရှိခိုး

အချစ်ချစ်ချစ်

စာအုပ်ပြုစုသူ	- ၅၀၀၉၈၀၀၀၁၁
မူရင်းဆရာ/အုပ်စု	- ၅၀၀၀၀၀၀၀၀၁၁
အုပ်စုခေါင်း	- L လင်း
ထုတ်ဝေသူ	- ဒေါ်သီတာ (ရီရီစာပေ)
(မြ-ဝေဂျာ)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့
ပုံနှိပ်သူ	- ဦးမြင့်သန်း (မြ-ဝေဂျာ)
မယ်အောင်သက်
၆၈၊ ကောင်းဝါလမ်း
အပိုင်းအစည်း ရန်ကုန်
အတွင်းဖလှယ်	- ဦးကျော်စိုး
စာအုပ်အုပ်စု	- ကိုသန်းဌေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
ပထမအကြိမ်
အုပ်စု	- ၅၀၀
စာအုပ်	- ၁၅၀ ကျပ်

၈၉၅ - ၈၃

ဆုတံဆိပ်

အချစ်ချစ်ချစ် / ဆုတံဆိပ် ။ - ရန်ကုန်

မိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၂

၂၈၀ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) အချစ်ချစ်ချစ်

ကျော်ဝဏ္ဏဘဝမှာ အရေးကြီးဆုံး ဦးစားပေးရမည့်သူက တစ်ယောက်တည်းရှိသည်။ သူက ကျော်ဝဏ္ဏရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေး နု။

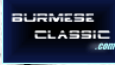
နုရဲ့စိတ်ထဲမှာတော့ ကျော်ဝဏ္ဏဆိုတဲ့ အစ်ကိုဖြစ်သူက နောက်နားခပ်ကျကျမှာ ရှိနေမှာ သေချာသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ညီမလေးက အစ်ကိုဖြစ်သူ ကျော်ဝဏ္ဏ မကြိုက်တာတွေချည်း ရွေးလုပ်နေသည်။

ညီမလေးက အချစ်ကို ကိုးကွယ်တတ်တဲ့သူ။ ညီမလေး ရွေးချယ်လိုက်သည့် အချစ်ကြောင့် အစ်ကိုဖြစ်သူရင်ထဲ ဘယ်လောက် ခံစားနာကျင်သွားရမလဲဆိုတာ နည်းနည်းမှ မလွှဲ။

လောကကြီးမှာ ညီမလေးအတွက် ချစ်ရမယ့်သူ ဒီလောက်ပဲ ရှားနေလားမသိ။ ညီမလေးချစ်သူအဖြစ် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ရွေးချယ်လိုက်သူက တခြားသူမဟုတ်။ ကျော်ဝဏ္ဏ ကြည့်မရအောင် မုန်းသည့် စက်ကွင်းဆိုသည့်ကောင်ကိုမှ ညီမလေးက သူမချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ သိသိခြင်းမှာပဲ နဲ့စက်ကွင်းတို့ ချစ်ခရီးကို ရရာနည်းသုံးပြီး ဖျက်ဆီးဖြိုချဖို့ ကြိုးစားသည်။

ဒါပေမဲ့ ကျော်ဝဏ္ဏ မဆောင်မြင်။ နက သူမချစ်သူ စက်ကွင်းမှ စက်ကွင်းဖြစ်နေ၍ မခံချိမခံသာ တောက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်ရုံမှတစ်ပါး။

• • •

“မင်း ငါ့ကို ရွှေပြည်အေးတရား လာမဟောနဲ့ ဥက္ကာ၊ ငါက ဗူးဆိုပရုံမသီးဘူး၊ ဒီကောင်ချိုးသွားတဲ့ အချိုးက ဘာအချိုးလဲဟင်၊ ငါလုပ်သမျှ လိုက်လုပ်ပြီး နောက်ဆုံး သူ ငါ့ကို အနိုင်ပိုင်းပိုင်းသွားတာ၊ ကတုံးပေါ်ထိပ်ကွက် လူလည်လုပ်သွားတာ၊ ကျော်ဝဏ္ဏကို ဦးကျော်လုပ်သွားတာ၊ တောက် ခံရခက်သကဲ့”

ပြဿနာရဲ့အစက အခုမှမဟုတ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အဖေတွေ အထုံးတွေ ဆက်ထုံးတွေ ရှိနေခဲ့တာ တစ်နှစ်နီးပါးရှိပြီ။ ပထမဆုံး စဖြစ်တဲ့ ပြဿနာက ရေသန့်ဘူးထုတ်တဲ့ကိစ္စ။

စက်ကွင်းက ကျော်ဝဏ္ဏ တစ်ဦးတည်းကိုယ်စားလှယ် ယူပြီး သွင်းနေသည့် ရေသန့်စက်ရုံကို ကျော်ဝဏ္ဏသွင်းပေးနေပေသည်။

ဈေးထက် နိမ့်ချပြီး PET ဘူးတွေ သွင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါ ထားတော့။ ကျော်ဝဏ္ဏ သည်းခံနိုင်သေးသည်။
ဒါလောက်နှင့် စက်ကွင်းက မရပ်။ ကျော်ဝဏ္ဏ ဒေါသဖြစ်အောင်
ထပ်လုပ်သည်။ ဘာထပ်လုပ်သလဲ။ ကြည့်ဦး စက်ရုံက ကျော်ဝဏ္ဏ
ကို အားနာ၍ ကျော်ဝဏ္ဏ ပစ္စည်းသွားပို့ရင် မငြင်းဘဲ ယူသည်။
အဲဒါကိုပဲ စက်ကွင်းက ငြိမ်ငြိမ်မနေ။

ကျော်ဝဏ္ဏပို့သည့် ပစ္စည်းတွေကို စံချိန်စံညွှန်း မပြည့်မှီ
ကြောင်း သူ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ယှဉ်ပြီး သက်သေပြသည်။ ဒီတစ်ချိန်တော့
ကျော်ဝဏ္ဏ အလဲထိုးခံလိုက်ရသည်။

ရေသန့်စက်ရုံက ကျော်ဝဏ္ဏ ပစ္စည်းတွေကို မယူတော့။
ကျော်ဝဏ္ဏနေရာကို စက်ကွင်း ယူသွားသည်။

အခုတစ်ခါ စက်ရုံထုတ် ပိုက်တွေကို ကိုယ်စားလှယ်ယူ
တဲ့ကိစ္စ။

စက်မှုဇုန်တစ်ခုက ထုတ်သော ပလတ်စတစ်ပိုက်ပျော၊
မာ အားလုံးကို ပြည်တွင်းရော ပြည်ပပါ ဖြန့်ချိဖို့ ကျော်ဝဏ္ဏ
တစ်ဦးတည်းကိုယ်စားလှယ်ရသည်။

အဲဒီလိုရအောင် ကျော်ဝဏ္ဏ မနည်းကြိုးစားထားရသည်။
စက်ရုံပိုင်ရှင် သူဌေးက ကိုယ့်နိုင်ငံသားတစ်ဦးထဲပိုင် မဟုတ်။
ထိုင်ဝမ်နဲ့ ဖက်စပ်။ ဒါကိုပဲ ကျော်ဝဏ္ဏက ရအောင်အဆက်
အသွယ်ယူပြီး အလုပ်ဖြစ်အောင်လည်း ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ ပြထား
သည်။

ရန်ကုန်နှင့် နယ်မှာ ကျော်ဝဏ္ဏ လူတွေလွတ်ဖြန့်ပြီး
ဈေးကွက်ရအောင် ဖန်တီးထားရ၏။ နောက်ဆုံး အဆုံးသတ်လိုက်
တော့ စက်ကွင်းက ကျော်ဝဏ္ဏ ပြိုင်ဘက်အနေနဲ့ ပေါ်လာသည်။

ဘယ်အချိန်ကတည်းက ကျော်ဝဏ္ဏရဲ့ခွင်ကို ချောင်းနေခဲ့
သည်မသိ။ စက်ကွင်းက ဒီကရှယ်ယာရှင်တွေကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်း
ပြီး အိတ်ထဲကောက်ထည့်ထားခဲ့သည်။

ဒီပွဲမှာ ကျော်ဝဏ္ဏ ထပ်ကွဲသည်။ ကျော်ဝဏ္ဏနဲ့ စက်ရုံ
တာဝန်ခံ ချုပ်ထားတဲ့ ကတိကဝတ်စာချုပ်လည်း ပျက်၊ ကျော်ဝဏ္ဏ
လုပ်ထားသမျှလည်း အဖတ်မတင်ဖြစ်ပြီး စက်ကွင်းလက်ထဲ
ဈေးကွက်ပါ ထိုးအပ်လိုက်ရသည်။

ဒီပွဲမှာလည်း ကျော်ဝဏ္ဏပဲ အရေးနိမ့်ခဲ့ရသည်။ ဒါရှိစေ

တော့။

ကျော်ဝဏ္ဏ ည့်လို့၊ ကျော်ဝဏ္ဏ ကံမလိုက်သေးလို့၊ အသုံး
မကျလို့ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျိန်တယ်၊ ဆဲတယ်၊ ရေရွတ်တယ်။

စက်ကွင်းနဲ့ ကျော်ဝဏ္ဏကြားမှာ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ပြီးသွားလိမ့်
မယ်လို့ ထင်ထားခဲ့သည်။

စက်ကွင်းကို တတိယအကြိမ် ထပ်မံစူးစေရဘူးဟု
ကျော်ဝဏ္ဏ သစ္စာဆိုရင်း တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်
ချခဲ့သည်။

BURMESE
CLASSIC

လုပ်ကွက်တွေကို သေချာဖန်တီးသည်။ ပိုင်ပြီဆိုမှ
ကျော်ဝဏ္ဏ လုပ်ငန်းစသည်။ ဒီတစ်ခါ ကျော်ဝဏ္ဏလုပ်တဲ့ လုပ်ငန်း
ကလည်း ကျော်ဝဏ္ဏအတွက် အပိုင်နိုင် အကျွမ်းကျင်ဆုံး လုပ်ငန်း
ဖြစ်တဲ့ ပိန်အိတ်လုပ်ငန်း။ ဒီလုပ်ငန်းက နည်းနည်းကြီးကျယ်သည်။

ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းဖြစ်၍ အရင်းအနှီးက မသေး။

စက်ရုံဆောက်ဖို့၊ စက်ပစ္စည်းဝယ်ဖို့၊ ကုန်ကြမ်းဝယ်ယူရဖို့
ဖို့၊ များပြားလှတဲ့ အလုပ်တွေကြားမှာ ကျော်ဝဏ္ဏ နေ့မအား ညမနား
နိုင်။ ဒီကြားထဲ ကျွမ်းကျင်ထမ်းတွေ စိတ်ကျေနပ်လောက်အောင်

ရှာမရလို့ သင်တန်းပေးရသေးသည်။

စိတ်တိုင်းကျဖြစ်ပြီဆိုမှ ကျော်ဝဏ္ဏစက် စလည်ပတ်ပြီဆို
မှ တက်လာတဲ့ ပြဿနာက ကုန်ကြမ်းပြတ်လပ်မှုဖြစ်သည်။

ကုန်ကြမ်းပြတ်တာမှ စက်လည်ပတ်စရာမရှိလောက်
အောင်၊ စက်ပိတ်ထားရလောက်အောင် ဆိုးရွားလွန်းသည်။

ကုန်ကြမ်းဝယ်ဖို့ လွှတ်လိုက်သည့် အဝယ်တော်တွေ
လည်း လက်မှိုင်ချပြီး ပြန်လာရတာ များသည်။ နောက်ဆုံးသေချာ
စုံစမ်းကြည့်တော့မှ ကျော်ဝဏ္ဏ လိုချင်တဲ့ အဓိက ကုန်ကြမ်းတချို့
ကို စက်ကွင်းက ဝယ်လှောင်ထားမှန်းသိသည်။

ဂိုထောင်သုံးလုံးစာလောက်ရှိတဲ့ ကုန်ကြမ်းတွေ စက်ကွင်း
လက်ထဲမှာ ရှိနေသည်။ ကျော်ဝဏ္ဏလူတွေ ဝယ်ဖို့သွားသည်။

စက်ကွင်းက မရောင်းဘူး အပြတ်ငြင်းလွှတ်သည်။
ကျော်ဝဏ္ဏ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့။ ပျာသွားသည်။ ဒီဘက်မှာ
ပြဿနာပေါ်ပြီ။

ကျော်ဝဏ္ဏ ရှိသမျှငွေတွေအားလုံးကို စက်ရုံလုပ်ငန်းမှာ
မြှုပ်နှံထားတာ အားလုံးနီးပါးဖြစ်သည်။ ဒါတောင် ဘဏ်ဘိုးနဲ့

ချေးယူထားတာတွေ မပါသေး။ လည်ပတ်မှု မရှိသော ကျော်ဝဏ္ဏရဲ့ စက်ရုံအတွက် ကျော်ဝဏ္ဏ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ဘယ်လို စဉ်းစား စဉ်းစား အဖြေကမရှိ။

စက်ကွင်းဆိုသည့်ကောင်နဲ့ ကျော်ဝဏ္ဏကိုယ်တိုင် သွားရင် ဆိုင်ရမလား။ ဒါလည်း မဖြစ်။ စက်ကွင်း လုပ်သမျှ အလုပ်တွေက အကြံအစည် ရှိပြီးသား။

စက်ကွင်း ကြံစည်သမျှ အကြံအစည်တွေကလည်း ကျော်ဝဏ္ဏကို ဒုက္ခပေးဖို့ချည်း ဖြစ်နေ၏။

စက်ကွင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲဆိုတာ သိပ်ထင်ရှား ပြတ်သားလွန်းနေသည်။

ကျော်ဝဏ္ဏကို အပြုတ်တိုက်ချင်တာကလွဲ၍ တခြားဘာမှ မရှိ။ ကျော်ဝဏ္ဏလက်ထဲမှာ ကုန်းကောက်စရာ မရှိလောက်အောင် မွဲပြာကျသွားတာ စက်ကွင်းဆိုသည့်ကောင် မြင်ချင်တွေ့ချင်နေတာပဲ ဖြစ်သည်။

စက်ကွင်း ဘာကြောင့် ကျော်ဝဏ္ဏကို ဒီလောက်အပြီး အတေးကြီးနေရသလဲ။

BURMESE CLASSIC

အပြီးအတေး ကြီးကြီးမားမားနဲ့ ကျော်ဝဏ္ဏကို လိုက်ဒုက္ခ ပေးနေတာ ဘာသဘောလဲ။

ဒီကိစ္စ သေချာသိရဖို့ ကျော်ဝဏ္ဏက သူ့မန်နေဂျာ ကိုဆန်း သစ်ကို စက်ကွင်းထံ လွှတ်လိုက်သည်။

အဲဒီမှာ ကျော်ဝဏ္ဏ သိလိုက်ရတာက စက်ကွင်းဟာ ကျော်ဝဏ္ဏ အလုပ်က ထုတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ ကျော်ဝဏ္ဏရဲ့ မန်နေဂျာဟောင်း ဦးဝင်းမြင့်ရဲ့သား ဖြစ်နေသည်။

ဦးဝင်းမြင့် ကျော်ဝဏ္ဏရဲ့ လူယုံတော်တစ်ယောက်။ ဦးဝင်းမြင့်နဲ့ကျော်ဝဏ္ဏက ဟိုတုန်းက လုပ်ငန်းတွေ တစ်စုံမှမထွန်း ကားစဉ်ကတည်းက လက်တွဲလုပ်လာခဲ့ကြသူတွေ။

အဲဒီမှာ တစ်ခုကွာတာက ကျော်ဝဏ္ဏက ဉာဏ်ရှိသည်။ အကြံရှိသည်။ ဒါကြောင့် ဦးဝင်းမြင့်က ကျော်ဝဏ္ဏလက်အောက် ရောက်သွားသည်။

ကျော်ဝဏ္ဏက ဦးဆောင်သမား။ ကျော်ဝဏ္ဏ လုပ်သမျှ ဦးဝင်းမြင့်က နာခံရသူ။ နောက်တော့ ဦးဝင်းမြင့်က ကျော်ဝဏ္ဏရဲ့ မန်နေဂျာဖြစ်သွားသည်။

အဲဒီတုန်းက ဦးဝင်းမြင့်မှာ သားတစ်ယောက်ရှိမှန်း
ကျော်ဝဏ္ဏ မသိ။ ကျော်ဝဏ္ဏသိတာ ဦးဝင်းမြင့်မှာ သမီးတစ်
ယောက်ပဲ ရှိသည်။

အဲဒီ သမီးမှာမည်က ဧဝရက်။ ကျော်ဝဏ္ဏရဲ့ ချစ်သူ။
ဧဝရက်နဲ့ ကျော်ဝဏ္ဏချစ်သူဖြစ်တာ ဧဝရက်အမေ
ဒေါ်ကစံတီရဲ့ တိုက်တွန်း တွန်းအားပေးမှုတွေကြောင့်လည်း
ပါသည်။

ကျော်ဝဏ္ဏက ဧဝရက်ကို ဒီလောက်ကြီး သဘောကျတာ
မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ ဧဝရက်နဲ့ တွဲဖြစ်သည်။ စားအတူ သွားအတူ။
ကျော်ဝဏ္ဏရဲ့ ညီမလေးနကတော့ သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦးကို သဘောတူ
သည်။ ဧဝရတ်ကလည်း နုကို ချစ်သည်။ ကျော်ဝဏ္ဏကတော့
မိဘမဲ့ညီမလေး နုကိုသာ ကိုယ့်သမီးလေးလို့ သတ်မှတ်ထားသည်။
တကယ်လဲ နုအတွက် ကျော်ဝဏ္ဏပဲ အဖေ၊ ကျော်ဝဏ္ဏပဲ အမေ။

ကျော်ဝဏ္ဏဘဝမှာ ကျော်ဝဏ္ဏ ညီမလေးကသာ နံပါတ်
တစ်နေရာ နားထားသည်။ ဧဝရက်နှင့် ချိန်းထားပေမယ့် ညီမလေး
အတွက်ဆိုရင် ချစ်သူကို သတ်မရနိုင်။ ကျန်းမာရေး ချူချာသော

ညီမလေးကိုပဲ ဦးစားပေးခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးမှာ ဧဝရက်နှင့်
ကျော်ဝဏ္ဏ လမ်းခွဲခဲ့သည်။

ဒါကို ဦးဝင်းမြင့်နှင့် သူမိန်းမ ဒေါ်ကစံတီက မကျေနပ်။

ကျော်ဝဏ္ဏရှေ့မှာ ဘာမှမပြောပေမယ့် သူတို့သမီးအတွက်
ကျော်ဝဏ္ဏကို စိတ်ကွက်သွားတာ သေချာသည်။ ပိုဆိုးတာက
ဧဝရက်က ဦးဝင်းမြင့်တို့ သဘောမတူသည့် လူနှင့်ယူလိုက်သည်။
အမွေပြတ်တွေ ဘာတွေဖြစ်သွားပေမယ့် ဦးဝင်းမြင့်က သူ့သမီး
အခုလိုဖြစ်ရတာ ကျော်ဝဏ္ဏကြောင့်ဟု စွပ်စွဲသည်။ ကျော်ဝဏ္ဏက
ဂရုမစိုက်။ ဒီကိစ္စက သူ့နဲ့ဘာမှမဆိုင်။ စိတ်လဲမဝင်စား။ နောက်ဆုံး
ဦးဝင်းမြင့် အလုပ်က ထွက်သွားသည်။ နောက် သိပ်မကြာပဲ
ဆုံးသည်။

ခုတော့ ဦးဝင်းမြင့်ရဲ့ မျိုးဆက်သစ်က ကျော်ဝဏ္ဏကို
ရန်ကြွေးဆပ်ဖို့ အသေအလဲ ကြိုးစားလာသည်။ တကယ်တော့
ဦးဝင်းမြင့်တို့သားအဖကိစ္စက ကျော်ဝဏ္ဏနှင့် ဘာမှမဆိုင်။ ပတ်သက်
မှုရှိခဲ့တာကို ကျော်ဝဏ္ဏ ဝန်ခံသည်။ အငြိုးတကြီး ကလဲ့စားချေ
နေစရာမဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီပွဲမှာ ကျော်ဝဏ္ဏ ရှုံးသည်။ အပတ်

တကုတ် ကြီးစားဖော်ဆောင် တည်ဆောက်ထားခဲ့သည့် ကျော်ဝဏ္ဏ
စက်ရုံကြီးကို ရောင်းပစ်လိုက်ရသည်။

ရသည့်ငွေနှင့် အခြားလုပ်ငန်း ပြောင်းလုပ်မည်။ စက်ကွင်း
လိုက်နှောင့်ယှက်လို့ မရသည့် လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ရွေးချယ်စဉ်းစား
သည်။ ကျော်ဝဏ္ဏအတွက်ကတော့ အလုပ်ကမရှား။ ကျော်ဝဏ္ဏ
သူငယ်ချင်း ဥက္ကာက ဘုရင့်နောင်မှာ ပွဲရုံဖွင့်ထားသည်။

စက်ရုံရောင်းထားတဲ့ငွေနဲ့ အဲဒီမှာ ကျော်ဝဏ္ဏကိုယ်တိုင်
အခန်းတစ်ခန်း ဝယ်လိုက်သည်။

ပွဲရုံဖွင့်ဖို့ စိတ်ကူးနှင့်။

ပွဲရုံမှာမည်ကိုတော့ ညီမလေး နုနုမည်နဲ့ပဲ ဖွင့်ရန် စိတ်
ကူးထား၏။

“န” ပွဲရုံပေါ့။

ဥက္ကာက ကျော်ဝဏ္ဏကို အစစအရာရာ အကူအညီပေး
သည်။

ကျော်ဝဏ္ဏအတွက် ကုန်သွယ်ပို့တဲ့ကိစ္စက အစ အစ
အရာရာ အဆင်ပြေ ချောမွေ့စေရမည့် တာဝန်ယူထားသည်။

ကဲ...ဘာလိုသေးလဲ။ ကျော်ဝဏ္ဏ ပွဲရုံဖွင့်မည်။ စက်ကွင်း
ဆိုတဲ့ကောင် ဘယ်လိုအနှောင့်အယှက် ဆက်ပေးဦးမလဲ။ စောင့်
ကြည့်ရသေးတာပေါ့ စက်ကွင်းရယ်။

• • • •

အချစ်ချစ်

ကျော်ဝဏ္ဏဘဝကို အသေသတ်လိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲဆိုတာ။
 စက်ကွင်းဆိုသည့်ကောင် ဘယ်လို ရိပ်မိသွားသည် မသိ။
 စက်ကွင်း...မင်းကို ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှ မကျေ
 ဘူး မှတ်ထား။

• • •

ဒီတစ်ခါ ကျော်ဝဏ္ဏ အထင်လွဲသွား၏။ စက်ကွင်းရဲ့
 ပစ်မှတ်ဟာ ကျော်ဝဏ္ဏဆီကိုသာ တည့်တည့်ချိန်ရွယ်ပြီး အမြဲ
 ပစ်ခတ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားခဲ့သည်။

တကယ်ဖြစ်လာတော့ ကျော်ဝဏ္ဏ ထင်သလိုမဟုတ်။
 ဒီတစ်ခါ စက်ကွင်း ချိန်ရွယ်ပြီး ပစ်မှတ်ထား ပစ်မှတ်ခံ
 ရသူက ကျော်ဝဏ္ဏရဲ့ အချစ်ဆုံးညီမလေး 'န'ဖြစ်နေသည်။

အဲဒါ ကျော်ဝဏ္ဏကို တည့်တည့်ချိန်ရွယ် ပစ်ခတ်တာထက်
 ပို၍ ခံရခက်စေသည်။

ထိချက်ပြင်းစေသည်။

ကျော်ဝဏ္ဏရင်ကို တိုက်ရိုက်ထိတာထက် ဆိုးသည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား ဆရာ။ နှစ်အိမ်ကို ဆရာတစ်ယောက် တည်းသွားမယ်ဆိုတာ၊ ဟိုက ဆရာရန်သူတော်ကြီး ဖြန်လာမှ ဟုတ်ပေဖြစ်နေမယ်”

မောင်စိန်က စက်ကွင်းတစ်ယောက်တည်းသွားမှာကို စိတ်မချနိုင် ဖြစ်နေ၏။

သူ စိတ်မချ ဖြစ်မယ်ဆိုလည်း ဖြစ်လောက်သည်။

ကျော်ဝဏ္ဏဆိုတဲ့လူက စက်ကွင်းကို အသေသတ်ချင်၊ ဖြတ်ချင်နေတာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် စက်ကွင်းကို သူ့လက်ထဲထည့်ပြီး ချေမွပစ်ချင်နေသည့်လူ။ စဉ်းနှိုးတုံးပေါ်တင် အသားလို နပ်နပ် စဉ်းချင်နေ၏။ ကျော်ဝဏ္ဏဆိုသည့် လူ၏ အမှန်းစက်ကွင်းအပေါ်မှာ

အချစ်ချစ်

၂၁

ဒီလောက် ကြောက်စရာကောင်းသည်။ ဒီလိုဖြစ်အောင်လဲ ကျော်ဝဏ္ဏ ကို စက်ကွင်းက အရင် သွားစထားခဲ့၏။

“ဒီအချိန် သူ ဖြန်မလာနိုင်ပါဘူး မောင်စိန်ရာ၊ ကျော်ဝဏ္ဏ ဆိုတဲ့လူက ဒီအချိန်ဆို ပွဲရုံမှာ အလုပ်ရှုပ်နေမှာ”

“ညနေစောင်းတော့လည်း နေကောင်းအောင် ကျန်းမာရေး ဆိုင် ဝင်ဦးမှာ။ ကဲ ...ဒီလောက် ပိုသေချာစေချင်သေးလား၊ မင်းကိုယ်တိုင် ပွဲရုံရှေ့မှာ မယောင်မလည် သွားရပ်နေလိုက်၊ ဖုန်း ယူသွားပြီး အခြေအနေ သတင်းပို့လို့ ရတာပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ”

“ဒါနဲ့ ဆရာ လူလွှတ်ထားတယ်ဆို”

“အေး...မင်း မသွားလည်း နုမှာ ငါလွှတ်ထားတဲ့ လူရှိပြီးသား၊ ကဲပါ...မင်း ဘာမှ ပူမနေနဲ့၊ မင်း လုပ်ရမည့် အလုပ်ကိုပဲ ဖြောင့်ဖြောင့်သွားလုပ်၊ ငါ့အတွက် ဂရုစိုက် မနေနဲ့”

“ကျွန်တော့်အလုပ်က ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောလိုက်ရုံပဲ၊ ကျွန်တော် ဆရာနဲ့ လိုက်မလားလို့”

“ဘာလိုက်လုပ်မလဲ”

“ဦးကျော်ဝဏ္ဏရဲ့ ညီမလေးကို လိုက်ကြည့်ချင်လို့”

စက်ကွင်း ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းအောင်မျှလိုက်ရသည်။

“တော်စမ်းပါကွာ၊ ကိုယ့်မိန်းမကို အိမ်ပြန်ကြည့်စမ်းပါ”

“မိန်းမတော့ မကြည့်ပါရစေနဲ့ ဆရာရယ်၊ တစ်နေ့မှာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီရှိတဲ့ အထဲက နေ့ဝက်လောက် ဖြစ်နေရတာ တောင် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်လွန်းလို့”

“ဘာလဲ၊ မင်းက ကလေးသုံးယောက်ရတော့ ဒီလိုစကား မျိုး ထွက်လာပြီလား”

မောင်စိန်မိန်းမ မကြည်က ကလေးသုံးယောက် ဆက် တိုက် မွေးထားပြီး အစားအသောက်မလျော့၍ ဝိတ်တက်နေသူ။

မောင်စိန်နှင့်ဆို ဆင်နှင့်ဆိတ်လို ခန္ဓာချင်းက ကွာလေ သည်။

ဒီတော့ မောင်စိန် အိမ်သိပ်မကပ်တာ အထူးအဆန်းတော့ မဟုတ်။

“ကလေးသုံးယောက်လည်း သူလိုသာ လာရင်တော့ ကျွန်တော်ရူးမယ် ဆရာ၊ အခုတောင် ဆရာနဲ့ပြန်တွေ့လို့၊ မဟုတ်ရင် ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်မယ် မသိဘူး”

စက်ကွင်း ကားပေါ်ရောက်တဲ့အထိ မောင်စိန်က ဘေးက တောက်လျှောက် ကပ်ပါလာပြီး တတွတ်တွတ် ပြောနေ၏။

“ကဲပါ...မင်းဒုက္ခတွေ့ အသာထားပြီး ငါ ခိုင်းထားတာ သာ သွားလုပ်တော့၊ တော်ကြာ ချိန်းထားတာတွေ လွဲကုန်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာ”

မောင်စိန်က စက်ကွင်းရဲ့ တပည့်လည်းဟုတ်သည်။ ပုဆိုး ဝတ် စက္ကထေရီဆိုလည်း ဟုတ်သည်။

ကိစ္စအတော်များများကို စက်ကွင်း မပါပဲ မျက်နှာလွှဲထား နိုင်လောက်အောင် အားကိုးရသည့် လူယုံတော်။

ငွေကြေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် စိတ်အချရဆုံးလူ။ သည်တော့ စက်ကွင်းမှာ တာဝန်အတော် ပေါ့သွားသည်။

စက်ကွင်း လုပ်ချင်သည့် အလုပ်ကိုလည်း စိတ်ဖြောင့် ဖြောင့် လုပ်နိုင်သည်။

စက်ကွင်းအလုပ်က ကျော်ဝတ္ထုဆိုသည့်လူကို ဒုက္ခကြီးကြီး ပေးဖို့၊ နှစ်ထုပ်ကြီးကြီးမားမား ထမ်းခိုင်းဖို့။

အဲဒါ စက်ကွင်းရဲ့ အကြီးမားဆုံး အလုပ်နှင့်ဆန့်ကျင်ဖြစ်

သည်။

အခုလည်းပဲ နှစ်အိမ်ကို စက်ကွင်းရောက်အောင်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ နှစ်အိမ်...မင်းဟာ ငါ့ရဲ့နောက်ဆုံးပစ်မှတ်ပဲ။ ဒီပစ်မှတ်ဟာ ကျော်ဝဏ္ဏကို အလဲထိုး အနိုင်ယူမယ့် ပစ်မှတ်လည်း ဖြစ်သည်။

ငါ တစ်ခုတော့ စိတ်မကောင်းဘူး နှစ်အိမ်။ မင်းဟာ ကျော်ဝဏ္ဏရဲ့ ညီမဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါ မင်းရဲ့အမှားပဲ။ မင်းအစ်ကို ကျော်ဝဏ္ဏအတွက် မင်း တစ်ခုတော့ ငါ့ကို ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်။

ဒါမှ ငါ့စိတ်ထဲက အာဇာတ ကျေမယ်ထင်တယ် နှစ်အိမ်။ ကျေချင်မှလည်း ကျေမယ်။ လောလောဆယ်တော့ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ အကောင်းဆုံးပစ်မှတ်ပဲ။

ကျော်ဝဏ္ဏကို ဦးချိုးဖို့ နှစ်အိမ်ဟာ စက်ကွင်းရဲ့ အကောင်းဆုံးပစ်မှတ်ပဲ။ နှစ်အိမ် မင်းဆီက ငါ လိုချင်တဲ့ လျော်ကြေးရဖို့ ငါ လာပြီ။

• • •

ခြံရှေ့တံခါးဝမှာ အစောင့်တစ်ယောက် အမြဲတမ်းရှိသည်။ ပြီးတော့ ခြံတံခါးက အမြဲတမ်း သော့ခတ်ပိတ်ထား၏။ တင်းကျပ်သော စည်းကမ်းချက်တွေထဲမှာ ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်ဖြစ် နှစ်အိမ်နဲ့ တွေ့ဖို့ အစစ်ဆေး အမေးမြန်းခံရမယ်ဆိုတာ သေချာသည်။ စက်ကွင်း နှစ်အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်တာနှင့် ခြံစောင့်က စက်ကွင်း ကားနား ရောက်လာ၏။

“ဘာကိစ္စလဲ”

ခြံစောင့် မေးပုံက မယဉ်ကျေး။ ဒါတောင်မှ စက်ကွင်းကားက မော်ဒယ်အမြင့်ဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးနံပါတ်ချိတ်ထား၏။ ကားခပ်စုတ်စုတ်သာ စီးလာမိရင် မောင်းထုတ်မလား မသိ။

“ကိုယ်က ကိုကျော်ဝဏ္ဏ ဖိတ်ဆွေပါ။ ဒီကနေ့ပဲ မန္တလေးက ရောက်တာ”

“နာမည်က ဘယ်သူလဲ၊ သူနဲ့ဆုံဖို့ ချိန်းထားသလား”

ဒီမေးခွန်းတွေက ကျော်ဝဏ္ဏ သင်ထားပုံရသည်။

“ဘယ်အချိန်ဖြစ်မလဲဗျာ၊ ရုတ်တရက် အရေးကြီးကိစ္စနဲ့ ထွက်လာမိတာ၊ လမ်းမှာ တောက်လျှောက် ဖုန်းခေါ်ကြည့်သေးတယ်၊ ခေါ်မရဘူး”

“သူဌေး အခု အိမ်မှာမရှိဘူးဗျ၊ ပွဲရုံမှာပဲ ရှိလိမ့်မယ်”

“ဟာဗျာ...သူ မရှိတာနဲ့ အိမ်ထဲ မဝင်ရတော့ဘူးလား၊ သူညီမ နှစ်အိမ် ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ သူနဲ့တွေ့မယ်၊ ခင်ဗျား ပေးမဝင်ရင် ကိုကျော်ဝဏ္ဏလာမှ ဒုက္ခရောက်မှာ မစိုးရိမ်ဘူးလား၊ ကိုယ် ပြန်ပြောမှာနော်”

တံခါးအစောင့်ကို စက်ကွင်း မျက်နှာထား တည်တည်နှင့် ခြိမ်းခြောက်လိုက်တော့ ခြံစောင့် တွေသွားကာ စက်ကွင်းမျက်နှာကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြန်ကြည့်သည်။

“ပြန်တော့ မတိုင်ပါနဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော်က တာဝန်အရ

မေးရတာပါ”

ဒါပဲပြောပြီး ခြံစောင့်က ဝင်ထည်တဲ့ သံဝန်းတံခါးမကြီးကို ခပ်သုတ်သုတ် ဖွင့်ပေးသည်။ စက်ကွင်း ကားကို နှစ်အိမ်တိုက်ကြီးရှေ့ရောက်အောင် မောင်းဝင်လိုက်ရင်း နှုတ်ခမ်းကို ခပ်သဲ့သဲ့ ပြီးသည်။

အိမ်ရှေ့မှာ လူရိပ်လူယောင်ပင် မရှိ။ နှစ်အိမ်ဟာ အိမ်ထဲမှာပဲ ရှိလိမ့်မည်ဟု စက်ကွင်း စိတ်ထဲက အလိုလို ယုံနေ၏။ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ကားပေါ်က စက်ကွင်း ဆင်းလိုက်၏။

သံဝန်းတံခါးက ဖွင့်ထားပေးမယ့် အထဲမှာ ဟိုက်ဒရောလစ် တံခါးတစ်ချပ် ရှိသည်။

အဲဒါကို တွန်းဖွင့်ပြီး အထဲကို စက်ကွင်း ဝင်လိုက်တော့ ခပ်သင်းသင်း မွေးပျံ့သောရနံ့ လွှမ်းခြုံထားသည့် လေအေးစက်တပ် အခန်းထဲ ရောက်သွားသည်။ ဒီတော့မှ လူရိပ်ကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့သည်။ စက်ကွင်း မျှော်လင့်ထားသလို နှစ်အိမ်တော့မဟုတ်။ သူတို့အိမ်မှာ ခိုင်းသည့် အိမ်ဖော်မလေး။

“နှစ်အိမ် ရှိလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်လို့ သွားပြောလိုက်”

“ဟုတ်”

ကောင်မလေးက စက်ကွင်းပြောသမျှကို နာခံပြီး အပေါ်ထပ်ရှိ နှစ်အိမ်အခန်းကို ပြေးတက်သွား၏။

“ဒေါက်...ဒေါက်၊ မမလေး...အောက်ထပ်မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေပါတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“အစန်း မသိဘူး မမ”

နစိတ်ထဲ ဘဝင်မကျဖြစ်သွားပေမယ့် ဧည့်သည်ရောက်နေမှတော့ ဆင်းတွေ့ဖို့ပဲရှိသည်။

ဧည့်သည်တဲ့။ နဆီကိုလာတဲ့ ဧည့်သည်တော့ မဖြစ်နိုင်။ ဒါဆို ဘယ်သူလဲ။ ကိုကြီး ဧည့်သည်လား။ ကိုကြီးဧည့်သည်ဆို ပွဲရုံလိုက်သွားမှာပေါ့။ ဒီမှာ ကိုကြီးမှ မရှိတာ။ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နုနု ကိုယ့်ကိုယ်ကို သပ်ရပ်အောင် ပြင်လိုက်သည်။

“သေချာအောင် မမေးလာဘူးလား အစန်းရယ်”

“ဧည့်သည်က ဦးကိုကြီးနဲ့လည်း သိတယ်လို့ပြောတယ်”

“ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ သေချာ မမေးခဲ့ဘူးလားဟယ်”

“မိုးကုတ်ကလို့တော့ ပြောတာပဲ၊ နာမည်က ကိုစိုင်းတဲ့”

“ကိုစိုင်း”

အစန်းစကားကို နှစ်အိမ် နားရှိလို့သာ ကြားသည်။ စိတ်ထဲကတော့ မယုံနိုင်။ ကိုစိုင်းဆိုတာ ကိုကြီး သူငယ်ချင်း။ ပြီးတော့ နှစ်အိမ်နှင့်လည်း ခင်သည်။

“န အခုပဲ ဆင်းလာခဲ့မယ်၊ ဧည့်သည်ကို ကော်ဖီတိုက်လိုက်၊ ကြားလား အစန်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

အစန်း ပြန်ထွက်သွားမှ နှစ်အိမ် မှန်တင်ခုံရွှေမှာ ရပ်လိုက်၏။ ကိုစိုင်းက ကိုကြီးလိုပဲ။ သဘောကောင်းသည်။ နကိုလဲ အလိုလိုက်သည်။ မိုးကုတ်မှာ နှစ်အိမ် နေဖူးသည်။ နှစ်အိမ် အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်မှ ရန်ကုန်ကို ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုကြီးက သူ့အလုပ်တွေကို ရန်ကုန် အပြီးရွှေလာခဲ့သည်။

မိုးကုတ်မှာနေတုန်းက ကိုစိုင်းတို့ခြံနှင့် နှစ်အိမ်တို့ခြံက ဘေးချင်းကပ်လျက်။ ကိုစိုင်းတို့က အဲဒီအချိန်ထဲက ငွေကြေးပြည့် နံပြီးသား။ ကိုကြီး အားကျရလောက်အောင် ကိုစိုင်းမိဘများ ကျေးဇူးမကင်း။

မိုးကုတ်မှာ နေကတည်းက ကိုစိုင်းက နှစ်အိမ်ကို ကမ်းလှမ်းဖူးသည်။

သူ့အချစ်ကို ဖွင့်ဟဖူးသည်။ နှစ်အိမ်က ကိုကြီးရဲ့ ထိန်းသိမ်းကြပ်မတ်မှုအောက်က အရပ်ကလေးတစ်ရပ်လို ဖြစ်နေ၍ အားလုံး ကိုကြီး သဘောကျနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ကိုစိုင်းကိစ္စမှာလည်း ထိုအတိုင်းဖြစ်သည်။

ကိုစိုင်းမှာ အဲဒီတစ်ခါပဲ ဖွင့်ဟပြီး နှစ်အိမ် ရန်ကုန်ပြောင်းလာသည့်အချိန်ထိ ထပ်မပြောတော့။

ခုကော...ကိုစိုင်း ရန်ကုန်ကို ဘာသတင်းမှ မပေးပဲ ဘယ်လိုရောက်လာသည် မသိ။

ကိုကြီးကလွဲလျှင် နှစ်အိမ်ဘဝမှာ တွယ်တာစရာဆိုလို့

ကိုစိုင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်။ ခု ပြန်းစားကြီး ကိုစိုင်းရောက်ချ လာတယ်ဆိုတော့ နှစ်အိမ် ရင်ခွံသွား၏။ ကိုစိုင်းကို ချစ်သူတစ်ယောက်လို မချစ်မိပေမယ့် ကိုစိုင်းက ခင်စရာကောင်းတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ကိုကြီးထက်စာရင် သဘောကောင်းတာ၊ ပွင့်လင်းတာ၊ နှစ်အိမ်အပေါ် တကယ် စေတနာ မေတ္တာထားတာကိုတော့ နှစ်အိမ်သိသည်။ ကိုစိုင်းက နုကို တကယ်ချစ်တာ ဖြစ်ပေမယ့် နုကတော့ ကိုစိုင်းကို မချစ်ပေမယ့် အဆက်အသွယ်တော့ မပြတ်။

နောက်ပိုင်း ကိုစိုင်း နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားသည်။ အခုမှ နှစ်အိမ်ရှေ့ ပြန်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်း နုတို့ ဘာအဆက်အသွယ်မှ မရှိတော့။

ခုမှ ဘာများ အကြောင်းထူးလို့ပါလိမ့်။ အတွေးနှင့်အတူ နှစ်အိမ် အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာတော့ ကျောပေးထိုင်နေသည့် လူရွယ်တစ်ဦးကို ဧည့်ခန်းမှာ တွေ့ရသည်။

“ကိုစိုင်း”
လှေကားအဆင်းမှာ နှစ်အိမ် အသံပြုလိုက်တော့ လေးကျာ

ခိုင်းထားသူက လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟင်...ကိုစိုင်းလည်း မဟုတ်ဘူး”

နုစံအိမ်၏ လှပသော မျက်နှာလေးမှာ အံ့သြခြင်းတွေနှင့် သူတွေ့လိုက်ရသော ဧည့်လူစိမ်းကို မျက်လုံးဝိုင်းလေးတွေနှင့် ကြည့်နေမိသည်။ တစ်ဖက်က လူကလည်း ဖြူညနုဖတ်နေသည့် မျက်နှာ လှလှလေးနှင့် နုစံအိမ်မျက်နှာ လှလှလေးကို မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ လူပုံက တစ်ခါမြင်ယုံနှင့် မှတ်မိစေနိုင်သည့် လူချောတစ်ယောက်။ အရပ်ကအမြင့်ကြီး။ မျက်ခုံးထူထူ၊ အသားဖြူဖြူ၊ နှုတ်ပေါ်ပေါ်၊ စူးရဲတောက်ပသည့် မျက်ဝန်းတွေက နုစံအိမ် မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေပုံက စူးစူးရှရှ။ တင်းတင်းစေ့စေ့ထားသည့် နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ ဘာအပြုံးမှမရှိ။

သူ ဘယ်သူလဲ။ ဘာလို့ ကိုစိုင်းလို့လိမ်ပြီး နုစံအိမ်ရှိတဲ့ အိမ်ထဲကို ဝင်လာတာလဲ။ နုစံအိမ် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသည့် လူစိမ်းတစ်ယောက် နုစံအိမ် အိမ်ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်လာသည့် အကြောင်းက သာမန်အနေအထားတော့ မဖြစ်နိုင်။

ပြီးတော့ သူက လိမ်ညာပြီး ရောက်လာသည့်သူ။

သူကိုယ်သူ ကိုစိုင်းလို့ လိမ်ပြောပြီး နုစံအိမ်ကို ခေါ်တာ ဘာသဘောလဲ။

“ရှင်...ဘယ်သူလဲ”

“မင်းက နုစံအိမ်ပေါ့...ဟုတ်လား”

“မင်းက ငါထင်ထားတာထက်တောင်မှ အများကြီး ပိုလှတာပဲ၊ ကောင်းပါတယ်”

“ဘာကောင်းတာလဲ၊ ရှင် ဒီမှာလာပြီး အူကြောင်ကြောင် လုပ်မနေနဲ့၊ ကိုကြီးညီမမှန်းသိမှတော့ ရှင် ဒီလောက်အတင့်မရသင့်ဘူး၊ ရှင် ပြန်ပါ၊ ရှင့်ကို နု ဒုက္ခမပေးချင်ဘူး”

နုစံအိမ် ခြိမ်းခြောက်ပေမယ့် သူက ဂရုမစိုက်။

ကိုကြီး ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ သူ အစထဲက သိထားပုံရသည်။

“အဟား...ကျော်ဝဏ္ဏညီမက အလာကြီးပါလား၊ ဒီမှာ...မင်းသိထားရမှာက တစ်နေ့ကျရင် မင်းအစ်ကိုရော မင်းပါ ငါ့ရှေ့မှောက်မှာ ပြားပြားမှောက် ခူးထောက်လာစေရမယ်၊ အဲဒါ မင်း မြဲမြဲမှတ်ထား”

“ရှင်...ရှင်...သူများအိမ်ထဲ ဝင်လာပြီး စော်စော်ကားကား ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှု၊ အသေရေဖျက်မှုတွေနဲ့ ရှင်ကို တရားစွဲလို့ရတယ်ဆိုတာ သတိထားမိရဲ့လား”

စက်ကွင်း မရယ်ပဲ မနေနိုင်တော့ဘူး။ ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ရယ်လိုက်တော့ နှစ်အိမ်ထဲမှ ရွံရှာစိမ်းသက်သော အကြည့်တစ်ချက် လက်ခံရရှိလိုက်သည်။ ဒါ အစပဲ ရှိသေးတယ်...နှစ်အိမ်မင်း ကိုယ့်ဆီက ဒီထက် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အခြေအနေဆိုးတွေကို လက်ခံရင်း ရင်ခုန်လှုပ်ရှားစေရဦးမယ်။

မင်း မသိနိုင်တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ထောင်ချောက်တွေထဲမှာ မင်း ကျဆုံးရဦးမယ်။

“ဒီမှာ...နှစ်အိမ်၊ မင်း ဒီလောက် ခြိမ်းခြောက်နေစရာ မလိုပါဘူး၊ ငါ သွားမှာပါ၊ မသွားခင် မင်းကို တစ်ခုတော့ မှာခဲ့ရဦးမယ်”

“စက်ကွင်းဆိုတဲ့ကောင်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရန်သူလို တိုက်ခိုက်ထိုးနှက်ဖို့ ဝန်မလေးသလို တစ်စစီချိုးဖဲ့ ခြေဖျက်ဆီးပစ်ဖို့လည်း သွေးမကြောင်ဘူး၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ငါ့ခြေသလုံးကို

ဖက်ပြီး ငိုပြမယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီ မိန်းမကို ခွင့်လွှတ်ကျေအေးဖို့ ဝန်မလေးဘူး၊ မင်းအစ်ကို ပြန်လာရင် ပြောလိုက်၊ စက်ကွင်းအိမ်လာသွားတယ်လို့၊ ဒီလောက်ဆို သူ သဘောပေါက်မှာပါ၊ ကံ...ငါသွားပြီ”

စက်ကွင်းတဲ့...ဘုရားရေ...။ နှစ်အိမ် ဘုရားတလိုက်မိ၏။ စက်ကွင်းဆိုတဲ့လူဟာ နုတို့ မောင်နှမဘဝအတွက်တော့ မာရ်နတ်ထက်ဆိုးတဲ့ အဖျက်ခိုင်းရပ်စံပိုးတစ်ကောင်ဆိုတာ နု သိသည်။ ကြားဖူးသည်။ ကိုကြီးဆီမှာ ရှိသမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေဟာ လေတိုက်ရာပါတဲ့ သဲတောင်ကုန်းလို တစ်စစီ ကြေမှုလွင့်ပါးကုန်တာ စက်ကွင်းဆိုတဲ့ လူဆိုးကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား။

သူက အခု နှစ်အိမ်ပေါ်အထိ တက်လာပြီ။

ကိုကြီးကို ဒုက္ခပေးရုံနဲ့ အားမရလို့ နှစ်အိမ်ဘက် လှည့်လာတာလား။

ဘုရား...ဘုရား၊ အဲဒီလို မဟုတ်ပါရစေနဲ့။

ဒီကိစ္စ ကိုကြီးသာ သိသွားရင် ပြဿနာ အကြီးအကျယ် တက်တော့မှာ သေချာသည်။

ကိုကြီးက ဒီတစ်ခါ စက်ကွင်းဆိုသည့်လူကို အလျော့ ပေးတော့မှာ မဟုတ်။ သူ့ကို သတ်တော့မှာ။

စက်ကွင်း သေသွားတာက အကြောင်းမဟုတ်။ နှစ်အိမ် ဘဝမှာ ဒီမောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲရှိသည်။ တကယ်လို့ ကိုကြီး တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ရင် နှစ်ယောက်ထဲ ဘယ်လိုနေခဲ့ရလဲ။ လောက ကြီးအလယ်မှာ နှစ်ယောက်ထဲ ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ ကိုယ် ရပ် တည်ဖို့ဆိုတာဟာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စကြီးပါ။

ကိုကြီးက နုကို သံကွန်ခြာနဲ့အုပ်ပြီး ပိုးမွေးသလို တယု တယ မွေးမြူခဲ့သည်။ အပျံသင်စ ငှက်တစ်ကောင်လောက်တော့ မှ နုမှာ အစွမ်းအစ မရှိ။

မဖြစ်ဘူး...မဖြစ်ဘူး။ ဒီကိစ္စ ကိုကြီး သိလို့မဖြစ်ဘူး။

စက်ကွင်းဆိုတဲ့လူ အကြောင်းကို နု နှုတ်ပိတ်နေရန် ဆုံး ဖြတ်လိုက်၏။

ဒါကလည်း ကိုကြီးနဲ့ နုအတွက်ပါ။ တစ်ခုတော့ စဉ်းစားသည်။

နှစ်အိမ် အပျံသင်ရတော့မည်။ အပျံသင်မှ ဖြစ်တော့မည်။

လို့ နှစ်တ်ထဲက အလိုလိုသိနေ၏။ ဒါကလည်း တခြားသူကြောင့် မဟုတ်။ စက်ကွင်းဆိုသည့် လူကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကိုကြီးထားသည့် အသိုက်အမြို့ထဲမှာ နု ခပ်အေးအေး တေးချင်းဆိုနေလို့ မဖြစ်တော့။ အန္တရာယ်က မဖိတ်ခေါ်ပဲ နုတို့အသိုက်ထဲအထိ ရောက်လာခဲ့၏။ နု အခု ဘာလုပ်ရဲမလဲ။

နုတို့ဘဝကို စက်ကွင်းဆိုတဲ့လူ မဖျက်ဆီးနိုင်အောင် နု ဘာမဆို လုပ်ရဲရတော့မည်။

ကိုကြီးဆီက သတ္တိတချို့တစ်ဝက်လောက်တော့ နု ရချင် သည်။ ဒါမှ စက်ကွင်းဆိုသည့်လူကို နု ရင်ဆိုင်နိုင်မည်။

ရင်ဆိုင်ဖို့ သတ္တိတွေလဲ မွေးနိုင်မည်။

နုရှေ့က စက်ကွင်း ထွက်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း စက်ကွင်း ပုံစံ၊ စက်ကွင်းအရိပ်က နုနှလုံးသားကို ခြောက်လှန့်နှိပ်စက် ကျန် ရစ်သည်။

စက်ကွင်း...ရှင် ဘယ်တော့မှ နုတို့ မောင်နှမကို မနိုင် စေရဘူး။

ရှင်က တစ်ယောက်ထဲ။ နုဘက်မှာ ကိုကြီးရှိတယ်။

နုတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်။

ကိုကြီး မရှုံးစေရဘူး။ ကိုကြီးဘက်က နု ရပ်တည်ရမည်။
ကိုကြီး မသိအောင် နု ကူညီပြီး ရှင့်ကို တိုက်ခိုက်ထိုးနှက် အနိုင်
ယူပြမယ်။ ရှင်...စောင့်ကြည့်။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရှင် အထင်သေးစကား ပြောသွား
တဲ့အတွက် တစ်နေ့မှာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အနိုင်ယူမှုကို ရှင်
ခံယူစေရမည်။

စက်ကွင်း...ရှင် ကောင်းကောင်း နောင်တရစေရအောင်
နု လုပ်ပြမယ်။ အဲဒီနေ့ကို ရှင် စောင့်ကြည့်ပါ။

နု အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့စဉ် ဟောင်းနွမ်းသော
အတွေးအခေါ်များကို အောက်ထပ်မှာ ထားပစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

နု ဘာလုပ်ရမလဲ။ သေချာဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ အိမ်တွင်းပုဂ္ဂိုလ်
မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို နု ဒီနေ့ပဲ အဆုံးသတ်လိုက်ပြီ။

နုရဲ့ လုပ်ရပ်ကို ကိုကြီး တစ်နေ့တော့ နားလည် သဘော
ပေါက်ပါလိမ့်မည်။

• • •

“ဆရာအိမ်က ဖုန်းလာနေတယ်”

မန်နေဂျာ ကိုမြင့်မောင်က စားပွဲပေါ်မှ အသံမြည်လာ
သည့် ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ယူနားထောင်ပြီးလျှင် ကျော်ဝဏ္ဏထံ
ကမ်းပေးသည်။

“ညီမလေးလား”

အိမ်က ဆက်တာဆိုတော့ ညီမလေးကလွဲပြီး တခြားသူ
မဖြစ်နိုင်ဟု တွေးကာ မေးလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်က
ဆက်နေတာ ညီမလေးမဟုတ်ပဲ ဒေါ်စိမ်းမေဖြစ်နေသည်။

“မဟုတ်ဘူးကွဲ့...ဒေါ်ဒေါ်ပါ။ အဒေါ် အခုပဲ ဈေးက
ပြန်ရောက်တာ၊ အဲဒါ အိမ်မှာ မင်းညီမလေး နု မရှိတော့ဘူး”

“ဗျာ”

“ဒေါ်လေး ဘာပြောလိုက်တယ်”

“န မရှိတော့ဘူး...ဟုတ်လား၊ ဘယ်ကိုသွားတာလဲ၊

အခွေတွေ ဘာတွေများ ထွက်ငှားသလားဗျာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ အစန်းကို အဒေါ် မေးပြီးပြီ၊ အဝတ်စားလဲ ပြီး ကားနဲ့ ထွက်သွားတာတဲ့၊ ဘယ်သူမှ တားလို့မရဘူးလို့ ပြောတယ်”

ကျော်ဝဏ္ဏစိတ်ထဲ ပူသွားသည်။ နှစ်အိမ်ဆိုသည့် ညီမလေးက ဘယ်သွားတာလဲ။ ကျောင်းတွေလည်း ပိတ်ထား သည်။ သင်တန်းဆိုလည်း ကျော်ဝဏ္ဏက တက်ခွင့်ပြုမထား။ အိမ်မှာပဲ ဆရာ ခေါ်သင်တာ များသည်။

အခုလောလောဆယ် အိမ်မှာ ကွန်ပျူတာတစ်လုံးဝယ်ပြီး ညီမလေးကို သင်ခိုင်းမလို့ စီစဉ်နေတုန်း။

“ကားက ပြင်ထားတာ မကြာသေးဘူး ဒေါ်လေး၊ အဲဒီ ကားက သိပ်စိတ်မချရဘူး၊ လမ်းမှာ ပျက်နေမှ ဒုက္ခ၊ နေပါဦး... သူ ဘယ်သွားမယ် ပြောသွားလဲ”

“မပြောဘူး မောင်ကိုကြီး၊ အဒေါ်က န အဲဒီမှာများ ရောက်နေလားလို့ လှမ်းဆက်တာ၊ နေ့လည်ကတော့ အိမ်ကို လူ တစ်ယောက်လာသွားသေးတယ်၊ အဲဒီလူ လာသွားပြီး သိပ်မကြာ ဘူး၊ နေ့လည်း လိုက်ထွက်သွားတာပဲ”

“ဘယ်များသွားတာလဲ မောင်ကိုကြီးရယ်၊ နလေးကို ရှာပါဦး”

“လူတစ်ယောက် လာသွားတယ် ဟုတ်လား၊ အဲဒီ လူက ဘယ်သူလဲ ဒေါ်လေး”

“အစန်းပြောတော့ အဲဒီလူ နာမည်က စက်ကွင်းတဲ့၊ အဲဒီလူနဲ့ နနဲ့ အတော်ကြာအောင် စကားပြောကြတယ်”

“ဗျာ”

“စက်ကွင်း...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မောင်ကိုကြီး”

“ဟင်”

ကျော်ဝဏ္ဏလက်ထဲက ဖုန်းခွက် လွှတ်ကျမတတ် ဖြစ်သွား ၏။ ကျော်ဝဏ္ဏရင်ထဲ စက်ကွင်းဆိုသည့် အမည်ကြောင့် တုန်လှုပ်

မှုက ပြင်းထန်လွန်းသည်။

စက်ကွင်း...ဒီကောင် နှစ်အိမ်ကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ။

နဲ့ဒီကောင် ဘယ်တုန်းက ပတ်သက်သွားတာလဲ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နဲ့ ဒီကောင် ဘယ်လိုမှ ပတ်သက်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး။

ဒီကောင် စက်ကွင်း တမင်သက်သက်လုပ်တာ။ ညီမလေးကို တမင်သွားရှာပြီး ဒုက္ခပေးမလို့ လုပ်တာ။

ဒီကောင် ဂြိုဟ်ကောင်ပဲ။

ညီမလေးကို ဒီကောင် သွားရှာရတဲ့ အကြောင်းရင်းက တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ အဲဒါက ညီမလေးကို ဒုက္ခပေးဖို့ပဲ။

“တောက်”

“မောင်ကိုကြီး...အဒေါ် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်၊ နုကို ရှာတွေ့ရင် အိမ်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပါကွယ်”

ကျော်ဝဏ္ဏဖုန်းခွက်ကို လွှတ်ချလိုက်၏။ လွှတ်မချရင်လည်း ကျော်ဝဏ္ဏ ဆက်ကြားချင်စိတ် မရှိတော့။

“မောင်မြင့်...ဒီကကိစ္စတွေ မင်းပဲ ကြည့်လုပ်လိုက်တော့

ခါသွားပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာ”

မောင်မြင့် လိုက်ခေါ်သံကို ကြားပေမယ့် ပြန်မထူး။ ပွဲရုံရှေ့ အဆင်သင့် ရပ်ထားသည့် ကားပေါ်တက်ပြီး တရှိန်ထိုး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ထွက်သာ ထွက်လာရသည်။ ဘယ်ကို မောင်းရမှန်းမသိ။ ညီမလေး ဘယ်ကိုသွားတတ်သလဲ။ မောင်းနေရင်းက ညီမလေးသူငယ်ချင်းတွေအိမ် ဖုန်းနှင့် လှမ်းဆက်သွယ် မေးမြန်းကြည့်သော်လည်း အဖြေမရ။

သူတို့အိမ်ကို ညီမလေး မလာပါဟူသော အဖြေသာ ရသည်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ ကျော်ဝဏ္ဏ ကိုယ်တိုင် မတွေးတတ်တော့။

မိုးစုန်းစုန်းချုပ်လို့ လမ်းမီးတွေတောင် လင်းလာ၏။ ကားတစ်စီးနဲ့ လမ်းပေါ်မှာ ကျော်ဝဏ္ဏ တစ်ယောက်ထဲ။ အိမ်က ကားနဲ့ ညီမလေးကို ရှာတွေ့လေမလား လှည့်ပတ်ရှာနေတုန်း။

အိမ်ကို ဆက်ကြည့်တော့လည်း ညီမလေး ပြန်မလာသေးဟူသော အဖြေသာ ရသည်။

“ညီမလေးရယ်...ကိုကြီးကို စိုးရိမ်လွန်ပြီး သောကများ ရအောင် လုပ်နေတာလား၊ မင်း ဘယ်သွားမယ်၊ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ အိမ်ကို အသိပေးခဲ့ရောပေါ့”

“ခုတော့ ကိုယ် လုပ်ချင်ရာ မဆင်မခြင် ထင်ရာစိုင်း ထွက်သွားလိုက်တာ နောက်ကွယ်မှာ ကိုကြီး ဘယ်လောက် စိတ်ပူနေရမယ် မစဉ်းစားမိဘူးလား”

လမ်းမှာ ညီမလေးတစ်ယောက်ထဲ အခက်တွေ့နေမှာ ကားတစ်စီးနှင့် ဒုက္ခရောက်နေမှာ ကျော်ဝဏ္ဏ အစိုးရိမ်ဆုံးဖြတ်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျော်ဝဏ္ဏကားက ဆိပ်ကမ်းတံတားတစ်ခုနားကို ရောက်လာသည်။ အဲဒီမှာ မြစ်ကမ်းဘက် ဦးတည်ပြီး ခေါင်းထိုးရပ်ထားသည့် ဆလွန်းကားတစ်စီး။ ကျော်ဝဏ္ဏ ကားမီးရောင်နှင့် ကားနံပါတ်ကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်လိုက်ရ၏။

ဒါ အိမ်ကကားပဲ။ ဒါဆို ညီမလေးရော။ ရင်ထဲက အပူလျော့သွားပေမဲ့ ညီမလေးကို မတွေ့ရသေးတော့ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ဝမ်းမသာနိုင်သေး။

ကျော်ဝဏ္ဏ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ရှာကြည့်တော့ ဆိပ်ခံ

တံတားအဆုံးမှာ မြစ်ရေပြင်ဆီ ငေးမျှော်ရပ်နေတဲ့အရိပ် တစ်ရိပ်ကို ရှာတွေ့၏။

“ညီမလေး”

ကျော်ဝဏ္ဏ ညီမလေးရှိရာ ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် အပြေးကလေး လှမ်းသွားမိ၏။

ညီမလေးအနား ကျော်ဝဏ္ဏ ရောက်သွားချိန်အထိ ညီမလေးက နေရာမှာ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေဆဲ။

“ညီမလေး”

သူ့ ခေါ်ပေမယ့် မထူး။

ကျော်ဝဏ္ဏ အနားရောက်လာတာ သိသိကြီးနဲ့ မသိကျိုးကျွဲ ပြုပြီးနေ နေ၍ ကျော်ဝဏ္ဏရင်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိ။

ညီမလေးရဲ့ အမူအယာက ကျော်ဝဏ္ဏစိတ်ကို ထိခိုက်သွား၏။ ညီမလေးက ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဒါကို ကျော်ဝဏ္ဏ နားမလည်။ ဒါပေမယ့် ညီမလေးကို အော်ငေါက်ဆူပူလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိ။

ညီမလေး ဝမ်းနည်းနေတဲ့ အမူအယာကြည့်ပြီး ကျော်ဝဏ္ဏ ရင်ထဲမှာ စက်ကွင်းကိုပဲ ခေါ်သအကြီးအကျယ်ထွက်ကာ သင်းချင်

စိတ်ပေါက်နေ၏။

“ညီမလေး...အိမ်ပြန်ကြရအောင်နော်”

“ညီမလေး မပြန်ချင်သေးဘူး ကိုကြီး၊ လထွက်လာတဲ့ အချိန်အထိ ညီမလေး စောင့်ကြည့်ချင်သေးတယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာ၊ ညီမလေး ဝမ်းနည်းနေမှန်း ကိုကြီးသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စ ကိုကြီးတစ်ယောက်ထဲ တာဝန်ယူ ဖြေရှင်းနိုင်ပါတယ်”

“စက်ကွင်းဆိုတဲ့ကောင်ကို ညီမလေးဆီ နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ ရောက်မလာနိုင်အောင် ကိုကြီး လုပ်ပြမယ်”

“ကိုကြီး ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ သူ့ကို သတ်မလို့လား”

“လူတစ်ယောက်ကို သတ်တဲ့နည်းလမ်းက အမျိုးမျိုးရှိတယ် ညီမလေး၊ ကိုကြီး ဒီကောင်ကို သေအောင် မသတ်နိုင်ပါဘူး”

“ဒီကောင်ဘဝတစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်သပ်သွားအောင် ကိုကြီး လုပ်ပြမယ်၊ ညီမလေး စောင့်ကြည့်”

ကိုကြီးကလည်း စက်ကွင်း ပြောသလိုပဲ သူ့ရဲ့ ဦးတည်

ချက်ကို ပီပီပြင်ပြင် တင်ပြလာခဲ့သည်။

န ဘာလုပ်ရမလဲ။ ညီမလေးတစ်ယောက်အတွက် ကိုကြီး ဒီလို ဆုံးဖြတ်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်အတ္တအကျိုးအတွက် ဦးတည်ဆောင်ရွက်ချက်လား။

မည်သူ့အကျိုးအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် နအတွက်တော့ ကောင်းကျိုးဖြစ်မလာနိုင်တာ သေချာသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျော်ဝဏ္ဏစက်ကွင်းကို အကွက်ကျကျ တန်ပြန်ကလွဲစားချေဖို့ အကြံထုတ်နေခဲ့သည်။

ပထမဆုံး ကျော်ဝဏ္ဏ လုပ်ခဲ့သည့် တန်ပြန်မှုက အလွန်ပဲ ရိုးစင်းလွယ်ကူပါသည်။ ကျော်ဝဏ္ဏက စက်ကွင်းနှင့် ထိပ်တိုက် တွေ့ဆုံဖို့ ကြိုးစားခြင်းဖြင့် ပြဿနာကို စတင်ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

• • •

စက်ကွင်း၏ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းရှိရာ Tower 9 အထပ်မြင့်
အဆောက်အအုံဆီသို့ ကျော်ဝဏ္ဏတစ်ယောက်ထဲ ရောက်သွားသည်။
ကုမ္ပဏီရုံးခန်းသည် တာဝါ၏ အထပ်တစ်ထပ်လုံးယူထားပြီး ဒီ
တာဝါမှာ IT PLUS ကုမ္ပဏီလောက် ကြီးကျယ်သော ကုမ္ပဏီမရှိဟု
သူ သိထားသည်။

စက်ကွင်း...မင်းက ငါထင်ထားတာထက်တောင်
ကြီးပွားနေတာပါလား။ ကျော်ဝဏ္ဏရဲ့ စီးပွားရေးကို ဖျက်ပြီး ဒီမှာ
လာကြီးပွားနေတာတွေက ကျော်ဝဏ္ဏကို ဒုက္ခရောက်အောင် ခုတ်
လုပ် ကျော်လွှားပြီး ကလိမ်ကကျစ်ဉာဏ်နဲ့ ဆင်ကြံကြံ ကြီးပွား
လာတာ။

အထင်ကြီးစရာ တစ်ကွက်မရှိ။ စက်ကွင်းမျက်နှာကို
ကြည့်ချင်၍ ကျော်ဝဏ္ဏ လာတာမဟုတ်။ မိန်းမဉာဏ်နဲ့ ကျော်ဝဏ္ဏ
ညီမကို တစ်ဖက်လှည့် ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံချင်သည့် ဆိုးညစ်တဲ့
စက်ကွင်းအကြံကို တားဆီးဖို့ ဖြစ်သည်။

ကျော်ဝဏ္ဏ စက်ကွင်းကို တွေ့ရင် ပြောပစ်လိုက်ချင်တဲ့
စကားတွေကို ခေါင်းထဲစီတည့်ပြီး Lift ပေါ်တက်ခဲ့သည်။

ဆဋ္ဌမထပ်မှာရှိသည့် စက်ကွင်း၏ ကုမ္ပဏီမှာ သူကြားဖူး
ထားခဲ့သလို အမှန်ပင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားပါသည်။

ခမ်းလုံးပြည့် ကော်ဇောနီများ ခင်းကျင်းထားသည်။ နံရံ
များကိုပင် ဆေးမသုတ်ပဲ ကော်ဇောများအပြည့် ကပ်ကာရံထား
သည်။

ရုံးသုံးပရိဘောဂများကအစ ခေတ်စီဆန်းသစ်သော အသုံး
အဆောင်များနှင့် ဗဟိုလေးအေးပေးစနစ်ကြောင့် အေးစိန်သော အငွေ့
အသက်များ။

စက်ကွင်းနှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ရဖို့ ကျော်ဝဏ္ဏ နာရီဝက်ကျော်
ကျော် စောင့်ဆိုင်းလိုက်ရသေးသည်။

Director စက်ကွင်းဆိုတာ ကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ IT PLUS အကြီးအကဲပဲ။ တွေ့ရဖို့ ဒီလောက်တော့ သူ စောင့်ရမည်ပေါ့။

တကယ်တမ်း ကျော်ဝဏ္ဏတို့နှစ်ယောက် ဆုံကြသည့်နေ့ ရက် စက်ကွင်း၏ အထူးဧည့်တွေ့ခန်းမှာ ဖြစ်သည်။

ထိုအခန်းထဲမှာ ထူထဲသော သားရေဆိုဖာ ဆက်တီခုံများ နှင့် ပတ်လည်ဝန်းရံထားပြီး အလယ်မှာ မှန်စားပွဲတစ်လုံးချထားရုံ အပြင် ဘာမျှမရှိ။

မှန်တံခါးကို အသာအယာ တွန်းဖွင့်ပြီး စက်ကွင်းဝင်လာ သည့်အခါ ကျော်ဝဏ္ဏက အပေါက်ဝကို ကျောပေးပြီး စီးကရက် တစ်လိပ် မီးညှိနေခဲ့သည်။

“ခင်ဗျား တစ်နေ့မှာ ကျုပ် ရှေ့မှောက် ရောက်လာလိမ့် မယ်ဆိုတာ တွေးမိပြီးသားပဲ၊ ကဲ...လာရင်းကိစ္စကို ပြောပါ၊ ကျုပ် က အလုပ်ခပ်များများရယ်၊ ခင်ဗျား ပြောမယ့်စကားတွေကို စောင့် နားထောင်ဖို့ အချိန်သိပ်မပေးနိုင်မှာစိုးတယ်၊ ပြောစရာရှိတာ ခပ် မြန်မြန် ပြောဗျာ”

“ငါပြောမှာ ဒါပဲ”

“ခွင့်”

မေးရိုးနှင့်လက်သီး ထိခတ်မိသံ ခပ်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ပေါ်လာသည်။ စက်ကွင်း နေရာမှ လွင့်ထွက်သွားပြီး ဆိုဖာဆက် တီတစ်ခုပေါ် ဝုန်းခနဲ ထိုးကျသွား၏။

ကိုရိုကားယား ပက်လက်လန်ကျသွားခဲ့စဉ် အခန်းတံခါး ဖွင့်ထားပြီး ကုမ္ပဏီအစောင့်နှစ်ယောက် ပြေးဝင်လာသည်။

ကျော်ဝဏ္ဏကို ဖမ်းချုပ်ဖို့ ကြိုးစားစဉ် စက်ကွင်းက သူတို့ ကို စေးဝေးဖယ်နေဖို့ လက်ပြလိုက်သည်။

အစောင့်နှစ်ယောက် ပြန်ထွက်သွားမှ စက်ကွင်းက သွေး စွန်းသွားသော နှုတ်ခမ်းကို လက်ကိုင်ပဝါဖြူတစ်ထည်ထုတ်ကာ သန့်စင်ပွတ်သပ်ပြီးမှ နေရာမှ ထရပ်သည်။

“မှတ်ထား...နောက်တစ်ခါ ငါ့ညီမကို လာရှာရင် မင်းကို လောကကြီးမှာ အရှင်မထားဘူး”

လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး သတိပေးသလို ကျော်ဝဏ္ဏ ပြောတော့ စက်ကွင်းရဲ့ မျက်နှာမှာ ပြုံးမဲ့ ဖြစ်သွားတာ မြင်ရသည်။

သရော်ပြီးလား၊ မကျေနပ်ပြီးလား သရုပ်ခွဲမနေတော့ပဲ

အခန်းထဲမှာ ကျော်ဝဏ္ဏထွက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား လာသတိပေးတာ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ ကိုကျော်ဝဏ္ဏ၊ ခင်ဗျားညီမဆီက ကျုပ် လိုချင်တာ ရအောင်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ ကျုပ်ကို ခင်ဗျား ထိုးခဲ့တဲ့အတွက် တစ်နေ့မှာ အကြီး အကျယ် နောင်တရစေရမယ်”

စက်ကွင်း စကားဆုံးအောင် မစောင့်ပဲ ကျော်ဝဏ္ဏ နေရာ က ချခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

ဒီကောင် ဘာတတ်နိုင်မလဲ။ စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့။ ကျော်ဝဏ္ဏ ညီမလေးက အားလုံး ကျော်ဝဏ္ဏသဘော။ လိမ္မာ သည်။ အစ်ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်။ စက်ကွင်း ဒုက္ခပေးမှာ ကြောက်လန့်စိုးရိမ်နေစရာ ဘာတစ်ခုမှမရှိ။

အရေးကြီးတာက ကျော်ဝဏ္ဏရဲ့ တန်ပြန်အစီအစဉ် စတင် ဖို့ဖြစ်သည်။ စက်ကွင်းကို ဖျက်ဆီးဖို့ ကျော်ဝဏ္ဏလက်ထဲမှာ နျူးကလီးယားဗုံးတစ်လုံး ရှိဖို့ မလိုအပ်။

တကယ်ပါ...

မိန်းမတစ်ယောက် ရှိရင်ရပြီ။ စက်ကွင်း ကျော်ဝဏ္ဏ

ဒုက္ခပေးမယ့် နည်းနဲ့ပဲ သူ့ကို လက်တုံ့ပြန်ရမည်။ သူ့နည်းနဲ့သူ ပြန်သတ်တာ။ ကျော်ဝဏ္ဏကို ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတယ်လို့ မခေါ် ခေါ်လောက်ပါဘူးနော်။

ကျော်ဝဏ္ဏ လက်တုံ့ပြန်ဖို့ အပြေးအလွှား စဉ်းစားစီစဉ် သည်။

ဘယ်လို မိန်းမကို ကျော်ဝဏ္ဏ အသုံးချရမလဲ။ ဒါက အရေးကြီးသည်။ မမျှော်လင့်ပဲ လာမင်ဒါနှင့် တွေ့သည်။

လာမင်ဒါက လှသည်။ ငယ်သည်။ ဆွဲဆောင်မှုအပြည့် ရှိသည်။ လာမင်ဒါနှင့် အမှတ်မထင် ဆုံခဲ့ရာမှ စက်ကွင်းကို လက်တုံ့ပြန်ဖို့ လာမင်ဒါကို အသုံးချရမည်။ လာမင်ဒါက နတ်သ မီးလိုလှတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

ကျော်ဝဏ္ဏသူငယ်ချင်း ဥက္ကာရဲ့ အရင်းအနှီးဆုံး မိတ်ဆွေ ဖြစ်သည်။

သူ့အလုပ် လုပ်တာက နာမည်သိပ်မကြီးတဲ့ ကာရာအိုကေ ခန်းတစ်ခုမှာ... လုပ်ရတဲ့အလုပ်က...အဆိုတော်။

သူ အကျွမ်းကျင်ဆုံး အတတ်ပညာက...

လား”

ကျော်ဝဏ္ဏက ကိုယ့်ဇာတ် ကိုယ်မနိုင်မှာ စိုးသည်။
ဒါကြောင့် ဥက္ကာကို သေချာမေးရသည်။ ဥက္ကာ မဖြေခင် ကောင်မ
လေးက သွက်သွက်လက်လက် ဝင်ဖြေပါသည်။

“လာဗင်ဒါ အားလုံးနီးပါး သိပြီးပါပြီ၊ ကိုကိုဘက်က
ပြောဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“မင်း ငါ့ကို ကိုကိုလို့ မခေါ်နဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုယ့်အကိုအရွယ်ဖို့ ကိုကိုလို့ ခေါ်တာ၊
မရဘူးလား”

“မခေါ်ရဘူး”

“သူ ကြိုက်သလို ခေါ်ပါစေ ကျော်ဝဏ္ဏရာ၊ သည်းခံ
လိုက်စမ်းပါ၊ အရေးကြီးတာက...”

“ငါ နားလည်တယ် ဥက္ကာ၊ ဒီမယ်...လာဗင်ဒါ၊ မင်းကို
ငါ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပဲ ပြောမယ်”

“မင်း လုပ်ရမှာက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အရယူ
ပေးဖို့ပဲ”

“ငါကတော့ လာဗင်ဒါကိုခေါ်လာခဲ့ပြီ ကျော်ဝဏ္ဏ၊
ကျန်တဲ့ အပိုင်းကတော့ မင်း တာဝန်ယူရလိမ့်မယ်”

ဥက္ကာနဲ့ အတူပါလာတဲ့ ခပ်လက်လက်မျက်လုံးများဝိုင်ရှင်
မိန်းမချောလေးကို မြင်ကထဲက ကျော်ဝဏ္ဏ အသုံးချဖို့ စဉ်းစားပြီး
သားဖြစ်သည်။

“နာမည်က ပွင့် တစ်လုံးထဲပဲလား”

“ပွင့်က လမင်းပွင့်ရိပ်ပါ၊ လူတွေကတော့ ပွင့်လို့ပဲခေါ်
ကြတယ်၊ ပွင့်ကလည်း သူတို့ အဲဒီလို ခေါ်တာကို သဘောကျ
တယ်လေ၊ ပရောဗလန် မရှိပါဘူး”

“ဥက္ကာ...မင်း သူ့ကို စည်းကမ်းချက်တွေ ပြောပြပြီးပြီ

“အဲဒီယောက်ျားက သိပ်ချမ်းသာတယ်၊ အဆင့်အတန်း မြင့်တယ်”

“နေပါဦး ကိုကို၊ လာဗင်ဒါက ယောက်ျားယူဖို့ လော လောဆယ် စိတ်ကူးမရှိသေးဘူးနော်”

လာဗင်ဒါက ကျော်ဝဏ္ဏစကားကို ဖြတ်ပြောတော့ ကျော်ဝဏ္ဏ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။ ဥက္ကာက ဝင်ရှင်း ပြရပြန်သည်။

“မဟုတ်ဘူး လာဗင်ဒါ၊ ဒီကောင်ကြီး အပြောမတတ်လို့ ပါ၊ သူ ပြောချင်တာက စက်ကွင်းကို မင်း ကြိုက်သလို စီရင်ခွင့် ရှိတဲ့အထိ တာဝန်ယူနိုင်ရမယ့် သဘောပဲ”

“ဟုတ်ပြီ၊ လာဗင်ဒါ သဘောပေါက်ပြီ၊ နာမည်က စက်ကွင်းတဲ့လား၊ ဒီနာမည်မျိုး လာဗင်ဒါ ကြားဖူးသလိုလိုပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ နောက်ဆို ခင်ဗျားလေး ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ မြင်ရမှာပါ၊ အဲဒီအချိန်ကျမှ သဘောမကျဘူး ဆိုရင်လည်း ခင်ဗျား လေး သဘောပဲ ဟုတ်ပြီလား”

ဥက္ကာက ဝင်ရှင်းသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ လောလောဆယ် လာဗင်ဒါမှာ အရေးတ ကြီး ငွေလိုနေလို့သာ ဒီအစီအစဉ်ထဲ ဝင်ပါဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ၊ လာဗင်ဒါက ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ချုပ်ချယ်ကန့်သတ်မှုကို တစ်စက်ကလေးတောင် ခံချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

ကျော်ဝဏ္ဏမျက်လုံးတွေ ဥက္ကာဆီ ပျံသန်းသွားမိတယ်။ ဖြစ်ပါ့မလားဆိုတာ ဥက္ကာကို မျက်ရိပ်ပြ မေးရသည်။

ဒီကောင်ကတော့ သေချာပေါက် အပိုင်ပါဆိုသည့် သဘောနှင့် လက်မတစ်ချောင်း မသိမသာ ထောင်ပြလေသည်။

“လာဗင်ဒါ ဆုံးဖြတ်တာ တန်မှာပါ၊ ကျော်ဝဏ္ဏက ကိုယ့်သူငယ်ချင်း၊ သူက ဘယ်တော့မှ မတရားမလုပ်ဘူး၊ အထူး သဖြင့် လာဗင်ဒါလို မိန်းကလေးမျိုးကိုဆို ဝိုဦး ဒုက္ခမပေးတတ် သေးတယ်”

“မြင်တာနဲ့ သိပါတယ်၊ ကိုကိုက သဘောကောင်းမယ့် ရုပ်မျိုးပါ၊ သူတစ်ပါးကို ချောက်ချတတ်တာက လွဲရင်ပေါ့လေ”

“လာဗင်ဒါ”

ဥက္ကာက ကောင်မလေးကို သိပ် နိုင်ချင်ပုံမရ။

အကိုင်အတွယ် မတတ်ချင်။ မြေမလေးက ကိုယ့်ကို ပြန်ခွေပတ်ဖို့ အဆင်သင့်ရှိနေမှန်း ကျော်ဝဏ္ဏ သတိထားမိလိုက် သည်။

သတိထားမှပါပဲ။

လာဗင်ဒါက အဆိပ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ကိုယ့်ကို ပြန်ခုခံပေးမှာ သေချာသည်။

ဒါပေမဲ့ ကျော်ဝဏ္ဏပဲလေ။ စက်ကွင်းနဲ့ ပတ်သက်ရင်သာ ခံချင်ခံခဲ့ဖူးမယ်။

တခြားကိစ္စတွေမှာတော့ ကျော်ဝဏ္ဏက တခြားလူထက် အမြဲတမ်းနှုတ်တစ်ဖျားသာ ကျော့ခဲ့တာချည်း။

“မင်း လိုချင်တဲ့ ပမာဏကို ပြောပါ”

“သိပ်များများ မလိုချင်ပါဘူး၊ ()လောက်ဆို ရပါပြီ”

လာဗင်ဒါပြောသည့် ကိန်းဂဏန်းတွေက ကျော်ဝဏ္ဏ အတွက် သိပ်များလွန်းနေသည်။ မတန်မရာဟု ထင်ရလောက် သည်။

ဒါပေမဲ့ သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အခုတစ်ဝက်ယူ၊ အောင်မြင်ရင် ကျန်တဲ့ တစ်ဝက်ထပ် ပေးမယ်၊ ကျေနပ်သလား”

“No”

လာဗင်ဒါ ခေါင်းခါပုံက သူစိမ်းဆန်လွန်းသည်။

“မရဘူးဆိုလည်း အရှင်း၊ ရမည်ဆိုလည်း အကုန်လုံး တစ်ခါထဲရမှ လာဗင်ဒါကျေနပ်မယ်၊ တစ်ဝက် လက်မခံဘူး၊ ကိစ္စအောင်မြင်မှတော့ လာဗင်ဒါ ရှင်တို့ဆီက ငွေကို လက်ဝါး လာဖြန့်စရာ လိုမလား၊ သေချာစဉ်းစားပါဦး”

“ဒါပေမဲ့ မင်းမလုပ်ဘဲ”

“ဥက္ကာ ...ခဏ”

ဥက္ကာ ပါးစပ်ကို ကျော်ဝဏ္ဏကြားက တားပိတ်ပစ်လိုက် သည်။

“ငါ မင်းကို ယုံကြည်လို့အကုန် တစ်ခါတည်း ပေးလိုက် မယ်၊ မင်း အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်မယ်လို့ ကတိပေးနိုင် သလား”

“သိပ်ရတာပေါ့၊ လာဗင်ဒါရာဇဝင်မှာ မရဘူးဆိုတာ

မရှိဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ငါ ချက်ရေးပေးလိုက်မယ်၊ ကိုယ့် ဘာသာ သွားထုတ်ယူလိုက်ပါ၊ အခွင့်ကြုံရင် အဲဒီဘဏ်မှာ သူနဲ့ တည့်တည့်တိုးမိချင် တိုးမိနိုင်တယ်”

ဥက္ကာက ကျော်ဝဏ္ဏလုပ်ရပ်တွေကို သိပ် ခံတွင်းတွေပုံ မရ။ ဒါပေမယ့် ဘာမှဝင်မပြော။

မကျေမနပ်နှင့် စီးကရက် ကောက်ဖွာနေ၏။ လာဗင်ဒါ က ကျော်ဝဏ္ဏ ရေးပေးမည့် ချက်လက်မှတ်ကို စိတ်ဝင်တစား စောင့်မျှော်နေ၏။

“မင်းနာမည်ကို ပြောင်းပစ်ရမယ်၊ ဒီအတိုင်းဆို ဟိုကောင် ရိပ်မိသွားနိုင်တယ်၊ သူက သိပ်လည်ပြီး ပါးနပ်တယ်၊ မင်း သတိ ထားရမှာက ကိုယ့်ရဲ့ကာရိုက်တာကို အတတ်နိုင်ဆုံး သိုသိပ် ဖွက်သိမ်းထားနိုင်ဖို့ပဲ၊ ဒါလောက်တော့ မင်း မ၊အဘူး ထင်ပါ တယ်။

ရှင်ကသာ အ၊သာလို့ လာဗင်ဒါက ထုတ်ပြောလိုက်ချင် ပေမယ့် နှုတ်ဆိတ် တံခါးပိတ်ထားရသည်။

ချက်က ကိုယ့်လက်ထဲ မရောက်သေးဘူးလေ။ သတိ ထားရမှာပေါ့။ ကျော်ဝဏ္ဏစိတ်ကြိုက် ခေါင်းအသာညိတ်ပြီး ပြုံးပြီး လေး နေပြရသည်များ တစ်ခုကွ။

ဥက္ကာကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဝင်မပါချင်တော့ ဟန် ခပ်စေးစေးမှာ သွားထိုင်နေသည်။

“နာမည် ဘယ်လိုပြောင်းမလဲ”

“ရှင် ရွေးပေးလေ”

“လွယ်ပါကယ်၊ ငါ့နာမည်တစ်ခု ရွေးပေးမယ်၊ ဒီကောင် က မြန်မာဆန်ဆန် ဣန္ဒြေရရ မိန်းမမျိုးမှ သဘောကျမယ်ထင် တယ်၊ ဒီတော့ မင်းကို ပေးရမယ့်နာမည်က မြန်မာဆန်မှ ဖြစ်မယ်၊ မင်းနာမည်ကို ‘ဆောင်း’လို့ ပြောင်းလိုက်ပါ၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဆောင်း”

“မင်း ဘာပြောချင်သေးလဲ”

“ဟင့်အင်း...နာမည်လေးက လှပါတယ်”

“နောက်ဆို ဘယ်တော့မှ ငါ့ကို ကိုကိုလို့ မခေါ်နဲ့၊ ငါ့ရှေ့မှာ စကားပြောရင် အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ကြည်ကြည်လေးလေး

ပြောဖို့ မမေ့ပါနဲ့”

“ဒီမှာ...ချက်၊ မင်း သွားနိုင်ပြီ၊ မနက်ဖြန်မှ ငါတို့ဆုံကြမယ်”

လာဗင်ဒါက ကျော်ဝဏ္ဏ ကမ်းပေးသည့် ချက်ကိုလှမ်းယူပြီး သူ့ကို အလှပဆုံး ပြုံးပြကာ နေရာမှ ထပြန်သွားသည်။

လာဗင်ဒါ မရှိတော့မှ ကျော်ဝဏ္ဏအနားကို ဥက္ကာပြန်ရောက်လာ၏။

“မင်း ဘာလို့ အလွယ်တကူ ငွေထုတ်ပေးလိုက်တာလဲ ကျော်ဝဏ္ဏ၊ ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးကို လွယ်လွယ် မယုံသင့်ဘူး”

ဥက္ကာစကားကို သူ လက်ခံပါသည်။ မှန်သောစကားကို ဆိုရလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း လာဗင်ဒါကို မယုံ။

ဒါပေမဲ့ သူ ဒီလို လုပ်ပြမှ လာဗင်ဒါဘက်က ကိုယ့်အလုပ်ကို သေချာဂရုတစိုက် ဆောင်ရွက်ပေးမှာ သေချာသလောက် ရှိနေတော့လည်း ကံကိုယုံကာ ဇွတ်နှစ်လိုက်ရသည်။

အရေးကြီးတာက ညီမလေး နု ဒုက္ခမရောက်ဖို့ ကျော်ဝဏ္ဏ ဒီလောက်တော့ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသင့်သည် မဟုတ်လား။

“ငါ မမှားဘူးထင်တာပဲ ဥက္ကာ၊ လာဗင်ဒါက ငါတို့ကို လိမ်ညာပြီး ပတ်ပြေးလိမ့်မယ်လို့ မင်း ထင်သလား”

ညနေခင်း စားသောက်ဆိုင်မှာ ကျော်ဝဏ္ဏတို့ဆုံတော့ ဒီအကြောင်းအရာကိုပဲ ထပ်ဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည်။

“ငါ မသိဘူး ကျော်ဝဏ္ဏ၊ ငါနဲ့ တွဲခဲ့သလောက် လာဗင်ဒါ မညာတတ်တာ ငါ သိတယ်”

ကျော်ဝဏ္ဏကလည်း အဲဒီလိုပဲ ထင်ပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ လူစိတ်က ခန့်မှန်းရ ခက်တယ်ကွ၊ မလိမ်တတ် မညာတတ်ပါဘူးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စကားဟာ မုသားအစစ်တဲ့”

“ပျားရည်ထက် ချိုမြိန်တဲ့ သူတို့ပါးစပ်က ထွက်သမျှ စကားလုံးတွေကလည်း လှည့်ပျားမှုနှင့် ဖြားယောင်းသိမ်းသွင်းမှု နှစ်ခုကို ပေါင်းစပ်ထားတာ ဖြစ်သတဲ့၊ ကဲ...ဒီတော့ လာဗင်ဒါလို ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ပစ်စလက်ခတ် နှစ်ယုံကြည်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“မင်းပြောတာ မှန်တယ် ဥက္ကာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ လာဗင်ဒါ

ကို ယုံကြည်မှုပေးမှ ဖြစ်မယ်၊ ယုံကြည်မှုမရှိပဲ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လို့မရဘူး”

“ဘယ်မိန်းမကမှ သူတို့ရဲ့ ညံ့ဖျင်းမှုကို လူသိခံချင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ကို ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ပုံစံထဲ ဝင်စေချင်ရင် များများ မြှောက်စားပေးရမယ်၊ သူက ဒီထက် ပိုတောင်းခံရင်လည်း ငါက ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား”

“မင်း ရူးနေပြီလား ကျော်ဝဏ္ဏ”

ဥက္ကာက သူ့ကို ရူးနေပြီ။

“အဲဒါ ငါ့ညီမလေးအတွက် ငါ သိပ်အစိုးရိမ်လွန်ပြီ၊ ရူးနေတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်”

“ညီမလေးကို ငါ့ကြောင့် နည်းနည်းလေးမှ အထိခိုက်မခံနိုင်ဘူး ဥက္ကာ”

“အဲဒီအတွက် ငါ ဘယ်လောက် ပေးရပေးရ မနုဗြေဘူး၊ ငါ့ညီမလေး ဒုက္ခမရောက်ရင် တော်ပြီ”

ကျော်ဝဏ္ဏကို ကြည့်ပြီး ဥက္ကာ လေးလေးနက်နက် ခေါင်းယမ်းတာ သူ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးလိုက်သည်။

“မင်းက မင်းညီမကို သိပ်အလေးထားမှန်း ငါ သိတယ် ကျော်ဝဏ္ဏ၊ ဒါပေမဲ့ လောကမှာ ကိုယ် ဖြစ်ချင်တိုင်းသာ ငွေပေးပြီး ဖြစ်ရစေမယ်ဆိုရင် ဘာပြဿနာမှ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ စက်ကွင်းရဲ့ ခြောက်လုံးလွန်လုံးတစ်ခုကြောင့် မင်း ဒီလောက် ငွေအကုန်အကျ ခံတာတော့ မတန်ဘူးထင်တယ်”

ကျော်ဝဏ္ဏ ခပ်အက်အက် ရယ်လိုက်သည်။

ဥက္ကာပြောတာ သဘောကျပေမယ့် ညီမလေး နဲ့ရဲ့ ဖြူစင်တဲ့ဘဝကို ဘာအတွက်နဲ့ အညစ်အစ္ွန်းမခံနိုင်တာ သူပဲသိသည်။

“စက်ကွင်းကို ကြောက်လို့ မဟုတ်ဘူး ဥက္ကာ၊ ငါ့ညီမလေးရဲ့ဘဝမှာ ဘယ်လို အစွန်းထင်း အစက်အပြောက်ကလေးမှ အစွန်းထင်းမခံနိုင်လို့”

“ခံလည်း မခံစေရဘူး၊ အဲဒါ ငါ့ရဲ့တာဝန်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ”

ဥက္ကာ သူ့စကားကို ပြန်မမေ့ချပဲ လက်မြှောက်အစွမ်းပေးသွားပါသည်။

“ငါ ဘာမှမပြောခဲ့ဖူးလို့ပဲ ထားပါ၊ မင်းက စိတ်အား

ထက်သန်နေမှတော့ လာဗင်ဒါကို သေချာသဘောပေါက်အောင်
နားချရတော့မှာပဲ”

“မင်းအကူအညီကို ငါလိုအပ်နေပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌ၊ သိပ်ကို
အရေးတကြီး လိုအပ်နေတာမျိုး”

“ငါ ကူညီပါ့မယ်ကွာ၊ စိတ်ချပါ”

ဥက္ကဋ္ဌကို သူ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။ ညီမလေးအတွက်ဆို
လျှင် သူ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ဦးညွှတ်ဖို့ ဝန်မလေးချေ။

သို့သော် အဲဒီအထဲမှာ စက်ကွင်းဆိုသည့် လူတစ်ယောက်
တော့ ဘယ်တော့မှ ပါဝင်လိမ့်မည် မဟုတ်။

စက်ကွင်းကို ကျော်ဝဏ္ဏ ဘယ်တော့မှ အလျော့ပေး
ကျေအေးပေးဖို့ စိတ်ကူးမရှိ။

• • •

လာဗင်ဒါ သို့မဟုတ် ဆောင်းက ကျော်ဝဏ္ဏရဲ့ ထောင်
ချောက်တစ်ခုအဖြစ် ကျော်ဝဏ္ဏ ချိန်းထားသည့်အချိန်မှာ တိတိ
ကျကျ ရောက်လာခဲ့သည်။

“မင်း အချိန်တော့ လေးစားသားပဲ လာဗင်ဒါ”

“ကျွန်မနာမည် ဆောင်းရှင်”

“ဆောရီး”

“ဆောင်းဆိုတဲ့ နာမည်က ကျွန်မအတွက် စိမ်းသက်
မနေတော့ဘူး၊ ဆောင်းဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကျွန်မ ကြိုက်တယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းနာမည်ကို ဆောင်းလို့ခေါ်မယ်၊
စက်ကွင်းကို အမှန်တော့ ငါကိုယ်တိုင် လိုက်ပြမလို့ပဲ၊ ဒါ့လောက်

ဒီကနေ့ ငါ မအားလို့ ငါ့အစား မန်နေဂျာက မင်းကို လိုက်ပြလိုမ့်
မယ်”

“ဆောင်းက ရှင်နဲ့အတူ သွားရမယ် ထင်ထားတာ”

“မင်း ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊
ရှင်ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းမျိုး မသုံးသင့်ဘူး”

“ကောင်းပါပြီ ဦးကျော်ဝဏ္ဏ”

ဆောင်း တမင်အရွှေ့တိုက်သည်။ ဦးကျော်ဝဏ္ဏ...ရှင်ဟာ
သိပ်တင်စီးတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ
ရိပ်မိတယ်။ ဘာကြောင့် ကျွန်မကို တမင် နှိမ့်ချ ဆက်ဆံရသလဲ။

ဆောင်း အလုပ်စလုပ်ကထဲက ရင်မခွန်တတ်အောင် လေ့
ကျင့်ထားခဲ့သည်။ ဆောင်းနှင့်ဆုံတဲ့ ယောက်ျားသား အတော်များ
များက ဆောင်းကြောင့် ရူးသွပ်ခဲ့ကြသည်ဆိုလျှင် အဒီအထဲမှာ
ကျော်ဝဏ္ဏဆိုတဲ့ ညီမကို သိပ်ချစ်တတ်တဲ့ အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်
လည်း မပါဝင်နိုင်ဘူးလား။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိပဲ ကျော်ဝဏ္ဏဆိုသည့် လူနှင့်ဆုံတိုင်း
ဆောင်း ရင်တွေခွန်နေသည်။

“ကိုမြင့်...ခင်ဗျား သူ့ကိုခေါ်ပြီး ဟိုကောင့်ကို မြင်ဖူး
ဆောင် လိုက်ပြလိုက်ပါ”

မန်နေဂျာ ရောက်လာသည်နှင့် ဆောင်းကို ကျော်ဝဏ္ဏ
လက်လွှဲလိုက်သလို ထိုးအပ်သည်။ ဆောင်းမကျေနပ်။ ဒါ ဆောင်း
ကို တမင်ရှောင်တာလို့ပဲ မြင်သည်။

“မလိုတော့ပါဘူး ဦးကျော်ဝဏ္ဏ၊ ကျွန်မဘာသာ လူတစ်
ယောက်ကို ရှာတတ်ပါတယ်၊ အဲဒီလူရဲ့မှာမည်နဲ့ ကိုယ်ရေးရာစဝင်
ကို သိထားပြီး၊ ကလေးတစ်ယောက်လို လိုက်ပြနေစရာ မလိုပါ
ဘူး”

ဆောင်း ကန့်ကွက်တော့ ကျော်ဝဏ္ဏက ဆောင်းကို ခပ်စိမ်း
စိမ်း စိုက်ကြည့်ကာ ကလေးတစ်ယောက်လို မာန်မဲသလို လေသံ
မာမာနှင့်...

“လိုတယ် ဆောင်း၊ မင်း သူနဲ့လိုက်ကို လိုက်သွားရ
မယ်”

“ငါက လုပ်ငန်းတစ်ခုကို သေချာပိုင်နိုင်အောင် လုပ်
တတ်တယ်၊ မင်း လူမှားပြီး ပြဿနာတက်လာတာမျိုး ငါ မလုပ်

လားနိုင်ဘူး၊ ကြိုတင် ကာကွယ်ထားရလိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း ဦးကျော်ဝဏ္ဏကိုယ်တိုင်း ဆောင်းကို လိုက်
ပြပါလား၊ အသေချာဆုံးနဲ့ မလွဲနိုင်အောင်လေ”

“မင်း ငါ့ကို ကန့်လန့်တိုက်နေတာလား ဆောင်း”

ဆောင်း ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ပြလိုက်သည်။

“ခုကဗြီး မင်းနဲ့ငါ နောက်ထပ် ဆုံတွေ့ကြဖို့ မရှိတော့
ဘူး ဆောင်း၊ ရှိခဲ့ရင်လည်း လျှို့ဝှက်သို့သိပ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“မင်းနဲ့ငါ ပတ်သက်နေတာ ဟိုကောင် သိသွားလို့ လုံးဝ
မဖြစ်ဘူးနော်၊ ဒါကိုတော့ မင်းနားလည်ထားရလိမ့်မယ်”

“အရေးအကြောင်း ကိစ္စရှိလို့ ကျွန်မဘက်က ဆက်သွယ်
ချင်ရင်ကော”

“ဥက္ကာကတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ပါ၊ ငါ့ဖုန်းနံပါတ်ကို လုံးဝ
တိုက်ရိုက်မဆက်ပါနဲ့၊ ဒီကိုလည်း နောက်ထပ် မလာနဲ့တော့၊ ဟုတ်
ပြီလား”

ဆောင်းက တည်ခန့်ချောမောသော ကျော်ဝဏ္ဏမျက်နှာကို
တစ်ချက်စိုက်ကြည့်သည်။ ဆောင်းစိတ်ထဲက ကျော်ဝဏ္ဏမျက်နှာကို

နောက်ထပ် မြင်ချင်၊ တွေ့ချင်နေတာကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

ကျော်ဝဏ္ဏက မတွေ့ချင်၊ မမြင်ချင်ဘူးဆိုမှ ဆောင်းက
ပိုပြီး ပိုတွေ့ချင်နေတာက ဆန်းသည်။ ဆောင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ။
ဆောင်းကိုယ်ဆောင်းလည်း နားမလည်။ ဆောင်း နားလည်တာက
တစ်ခုထဲ။ ကျော်ဝဏ္ဏဆိုတဲ့လူကို ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ချမ်း
သာစေချင်သည်။ ဒါ ဆောင်း ရင်ထဲက သူ့အပေါ်ထားသည့်
စစ်မှန်သည့် စေတနာဖြစ်သည်။

“ကဲ...မင်း ဘာပြောစရာရှိသေးသလဲ”

“ဟင့်အင်း”

“ကိုမြင့်...သူ့ကို ခေါ်သွားလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“မင်းရဲ့ တိုးတက်မှု၊ ဆုတ်ယုတ်မှု အခြေအနေတွေ
ငါ့ဘာသာ လူလွတ်ပြီး စုံစမ်းနေမှာနော်၊ လူချင်း မတွေ့ရဘူးဆို
လို့ ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်ခိုင်းပြီး လုပ်ချင်ရာ လျှောက်လုပ်လို့ မရဘူး”

“မင်းကို ငါက ငွေပေးပြီး ခိုင်းထားတာ၊ မင်းဟာ
ငါ့ရဲ့ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ပဲ”

ကျော်ဝဏ္ဏ စကားက ဆောင်းရင်ကို နှင့်ခနဲ နာကျင်သွား၏။ အလုပ်သမားနဲ့ အလုပ်ရှင်ဆိုပါလား။ ဆောင်း ဒီတာဝန်ကို ယူလိုက်တာ ငွေမျက်နှာတစ်ခုထဲကြောင့် မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ယုံပါ့မလား။ မှန်တာကို ဝန်ခံရလျှင် ကျော်ဝဏ္ဏကို စော့ထဲက ဆောင်းသူ့ကို စိတ်ဝင်စားသည်။ ရင်ခန့်ခဲ့သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျော်ဝဏ္ဏနှင့်အမြဲ ဆုံနေနိုင်အောင် အခုကိစ္စကို လက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းရဲ့ ပစ်မှတ်က စက်ကွင်း၊ ဒါကို မင်းခေါင်းထဲ အမြဲထည့်ထား”

• • •

စက်ကွင်းဆိုတဲ့လူက ဆောင်းထင်ထားတာထက်တောင် ချောမောခန့်ညားနေတော့ အံ့သြသွား၏။ ကိုမြင့် ဆောင်းကို ခပ်ဆေးဆေးမှ ပြခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပြီး အဲဒီနေ့က စက်ကွင်းဆိုသည့်လူကို အနီးကပ် မမြင်တွေ့ခဲ့ရပါ။

ဒီကနေ့တော့ ဆောင်းတစ်ကိုယ်လုံး ကျက်သရေအရှိဆုံး၊ ပွဲလယ်အတင့်ဆုံး အဆင်တန်ဆာတွေ ဆင်မြန်းလို့ ဘဏ်ကို ငွေထုတ်ဖို့ သွားခဲ့သည်။

ဒီနေ့၊ ဒီအချိန်၊ ဒီနေရာကို စက်ကွင်းဆိုသည့်လူ ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ဆောင်းကို ကျော်ဝဏ္ဏကပ် ကြိုတင်သတင်းပေးခဲ့သည်။ ဆောင်း ဘဏ်ထဲကပဲ စောင့်မယ်။ ရှင် ရောက်လာမယ့်

အချိန်အထိပေါ့။

အနက်စင်းကျားကလေးများ ရိပ်ရိပ်ထနေသည့် ကုတ်အင်္ကျီ ပိုးသားခပ်ပျော့ပျော့ စတိုင်ဆောင်းဘီနှင့် လယ်သာ ရှူးဖိနပ်တစ်စုံ။ ဘဏ်ထဲ လှမ်းဝင်လာတာ မြင်လျှင် စက်ကွင်း ဆိုတာ သူမှန်း အဝေးကပင် ဆောင်း သိလိုက်ပြီ။

နတ်သားတစ်ပါးလို ချောမွေ့သည့် စက်ကွင်းပုံရိပ်က ဆောင်း နှလုံးသားကို ဘာကြောင့် မလှုပ်ရှားပဲ ငြိမ်ချက်သားကောင်း နေမှန်း မသိ။ ဆောင်း စိတ်ဝင်စားတာ၊ ဆောင်းနှလုံးသားကို တုန်ရီလှုပ်ရှားစေသူက ဆောင်းကို အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမား ထက် မပိုချင်သော ကျော်ဝတ္ထုကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေတာ ဆန်းသည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး လုပ်ငန်းစဖို့ပြင်သည်။

အဖြစ်အပျက်က ရိုးရှင်းသည်။ လူချင်း အင့်ခနဲဝင်တိုက် မိကြ၏။ အောင်မြင်ပါသည်။

“အင့်”

“အို...ဆောရီး”

အရှိန်က သိပ်မပြင်းလှပါ။ ဒါပေမဲ့ ဆောင်းကိုယ်လေးကို

စက်ကွင်းရှေ့မှာ ပစ်လွဲချပစ်လိုက်သည်။

“အား...နာလိုက်တာ၊ ခြေကျင်း ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး”

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

ဆောင်းက တမင် လဲကျဟန်ဆောင်ပြီး ခပ်စူးစူးကလေး အော်လိုက်တော့ အားလုံးအကြည့်တွေက စက်ကွင်းနှင့်ဆောင်းထံ ရောက်လာ၏။

“ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“ခြေထောက် သိပ်နာသွားလို့”

ပြောရင်း မျက်နှာလှလှလေးကို နာကျင်သည့်ဟန်ဖြင့် ရှုံ့မဲ့ထားလိုက်၏။ မျှော်လင့်မိသည်က ဆောင်းကို တောင်းပန်လာ မည့် စက်ကွင်း၏စကားများ။

ဒါပေမဲ့ အခြေအနေက ဆောင်း ထင်ထားသလို ဘာတစ် ခုမှမဖြစ်။ စက်ကွင်းဆိုသည့်လူက ဆောင်းမျက်နှာ လှလှလေးကို ခပ်စိမ်းစိမ်း တစ်ချက် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“ဒီမယ်...မိန်းကလေး၊ မင်း တမင် ကိုယ့်ကို ဝင်တိုက်

မှန်း သိသိကြီးနဲ့ မတောင်းပန်နိုင်ဘူး၊ ဆောရီး”

“ဟင်”

“ရှင်...ရှင်”

ဆောင်းဒါပဲ ပြောနိုင်သည်။ စက်ကွင်းဆိုသည့်လူက ဆောင်းကို တစ်ချက် လှည့်မကြည့်ပဲ ဘဏ်ရုံးခန်းအတွင်းဘက်သို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဆောင်း ဘာလုပ်ရမလဲ။ ရှက်ရှက်နှင့် နေရာက ထရပ် လိုက်၏။ ဒါပေမဲ့ ဆောင်း သူ့ကို အရုံးပေး၍မဖြစ်။ ဆောင်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲဆိုတာ သူသိအောင် ပြဦးမည်။

ဒီလောက်ကလေး ခံရရုံနဲ့ လက်လျှော့ တပ်ခေါက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ကျော်ဝဏ္ဏအတွက် ဆောင်းက ဒီအလုပ်ကို လုပ်ကို လုပ်ပေးရမည့်သူဆိုတာ ဆောင်း မမေ့။

ဘဏ်ထဲက ဆောင်းထွက်လာတော့ မျက်လုံးပေါင်းများစွာမှ လှောင်ပြောင်သရော်လိုသော အရိပ်အငွေ့တွေ လွှမ်းခြုံထားတာ သတိထားမိသည်။

စက်ကွင်း ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ ဘဏ်ထဲမှာ

ရောက်နေတဲ့ လူအတော်များများ သိနိုင်တဲ့ကိစ္စဖြစ်ပေမယ့် ဆောင်း ဘယ်လိုမိန်းမစားလဲဆိုတာသာ သူတို့ သိကြမည် မဟုတ်။

ဘဏ်ရှေ့မှာ အဆင်သင့် ဖြန့်ထွက်ဖို့ စက်မသတ်ပဲ ရပ်ထားသည့် ကားမြင့်မြင့်ကြီးတစ်စီးကို မြင်ရသည်။

ဒီကားက စက်ကွင်းရဲ့ ကားပဲဆိုတာ ဆောင်း သိသည်။ ကားခေါင်းခန်းမှာ ယာဉ်မောင်း ရှိနေသည်။ သူ သတိမထားမိခင် ဆောင်း ကားထဲ ဝင်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အဲဒီလူကို လှည့်စားရတာ သိပ်တော့ မခဲယဉ်းပါ။

“ဒီမှာရှင်...တစ်ဆိတ် ရှင့်ကားနောက်မှာ ဆီတွေစိမ့် ထွက်နေတယ်ထင်တယ်၊ သွားကြည့်လိုက်ပါဦး”

ယာဉ်မောင်းကို အတည်ပေါက်နှင့်လိုမိပြီး ဆောင်းကားနောက်ခန်းထဲ ဝင်ထိုက်နေလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ ကားနောက်ပိုင်း သွားစစ်ဆေးသည့် ယာဉ်မောင်း ပါးစပ်က ပွစိပွစိ ရေခွတ်ပြီး ကားပေါ် ပြန်တက်လာသည်။

“ဘာမှလဲလည်း မဖြစ်ပဲနဲ့၊ ဘယ်လိုမိန်းကလေးတွေမှန်း မသိဘူး”

ဒါပေမဲ့ ဆောင်းကို မမြင်။ ဆောင်းက ကားနောက်ခန်းမှာ ပုဝပ်နေလိုက်၏။ နောက်ကို သေချာငုံကြည့်မရှာပဲ ဘယ်လိုမှ မမြင်။ ကျဉ်းကျဉ်းကြပ်ကြပ် ဒုက္ခခံပြီး သိပ်ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရ။ စက်ကွင်း ပြန်ရောက်လာ၏။

စက်ကွင်း ကားပေါ် ပြန်ရောက်လာတာနှင့် ကားက လှုပ်ခနဲ ညိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သေတ္တာထဲမှာ ငွေတွေ ဘယ်လောက်များများ ပါလာသည်မသိ။ ကားက နေရာက ညင်သာစွာ ထွက်သွား၏။

ကားထွက်ပြီး လမ်းတစ်ဝက်ရောက်မှ စက်ကွင်းက ဆောင်းကို မြင်သွား၏။ အဲဒါကလည်း ဆောင်း ခေါင်းငုံ့ဝပ်နေရာက ထထိုင်လိုက်လို့ပါ။ နို့မို့ဆို မြင်ဦးမှာ မဟုတ်။

“မင်း...မင်း”

“ဟာ...ဆရာ၊ သူပဲ ဆရာ၊ စောစောက ကျွန်တော့်ကို လာပတ်ပြီး ထွက်သွားပြီထင်တာ၊ ဘယ်ကဘယ်လို ကားပေါ်ရောက်လာသလဲ မသိဘူး”

ယာဉ်မောင်းခမျာ ကားမောင်းနေရင်းက သတိ

လက်လွတ် ဖြစ်ပြီး ဆောင်းကို လက်ညှိုးကြီး လှည့်ထိုးစွပ်စွဲနေလို့ စက်ကွင်းကပဲ သတိပေးရသည်။

“ကိုထွန်းအေး...ကားကို ဂရုစိုက် မောင်းဗျာ၊ ဒီပြဿနာ ကျွန်တော် ရှင်းမယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ကိုထွန်းအေးဆိုတဲ့ ယာဉ်မောင်း တစ်ဖက်လှည့်သွားမှ စက်ကွင်းက ဆောင်းဘက်ကို လှည့်ပြီး လှပသော ဆောင်းမျက်နှာလေးကို တည်တည်ကြည့်သည်။

“ကဲ...ဘယ်လိုလဲ အမိ၊ ကျုပ်ကို ဝင်တိုက်၊ ကျုပ်ကားပေါ်ခိုးတက်နဲ့၊ ဒီလိုလုပ်တာ ဘာသဘောလဲဆိုတာ ကျုပ်ကို တစ်ဆိတ် ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

“ဘာသဘောမှ မဟုတ်ဘူး၊ မျှော်ချင်လို့၊ ရှင့်ကို ဆောင်းက ခင်ချင်လို့၊ ရင်းနှီးချင်လို့၊ ဒါ့အပြင် တခြား ဘာမှမရှိဘူး”

“မင်းက ငါ့ကို သိလို့လား”

“မသိဘူး”

“မသိပဲနဲ့များကွာ၊ တခြားသူတစ်ယောက်ကို ငုံ့ဘွားပြော

လိုက်ဦး၊ ကိုထွန်းအေး...ကားကို ရပ်လိုက်”

“ဆရာ...ဒါ ကားရပ်လို့ရတဲ့ နေရာမဟုတ်ဘူး၊ ရပ်နေလို့ရနေရာ ရောက်တာနဲ့ ရပ်ပေးပါ့မယ် ဆရာ၊ စိတ်ချ”

ကားက ဦးဝိစာရလမ်းပေါ်မှာ တရိပ်ရိပ်ပြေးနေဆဲ။ ရုတ်တရက် ထိုးရပ်ပစ်ဖို့ မလွယ်။ ဒါကို ဆောင်းသိသည်။ ပြီးတော့ လမ်းတစ်ဖက်ချက်မှာ ဖြူနီကူးတုံးတွေချည်း ချထားတော့ ကားကို ဘေးကပ်ရပ်ဖို့ မလွယ်။ ဒါကို သိလို့ ဆောင်း တမင်ရွေးချယ်ပြီး ဇာတ်လမ်းစဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

“ကားရပ်ပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ဆောင်းကို ကားပေါ်က တွန်းချမလို့လား၊ ဆောင်း တောင်းပန်ပါတယ်၊ မြို့ထဲအထိတော့ ကားကြိုလိုက်ပါရစေ”

“မြို့ထဲရောက်တာနဲ့ ဆောင်း ကားပေါ်က ဆင်းမှာပါ၊ ရှင်ဘိုကားကိုလည်း အလကား တွယ်ကပ်မစီးပါဘူး၊ တန်ရာတန် ကြေး ပေးမှာပါ”

အံ့မယ်...လာလာချည်သေး။ ကောင်မလေးက ရုပ်လှသလောက် ဘဝကို ပေါ့ပျက်ပျက် ဖြတ်သန်းနေသည့် ဆယ်ကျော်

သက်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ သရုပ်ပီသလှသည်။

စက်ကွင်း အဲဒီလိုပဲ တွေးမိသည်။ ဆောင်းလို့ နာမည်ထည့်ထည့်ပြောတတ်တဲ့ ကောင်မလေးဟာ သူ့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ ရှေ့ပြေး ရောက်လာတဲ့ အထောက်တော်လေး တစ်ယောက်မှန်း မရိပ်မိသေး။ ဒါပေမဲ့ ဆောင်း လုပ်ပုံက ပေါ်တင်ကြီး စက်ကွင်းနဲ့ ပတ်သက်ဖို့ ကြိုးစားတာဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာတော့ စနောင့်စနင်းနဲ့ ခံရခပ်ခက်ခက် တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေ၏။ ဒီကောင်မလေး လုပ်ပုံက သူ့ကို တမင် ကျီစယ်သလို၊ နောက်ပြောင်ရုံသက်သက်ဆို တော်သေးသည်။ အကြံအစည်နှင့် အကွက်ချပြီး ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်လျှင် သူ ဘယ်လို ရင်ဆိုင်မလဲ။

“မင်း...ဘယ်သူလဲ”

“ဆောင်းပါ”

ဆောင်း...။ ဒီနာမည်ကို အတည်ယူ၍မဖြစ်။ အစထဲက ဘာအကြံအစည်နှင့် စက်ကွင်းနား ရောက်လာမှန်းမသိ။

“မင်းကို ငါမသိဘူး”

“ဆောင်းကလည်း ရှင်ကို မသိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ ငါနဲ့ ပတ်သက်ချင်တာလဲ”

ဆောင်းနှင့်စက်ကွင်း အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရမှာလား”

“ပြောပေါ့”

“ရှင်ကချောလို့”

“ဆရာ...ကားရပ်လိုက်ရတော့မလား”

“ရပ်လိုက်”

“ကျွီး”

စက်ကွင်းအသံက ကျားဟိန်းသံမျှ ကျယ်လောင်လှသည်။ ယာဉ်မောင်း ကိုထွန်းအေး အလန့်တကြားနှင့် ကားကို ဘရိတ်ဆောင့်အုပ်လိုက်သဖြင့် ကားထဲမှာ အလဲလဲ အပြုပြု ဖြစ်ကုန်၏။

ဆောင်း ရှေ့ခုံကို အရှိန်ပြင်းပြင်း ဝင်ဆောင့်သည်နှင့်...

“အမလေး...ဝုန်း”

ရသည့် အခွင့်အရေးကို ဆောင်းက လက်လွှတ်မခံ။

အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်တိုက်ခံလိုက်ရသည့် အခြေအနေကို

အသုံးချကာ သူမကိုယ်လုံးလေးကို ထိုင်ခုံမှာ ပစ်လွှဲချလိုက်၏။

ကဲ...ရှင် ဘာလုပ်မလဲ စက်ကွင်း။ ဆောင်း ရှင်လုပ်ရပ်ကို စောင့်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်။

အခုတော့ ရှင် ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။

• • •

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဆရာ၊ ကောင်မလေး သတိလစ် သွားပြီ”

“ဘယ်လိုမှ လုပ်မနေနဲ့၊ အိမ်ကိုပဲ တန်းမောင်းတော့၊ အိမ်ရောက်မှ နာနပ်ယူရမှာပဲ”

ယာဉ်မောင်းနှင့် စက်ကွင်း အပြန်အလှန် စကားသံကို နားထောင်ရင်း ဆောင်း ကြိတ်ပြီးမိသည်။

စက်ကွင်း...ခုခိုက်ကစပြီး ရှင် ကောင်းကောင်း ဝဋ်လည်ပြီ လို့သာ မှတ်လိုက်တော့။ ဆောင်းဆိုတဲ့ အမည်သစ်နဲ့ ဘဝသစ်က စက်ကွင်းဆိုတဲ့ ရှင်နဲ့ အခုမှ စတာ။ ရှင် သတိရှိဖို့ပဲ လိုတယ်။

စက်ကွင်းနှလုံးသားက ကျောက်စိုင်ကျောက်ဆောင်

အချစ်ချစ်

လောက် မာမယ်မထင်။ ထိုနှလုံးသားကို ဆောင်းအရယူဖို့ ကျော်ဝဏ္ဏကို ကတိပေးပြီးသား။

ရှင်ဆီက ရမှဖြစ်မယ် စက်ကွင်း။ ဒီပွဲမှာ ဆောင်း အရုံး မခံနိုင်ဘူး။ ရုံးလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။

ကျော်ဝဏ္ဏဆိုတဲ့ လူက ဆောင်း ရုံးနိမ့်ခဲ့ရင် လျော်ကြေး အနေနဲ့ သတ်သတ်မှတ်မှတ် ချမှတ်မထားပေမယ့် အဲဒီလို မသတ် မှတ်ပဲ ထားတာကိုက သိပ်ကြောက်စရာကောင်းမှန်း ဆောင်း ရိပ်မိ သည်။

ဒီတော့ ဘယ်လို အခြေအနေအရပ်ဖြစ်ဖြစ် စက်ကွင်း ဆီကို ဆောင်း တစ်လှမ်းချင်း တိုးဝင်ဖို့ကလွဲပြီး တခြား ဘာဆို ဘာမှ မရှိ။

• • •

“ဒီမိန်းမ ဒီလောက် မူယာမာယာ များလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ကို ထင်မထားဘူး”

ဒေါ်ကြောင့်ပဲ အိုင်ကီမိခင်လိုက်ရတယ်၊ အခုတော့ ဆောင်းဆိုတဲ့ မိန်းမက ကျွန်တော့်အိမ်ပေါ် ရောက်နေပြီ။

ဆောင်းက အခုထိ သတိမရသေး။ စက်ကွင်းအိမ်မှာက လူပျိုဂေဟာလို ဖြစ်နေ၏။ ဦးလေးထင်က လည်ရှာပြန်စားရေး သမား။ ညမှ အိမ်ပြန်ကပ်သည်။ အိမ်မှုကိစ္စ လုပ်ကိုင်ပေးတဲ့ ဒေါ်သောင်းဆိုတာကလည်း နားက ခပ်ထိုင်းထိုင်း။ ထမင်းဟင်း ချက်၊ အဝတ်လျှော်တတ်ရုံအပြင် ဘာမှ မယ်မယ်ရရ သုံးစားလို့ ရတာမဟုတ်။

ဒီတော့ ကိုထွန်းအေးကိုပဲ အကူအညီတောင်းရသည်။

“ကိုထွန်းအေး...ကျွန်တော့်ကို ရေတစ်ခွက်လောက် သွားယူပေးဗျာ”

ဧည့်ခန်းက ဆိုဖာခုံရှည်တစ်လုံးပေါ် ဆောင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ပစ်ချပြီးပြီးချင်း စက်ကွင်း အလောတကြီးနှင့် ကိုထွန်းအေးကို အကူအညီတောင်းရသည်။ ကိုထွန်းအေး ရေသွား ယူနေစဉ်မှာ စက်ကွင်းတစ်ယောက်ထဲ ဆောင်းဆိုသော ကောင်မလေး ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည့် ကိစ္စကို တွေးဆ ကြည့်နေမိသည်။

ဆောင်းတဲ့...။ နာမည်တစ်လုံးထဲပဲ သူ သိခွင့်ရသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်မလေးမှာ အကြံအစည်တစ်ခုခုကြောင့် စက်ကွင်းကို ချဉ်းကပ်လာမှန်း သိသည်။

ဆောင်းကို ဘယ်သူ လွှတ်လိုက်တာလဲဆိုတာ တွေးဆ ကြည့်နေပေမယ့် အဖြေက ရှာမရ။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။

ကျော်ဝဏ္ဏဆိုသည့် စက်ကွင်းရဲ့ အကြီးမားဆုံး ရန်သူတော်။ ဒီလူကလွဲပြီး ဘယ်သူက ဒီလိုကိစ္စမျိုး ဖန်တီးမည်လဲ။

“ဆရာ...ရေ ရပြီ”

ဆောင်းအကြောင်း တွေးနေမိ၍ အနားသို့ ကိုထွန်းအေး ပြန်ရောက်လာတာကိုပင် စက်ကွင်း သတိမထားမိ။

“ဪ...အင်း ရေရရင် ကောင်မလေးမျက်နှာပေါ် အသာလောင်းချလိုက်ဗျာ၊ မျက်နှာကို ရေစိုရင် သတိမရပဲ မနေနိုင် ပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

စက်ကွင်းစကားမဆုံးခင် ဆောင်းရဲ့မျက်ဝန်းအစုံ ဖျတ်ချဲ ပွင့်လာ၏။

“ဪ...မင်းသတိရပြီလား၊ ငါက မင်း သတိမရတော့ ဘူး ထင်နေတာ၊ အချိန်မီလေးပဲ၊ မင်း ကံကောင်းသွားတယ် တကယ်လို့ သတိမရရင် ငါတို့က နာနှပ်ပေးဖို့ အသင့်ပဲ”

“ရှင်တို့...ရှင်တို့...မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထဲဆိုပြီး အနိုင်ကျင့်ချင်တိုင်း ကျင့်လို့ရမယ် မထင်နဲ့၊ ဆောင်းသည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

ရယ်ချင်စိတ်ကြောင့် မျက်နှာအမူအယာ ပျော့ကျမသွား

အောင် မနည်းတင်းထားရပေမယ့် ဆောင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးပြော ပုံက စက်ကွင်းရင်ကို ယားကျိကျိ ဖြစ်စေတာ သေချာသည်။

“တော်ရုံပြောပါ မမရယ်၊ ငါတို့က သူများကို အနိုင် မကျင့်တတ်သလို ကိုယ့်ကို အနိုင်ကျင့်လာခဲ့ရင်လည်း သည်းမခံ တတ်ဘူး၊ ကြိုပြောထားမယ်”

“မင်းအကြောင်း မင်း သိရင် ဒီအိမ်ထဲက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားတော့”

“ဆောင်းကလဲ ထွက်သွားမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ မသွားခင် တစ်ခုတော့ ပြောခဲ့ဦးမယ်”

“ဆောင်းဆိုတဲ့မိန်းမက ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက လိုချင်တာကို မရ၊ရအောင် ယူတတ်တယ်ဆိုတာ ရှင်သိအောင် ပြောပြတာ”

“ရှင် ဆောင်းအကြောင်းကို ကြိုသိနေမှတော့ အထွေ အထူး ပြောနေစရာ လိုမယ်မထင်ဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်နှိုင်းအောင် ကြိုးစားနေပါ”

ပြောပြီး ဆောင်း နေရာက ထွက်သွားတာ ကြည့်ပြီး

စက်ကွင်း ပြီးလိုက်၏။

ဪ...ဒီလိုတော့လည်း ကောင်မလေးက မာနအကြီး သားပါလား။ ပြီးတော့ စက်ကွင်းကို ခြိမ်းခြောက်ကြိမ်းဝါးသွား လိုက်သေးသည်။ လှတာကတော့ တော်တော်လှသည်။

စက်ကွင်းကို ကျောခိုင်း လှည့်ထွက်သွားပုံကအစ မာန်ပါ လှသည်။

“ကောင်မလေးက မလွယ်ဘူး ဆရာ၊ ကြည့်ရတာ ဆရာကို...ဆရာကို”

“ဆရာကို ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဆက်ပြောပါ ကိုထွန်းအေး”

“ဟဲ...ဟဲ...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ဆရာကသာ ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်ရင် ကောင်မလေးက ဆရာအပေါ် ပစ်ကျလာမှာ သေချာတယ်လို့ ပြောမလို့ပါ”

ကိုထွန်းအေး ဖြေပုံက မဆိုးပါ။

စက်ကွင်း လက်မခံနိုင်တာ ဆိုးသည်။

ဒီကောင်မလေး ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သူလဲ၊ သေချာစုံစမ်း ထားမှ ဖြစ်မည်။

ကိုယ်က ကျော်ဝဏ္ဏရဲ့ ခြေလှမ်းထက် ရှေ့တစ်လှမ်းဦး ထားနိုင်မှ တန်ကာကျမည် မဟုတ်လား။

“ဟား...ဟား...ဟား၊ ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး ဗျာ၊ ကိုထွန်းအေး...ခင်ဗျား မပြန်ခင် ကျွန်တော့်ကိုတစ်ခု ဆောင် ရွက်ပေး၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဆရာ၊ ပြောပါ”

“မောင်စိန်ကို သွားခေါ်ပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ခုပဲ သွားခေါ်လာခဲ့ ပါ့မယ်”

• • •

သည်။

“သူသာ လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာ ငါ အခုလောက်ထိ ကြီးပွားတိုးတက်နေဖို့ မရှိဘူး မောင်စိန်၊ သူ့ရဲ့ ယုတ်မာတဲ့ အကြံအစည်နဲ့ ချောက်ချမှုကြောင့် ငါ့အဖေ သေခဲ့ရတာ”

“ငါ့အစ်မနဲ့ ငါ့အမေလည်း သူ့ကြောင့်ပဲ လူလုံးမလှဖြစ်ပြီး ဘဝဆုံးခဲ့ရတယ်”

“ဒါတွေကို နိုင်ငံခြားက ငါ ပြန်လာမှ သိရတာ၊ အားလုံး နောက်ကျသွားပြီ၊ ဘာမှ လုပ်လို့မရတော့ဘူး”

“ငါ့အသက် ဆယ်ခြောက်နှစ်ထဲက နိုင်ငံခြားကို စွန့်စားပြီး ထွက်သွားခဲ့တာ၊ ငါ့မိသားစုကို တင့်တောင်းတင့်တယ် ထားနိုင်ဖို့၊ အဖေ့နဲ့အမေကို ချမ်းချမ်းသာသာ ထားချင်လို့ပဲ၊ ဒီကိစ္စအတွက် ကြောင့်ပဲ အဖေ့ငါ ရန်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်”

“အဖေက ငါ့ကို ပညာတတ်တတ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ငါက အဖေဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ပြီး အဝေးကို ဇွတ်ထွက်သွားခဲ့တယ်”

“အဒါပဲ မောင်စိန်၊ ဆောင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ကျော်ဝဏ္ဏ လွတ်လိုက်တဲ့လူလို့ ငါ သံသယရှိတယ်၊ မင်းချစ် ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ ထင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သေချာစုံစမ်းပြီးမှ စွပ်စွဲရင် ပိုကောင်းမယ်၊ ကျော်ဝဏ္ဏဆိုတဲ့လူက လူတယ်၊ ပါးနပ်တယ်ဆိုပေမယ့် ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်လောက်ဘူး ထင်တယ်”

ကိုယ့်လူယုံ မောင်စိန်က ကျော်ဝဏ္ဏကို အမှတ်တွေ နေတာကြည့်ပြီး သူ ပြုံးလိုက်၏။ စက်ကွင်းက ကျော်ဝဏ္ဏ လုံးဝ ယုံကြည်လို့ မရ။ ဒီလူစိတ်ကို စက်ကွင်းသိသည်။ နားလည်

“ငါ ဒီကို ပြန်ရောက်တော့ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်၊ ရှစ်နှစ် တာ ကာလအတွင်းမှာ ငါ့မိဘ၊ ငါ့အစ်မအားလုံး လူ့လောကမှာ မရှိကြတော့ဘူး”

“ဆုံးပါးကုန်ကြပြီ၊ အကြောင်းရင်းကို သေချာစုံစမ်းကြည့် တော့မှ ငါ့မိဘ၊ ငါ့အစ်မ၊ ငါ့မိသားစုအားလုံးဟာ လူတစ်ယောက် ရဲ့ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာ လူမဆန်မှုတွေကြောင့် တစ်စီ ပြိုကွဲ ပျက်စီးခဲ့ရတယ်ဆိုတာ အတွင်းကျကျ သိရတော့တယ်”

“ကဲ...မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ၊ ကျော်ဝဏ္ဏကို ငါ ခုကွရောက်အောင်လုပ်တာ လွန်သလား၊ ငါ့မိသားစု ပြိုကွဲပျက်စီး သွားတာထက်စာရင် ငါ လက်တုန့်ပြန်ရတာ နည်းနည်းလေးပါ”

“ဒါတောင်မှ ဒင်းက မကျေနပ်နိုင်ပဲ ငါ့ကို သတ်ဖို့ ပြန်ကြံစည်တာ၊ တရား ဘယ်သူလွန်သလဲ၊ အဖြေက ရှင်းရှင်းလေး ပါ”

“ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလောက်ကြီး လေးလေးနက်နက် မတွေးဘူး၊ ခုကိစ္စမှာ ကျော်ဝဏ္ဏ တရားခံ တကယ်ဖြစ်နေခဲ့မယ် ဆိုရင်တောင် သူ ဒီလိုလုပ်တာ သူ ညီမလေးအတွက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်

မယ်”

နစ်နစ်ကို စက်ကွင်း ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားသည်။ နူးညံ့ သိမ်မွေ့သော အလှပိုင်ရှင်အဖြစ် စက်ကွင်း အသိအမှတ်မပြုပဲ နေလို့မရ။

ခက်တာက နစ်နစ်က စက်ကွင်းရဲ့ရန်သူတော်ကြီးရဲ့ ညီမ။ ပြီးတော့ နစ်နစ်က ရောဂါသည်လေးတစ်ယောက်။ ဒီကိစ္စမှာ နစ်နစ်ကို အသုံးမချချင်ပေမယ့် ကျော်ဝဏ္ဏကို အထိနာစေဖို့က ဒီနည်းပဲရှိသည်။

ကျော်ဝဏ္ဏကို မုန်းသလို သူ့ညီမကိုလည်း စက်ကွင်း မုန်းသည်။ မုန်းရမည်။ ကျော်ဝဏ္ဏ စက်ကွင်းအစ်မ ဧဝရတ်ကို ချစ်ဟန်ဆောင် လှည့်စားပြီး ထားခဲ့သလို နစ်နစ်ကိုလည်း ဒီအတိုင်း ပဲ တုန့်ပြန်ရမှ ကျေနပ်မည်။

စက်ကွင်းရဲ့ လက်တုန့်ပြန်မှုက ကျော်ဝဏ္ဏရဲ့ ယုတ်မာမှု ထက် မပိုရင်နေ၊ မလျော့စေရဘူးဆိုတာ စက်ကွင်းဘာသာ သစ္စာ ဆိုထားသည်။

ဒီအချက်ကို စတင် အကောင်အထည်ဖော်မယ့်ဆဲခဲမှာ

ဆောင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ဘယ်နေရာက ရောက်လာမှန်း မသိ။ ဒါပေမဲ့ အဖြေက တွေးကြည့်ရင် ရှင်းရှင်းလေး။

နစ်အိမ်ကို ဒုက္ခပေးမယ့်ကိစ္စ မိန်းမဉာဏ်သုံးပြီး လက်သီး ပုန်းထုတ် ကြံစည်လိုက်တာ ကျော်ဝဏ္ဏပဲရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ စက်ကွင်း က ဒီလိုအောက်တန်းကျတဲ့ အပြုအမူမျိုးနဲ့ ကျော်ဝဏ္ဏကို အနိုင် မယူချင်။

စီးပွားရေးကိစ္စမှာသာ လက်သီးပုန်းထုတ်သုံးပြီး အလဲ ထိုးချင် ထိုးမည်။ လူမှုရေးကိစ္စမှာတော့ ဒီလိုမလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ် ထားခဲ့သည်။

ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အတိုင်း နစ်အိမ်ရှေ့မှာ စက်ကွင်းရဲ့ လက်တုံ့ပြန်မယ့် အတိုင်းအတာကို အတိအလင်း ဖော်ပြခဲ့သည်။

ကျားဆိုတဲ့အကောင်က ဟိန်းသံမပေးပဲ သားကောင်ကို ဘယ်တော့မှ မဖမ်း။

စက်ကွင်းလည်း အသိပေးပြီးမှ ကြေညာပြီးမှ လုပ်ခဲ့တာ။ စက်ကွင်းဆိုတာ သူရဲဘောကြောင် သွေးကြောင်တတ်တဲ့ အစားထဲ က မဟုတ်။ ဒါကို ကျော်ဝဏ္ဏကို ပြချင်သည်။

ခုတော့ ကျော်ဝဏ္ဏက မိန်းမလို မိန်းမဉာဏ်နဲ့ စက်ကွင်း လုပ်ရပ်ကို ဟန့်တားကာကွယ်ဖို့ ကြိုးစားလာ၏။

ပွဲက အခုမှ ကြည့်ကောင်းလာ၏။ ကျော်ဝဏ္ဏက ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက် အဟောင်းအမြင်းတွေ ထုတ်ပြီး စက်ကွင်းကို တုံ့ပြန် ဖို့ အားထုတ်လာတဲ့အချိန်မှာ...

နစ်အိမ်ကို မရ၊ရအောင် အရယူဖို့ တာဝန်က စက်ကွင်း တာဝန်ဆိုတာ ပိုပြီး သေချာသွား၏။

“သိပ်သေချာတာပေါ့ မောင်ဝဏ္ဏရာ၊ ကျော်ကိုကြီးဟာ သူညီမလေးအတွက်ကို အသက်ပေးဖို့တောင်မှ ဝန်မလေးတဲ့ လူတစ် ယောက်မှန်း ငါ သိတာပေါ့”

“အခု ငါ သိချင်တာက ကျော်ဝဏ္ဏအကြောင်း မဟုတ် ကျား”

“ဆောင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအကြောင်း၊ သူ့ဘယ်မှာ နေတယ်၊ ဘာလုပ်သလဲ၊ သူ့ရဲ့ ကာရိုက်တာအားလုံးကို ငါ တစ်ပက် အတွင်း သိချင်တယ် မောင်စိန်၊ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ရမှာပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဆောင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေး

အကြောင်း ကျွန်တော် အသေးစိတ်စုံစမ်းပေးမယ်၊ တစ်ပတ်မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် စုံစမ်းလို့ရတာနဲ့ ဆရာမတို့ တင်ပြမယ်”

“ဒီဇာတ်ပုံထဲက ဆောင်းကို ကျွန်တော် တစ်နေရာမှာ မြင်ဖူးသလိုပဲ၊ မမှတ်မိတာ ဆိုးတယ်”

မောင်စိန်က စက်ကွင်း ကင်မရာထဲက ဇာတ်ပုံကို ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“မမှတ်မိရင်လည်း ဦးနှောက်အခြောက်ခံပြီး ဝှည်းစားပေးပါနဲ့ မောင်စိန်၊ နောက် သိရတော့မှာပဲ၊ ဒီနေ့ပဲ လုပ်ငန်းစလိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာ”

ဆောင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်သမျှ မောင်စိန်ကို ယုံကြည်စိတ်ချ လွှဲအပ်လိုက်၏။ စက်ကွင်းမှာ တခြား လုပ်စရာတွေက အများကြီး။ ပို၍ အာရုံစိုက်စရာတွေရှိသည်။

စက်ကွင်း အာရုံစိုက်ဆောင်ရွက်ရမည့် အဓိကအချက်က နှစ်အိမ်ထဲမှ အချစ်တစ်စုံ မရ၊ ရအောင် ဆောင်ကြဉ်းဖို့တည်း။

• • •

နတစ်ယောက် အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထွက်ဖို့ အခွင့်အရေးက တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကြောင့် ဆုံးရှုံးနိုင်မှာ နေခဲ့ရသည်။

အဲဒီလူကို န မကျေနပ်။ တကယ်ဆို နနှင့် ဘာမှမသက်ဆိုင်ပဲ တမင် တရားစံရှာသည့်သူ။

နကို ဒုက္ခပေးသည့်သူ။ ကုပ်ကပ်တွယ်ကပ် မနေချင်တော့။ အပြင်ထွက်ချင်လှပြီ။ အရင်လိုပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖြန်နေချင်လှပြီ။ ဒီအခွင့်အရေးကို ကိုကြီးဆီက တောင်းခံနေလို့ ကတော့ အကြောင်းထူးဖို့ မမြင်။

ကိုယ့်ဘာသာ အကြောင်းရှာပြီး အပြင်ထွက်မှ ဖြစ်မည်း ခက်တာက ကိုကြီးကြောင့်ပဲ နမှာ အပေါင်းအသင်း

သိပ်မရှိပဲ အထီးကျန်လို ဖြစ်နေသည်။ တစ်ယောက်တည်း နေသား ကျအောင် နေတတ်ဖို့ ကိုကြီးကပဲ လေ့ကျင့်ပေးထားခဲ့သည်။

“အစန်း”

“ရှင်...လာပါပြီ”

အစန်းက နုရဲ့ ဒလံ၊ သတင်းပေးမလေးပဲ။ အောက်ထပ် မှာ ကိုကြီးတပည့် ဘယ်သူ ရှိနေမလဲဆိုတာ အစန်းကို မေးကြည့် ရင် သိသည်။

“လာပါပြီ လုပ်မနေနဲ့၊ အောက်ထပ်မှာ ဘယ်သူရှိသလဲ ကိုတိုးမောင်ကြီးလား၊ ဦးအာလူးလား၊ ဦးအာလူးဆို ကိစ္စမရှိဘူး၊ နဘာသာ လှည့်ပတ်ပြီး ထွက်သွားလို့ရတယ်၊ ကိုတိုးမောင်ကြီးဆို ရင်တော့ နင် ကူညီမှရမယ် အစန်း”

“အောက်မှာ ကိုတိုးမောင်ကြီး ရှိတယ် မမလေးရဲ့အဖေ ခန်းထဲမှာ သတင်းစာဖတ်နေတယ်၊ အစန်း ဘယ်လို ကူညီရမှာလဲ”

“ဟယ်...နင်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ ကိုတိုးမောင် ကြီးက နင့်ကို ကြိတ်သဘောကျနေတာ မဟုတ်လား၊ ဒီအခွင့်အလမ်း ကို နင် အသုံးပြုပြီး နကို ကူညီရမယ်”

“ဘယ်လိုလဲ၊ နင်ကူညီရင် မုန့်ဖိုး ငါးရာပေးမယ်၊ မကူ ညီဘူးဆိုရင်တော့ နဘာသာ အကြောင်းရှာပြီး ရအောင်ထွက်ရ မှာပဲ”

အစန်း ငြင်းလို့မရအောင် နက စိတ်ပြောင်းပြီး အဝတ် အစား ခပ်သွက်သွက် ကောက်လဲလိုက်သည်။

“မမလေးဘာသာ တစ်ယောက်တည်းတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ အစန်း ကူညီပါ့မယ်၊ မမလေး ကားယူမသွားဘူးလား”

“မယူဘူး၊ နေပါစေ၊ ကိုတိုးမောင်ကြီးကိုသာ အိမ်ရှေ့ ခန်းရောက်အောင် ပထုတ်ပေး၊ နဘာသာ ဒြပ်ပြင်ရောက်အောင် ထွက်လို့ရတယ်၊ ဦးလေးလူက သဘောကောင်းပါတယ်၊ ဒြပ် ရောက်အောင် ထွက်လာခဲ့၊ သူ တာဝန်ယူတယ်လို့ မှာထားတာပဲ”

အိမ်မှာ နပဲ အနေများတာမို့ အလုပ်သမားအားလုံးက နအတွက်သာ ပထမဦးစားပေး စဉ်းစားကြသည်။ န ပြီးမှ ကိုကြီး။

ကိုကြီးက နကို ချုပ်ချယ်သည်ဆိုလျှင် သူတို့က သိပ်မ ကြိုက်ချင်။ သူတို့အိမ်ရှင် သဘောကောင်းသည့် နကို စိတ်ပျော် ရွှင် လွတ်လပ်ခွင့် အပြည့်အဝ ရရှိစေလိုကြသည်။

ဒါကို ကိုကြီးက ရိပ်မိသည်။ အိမ်ကလူတွေ နောက်ပါ
တာ သတိထားမိတော့ ကိုကြီး တစ်မျိုးကြံသည်။ အိမ်စောင့်ရှောက်
ဖို့ လူသစ်တွေ ထပ်တိုးဖြည့် ခန့်ထားလိုက်သည်။ အဲဒီ လူနှစ်
ယောက်က ကိုကြီးရဲ့ လူယုတ်ပည့်ရင်းတွေ။

နုကို နားလည်ပေးကြဖို့ ဝန်လေးသူတွေ။ ကိုကြီး အမိန့်
အတိုင်း တသွေမတိမ်း ယမ်းဆောင်တတ်သူတွေ။

ဒီတော့ နု အိမ်မှာ အတိုက်အခံလေးတွေ ရှိလာသည်။

နုကတော့ ကိုကြီးလူတွေလောက်ကို မကြောက်။ ကိုကြီး
တစ်ယောက်ကိုသာ ကိုယ့်အကိုကြီးလည်းဖြစ်၊ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်
မိဘနှစ်ပါးအရာထားကာ လေးလည်း လေးစား ကြောက်လည်း
ကြောက်စွာသည့် အကျင့်က စွဲနေခဲ့ပြီးသား ဖြစ်နေ၏။

ကိုကြီးသဘောကို နု မလွန်ဆန်ချင်။ ခုတော့ မလွန်ဆန်
ချင်ပဲ မနေလိုကတော့။ ကိုကြီး စည်းကမ်းတွေက နုအပေါ် တင်း
ကျပ်သထက် တင်းကျပ်လာ၏။

အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထွက်ရဆိုတဲ့ စည်းကမ်းချက်တစ်ခု
ထဲနဲ့ကို နုအတွက်က လှောင်ချိန်စံ ငှက်ကလေး ဖြစ်နေပြီ။ နောက်

ထပ် ဖုန်းမဆက်ရ။ ဧည့်ဆင်းမတွေ့ရ။ ခြံထဲဆင်းတဲ့အခါ ဘေးနား
မှာ အဖော်တစ်ယောက် ပါရမည်ဆိုတာအထိ။ နုအတွက် တစ်ခုမှ
ကောင်းထွက်မပါ။

နုမှာ ခွေးကလေး 'အပိုလို'နဲ့တောင်မှ လမ်းထွက်
မလျှောက်ရ။

အရင်ကဆို အပိုလိုလေးနဲ့ နု ရပ်ကွက်ထဲ စောစောစီးစီး
အညောင်းအညာပြေ လမ်းထွက်လျှောက်ခဲ့ခြင်း။

လမ်းထိပ်မှာ အခွေထွက်ငှားနေကြ။ အသံဆိုင်လည်း
ရှိသည်။ ပြီးတော့ ရှောင်ပင်းထွက်ဦးမလား။ ဟိုဟိုဒီဒီ သွားရသည်။

နုအတွက် လုပ်စရာတွေက တပုံတပင်။

ခုတော့ ဆရာဆိုလည်း အိမ်ခေါ်သင်။ ဈေးဝယ်ထွက်
လည်ပတ်ခွင့်...နီး။ လမ်းထိပ်မှာ အခွေထွက်ငှားချင်ရင်တောင်
နု ဘေးမှာဖြစ်ဖြစ် နု နောက်မှာဖြစ်ဖြစ် ကိုကြီး လူတစ်ယောက်
မဟုတ် တစ်ယောက် ပါလာတော့ လမ်းထွက်ရတာတောင် အရ
သာမရှိချင်တော့။

အခုတော့ ကိုကြီး အိမ်အိမ်ထွက်ကို နုအိမ်ထဲရောက်

ဖို့သင့်ပြီလို့ နဲ့ ထင်သည်။

နဲ့ အရင်လိုပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြန်နေချင်သည်။
ကိုကြီးဆီက တားဆီးပိတ်ပင်တာတွေ နဲ့ မလိုချင်တော့။ နဲ့
မခံတော့။

စက်ကွင်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်က ဘယ်လောက်များ
အဆိပ်ပြင်းလို့လဲ။ နဲ့ ရင်ဆိုင်မည်။

“ကိုတိုးမောင်ကြီး...ကိုတိုးမောင်ကြီး၊ လာပါဦး၊ အမြန်
လာပါ။ ဒီမှာ ဘာကောင်လဲ မသိဘူး”

“အမလေး”

အိမ်နောက်ဖက်မှ အစန်းရဲ့ ဆော်ဆော်သံနဲ့အတူ ဒေါ်စိမ်းမေ
အလွန်တကြား ဆော်တဲ့အသံကိုပါ ဆက်တိုက်ဆိုသလို ကြားလိုက်
ရသည်။ နဲ့ အသံမထွက်အောင် ကြိတ်ရယ်ရင်း ကိုတိုးမောင်ကြီး
ပြုံးတူးပျာတာနှင့် အိမ်နောက်ဘက် ပြေးအသွားမှာ အိမ်ရှေ့သို့
ဖျက်လက်သွက်လက်စွာ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

• • •

“အမလေး...မြေ...မြေ”

မြေဆို ကြီးကြီးငယ်ငယ် ဒေါ်စိမ်းမေတို့ အသေကြောက်
ပြီးသား။

အခုလည်း မြွေကမနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဘယ်က ဘယ်လို
ဖြုတ်ကျလာတယ် မသိ။ ဒေါ်စိမ်းမေကိုယ်ပေါ် ဖျတ်ခနဲ ဖြုတ်ကျ
လာ၏။

အိမ်မြှောင် ကိုယ်ပေါ်ကျရင်တောင် စွေစွေခနဲတတ်တဲ့
အပျိုကြီး ဒေါ်စိမ်းမေ လန့်လိုက်တာ။ တက်မတတ်။

ကိုတိုးမောင်ကြီး နောက်ဖေးပြေးလာပြီး နီးရာတုတ်ဆွဲရိုက်
၏။

မြေကတော့ သေသလား၊ ရှင်သလား မသိ။ ဒေါ်စိမ်းမေ
ကတော့ အိမ်သာဆီ တန်းပြေးသည်။ တချက်ကလေးမှ နောက်
လှည့်မကြည့်တော့။

မီးပိုဆောင်ထဲမှာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် တုန်တုန်ယင်
ယင်နဲ့ အစန်း တစ်ယောက်ထဲရယ်။

ကိုတိုးမောင်ကြီးအတွက်ကတော့ ဒါ အကွက်ပဲ။ မြေက
ရာဘာမြေရုပ်ကလေးမှန်း သူ သိပြီးသား။

ဒါမျိုးတွေ တွေ့ဖူးတာ ရှိအီအေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကြောက်လန့်
နေတဲ့ အစန်းဆီသွားပြီး အားပေးစကားပြောဖို့ သူ့မှာ တာဝန်ရှိ
သည်လို့ ခံယူထား၏။

“အစန်း...မကြောက်ပါနဲ့၊ မြေက အစ်ကို ရိုက်လို့
သေရှာပါပြီ၊ မကြောက်နဲ့တော့နော် အစန်း”

ကိုတိုးမောင်ကြီး ပြောတဲ့က ငြိမ်ငြိမ်သာသာ တယုတယ။
အစန်း သိတာပေါ့။ မြေက အရပ်မြေဆိုတာ။ ဒေါ်စိမ်းမေကို
ခြောက်ဖို့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ မမလေးဆီက ယူလာခဲ့တာ။

ဒီလူကြီး မသိဘူးဆိုတာ မဖြစ်နိုင်။ လူလည်ကြီး။ ဘာ

အကွက်ဆန်း ထွင်ချင်သလဲ မသိ။ သူ့ဘာသာ ထွင်ချင်ရာထွင်။
လောလောဆယ်တော့ အစန်းတို့ မူယာမာယာ ပိုရဦးမည်။

ဒါမှလည်း မမလေး ဒီခြံထဲက ပြေးလို့လွတ်မှာ မဟုတ်
လား။

ဘုရား...ဘုရား။ ပြေးလွတ်မယ့်အကြောင်း တွေးမိမှ
အစန်း တကယ်ကြောက်ဖျား ဖျားသွား၏။ မမလေးက အခု
အပြင်ထွက်မယ်ဆိုတာ စကားမှ ဟုတ်ရဲ့လား။

တခါထဲ အပြီးပြန်မလာပဲ ခြေရာဖျောက်နေရင် အစန်း
ကရားခံ ဖြစ်ပြီ။ ပြဿနာပဲ။ ဒီအကြောင်း မမလေးကိုလည်း
သေချာမမေးလိုက်မိ။ ထင်သလို မဟုတ်ပါစေနဲ့ ဘုရား။ မမလေး
အချိန်တန်ရင် အိမ် တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်လာနိုင်ပါစေ။

မမလေးအကြောင်း တွေးမိမှ အစန်း ခြေဖျား လက်ဖျား
တွေ အေးစက်လာတဲ့အထိ ကြောက်ရွံ့လာ၏။

ကိုတိုးမောင်ကြီးကို အထူးတလည် မူယာမာယာပိုနေစရာ
ကို မလိုတော့ပဲ အစန်း စိတ်ထဲမှာ အခုမှ မမလေးအတွက် အနီး
ရိပ်ပိုလာမိပေမယ့် ဘာမှမတတ်နိုင်။

နစ်နစ်ထဲမှာ အဲဒီလို ပြဿနာတက်နေတဲ့ အချိန်မှာ န တစ်ယောက်ကဖြင့် ကကအငှားယာဉ်တစ်စီးပေါ် ရောက်နေပါပြီ။

ပထမဆုံး န သွားချင်တဲ့နေရာဆီကို အငှားယာဉ်မောင်း ဆရာကြီးက ဦးတည်မောင်းနှင်နေ၏။

အချိန် သိပ်ကြာကြာ မမောင်းလိုက်ရပဲ ကားက Condo 9 Tower ရှေ့မှာ ရပ်တန့်သွားသည်။

န ကားခပေးပြီး တက်စီပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။

အထပ်မြင့် ကွန်ဒိုတာဝါကြီးက ရှေ့မှာ ခန့်ခန့်ညားညား ရပ်လို့။ ဟိုတစ်နေ့က နရှေ့ ရောက်လာခဲ့တဲ့ စက်ကွင်းရပ်သွင်ကို န မြင်ယောင်လာ၏။

သပ်ရပ်ခန့်ညားတဲ့ စက်ကွင်းဆိုတဲ့လူဟာ န မျက်လုံး ထဲမှာတော့ လူဆိုးကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်ပဲ စိတ်ဝင်စားစရာ လူချောတစ်ယောက်လို့ပဲ ထင်သည်။ ဒီလူ ဘာဖြစ်လို့ နတို့ကို ဒုက္ခပေးချင်တာလဲ။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရန်သူလို တိုက်ခိုက်ထိုးနှက်ဖို့ ဝန်မလေးသလို တစစ ချိုးဖဲ့ခြေမ္မ ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့လည်း သွေးမ

ကြောင်ဘူးတဲ့။

ဒီလိုလူတစ်ယောက်ရှေ့ကို န ဘာအကြောင်းပြချက်မျိုး နဲ့ ရောက်လာခဲ့တာလဲ။ စက်ကွင်းဆိုတဲ့လူ ပြောခဲ့သလို သူ့ကို ခြေသလုံးဖက် တောင်းပန်ဖို့လား။

ဒီအထိတော့ န မရည်ရွယ်။ တကယ်ပါ။

နက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ အကြောက်တရား ရှိချင်ရှိမည်။ သွေးကြောင်ချင်ကြောင်မည်။ ဒါပေမဲ့...

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အောက်ကျိုတောင်းပန်ရ လောက်တဲ့အထိတော့ မညံ့သေး။ ကိုကြီးရဲ့ညီမဟာ ကိုကြီးလိုပဲ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာရမည်။

IT PLUS ကုမ္ပဏီရှိရာ ခြောက်လွှာဆီသို့ Liftဖြင့် န တက်လာခဲ့သည်။

Lift က ထွက်လိုက်တာနဲ့ ကုမ္ပဏီအဝင် ဆိုင်းဘုတ်ခန့်ခန့် ညားညားနှင့် ရှိဆက်ရှင်ကောင်တာအဝကို လှမ်းမြင်ရသည်။

န အဲဒီအထိ လှမ်းဝင်ပြီး ပထမဆုံး တွေ့ရသည်

အမျိုးသမီးဆီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“န ဦးစက်ကွင်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဦးစက်ကွင်း...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရီဆက်ရှင်ကောင်တာမှ အမျိုးသမီးကလေးမှာ န စကား
ကြောင့် တခဏ ကြောင်ငေးကာ ပါးစပ်ဖွင့်ဟထားလျက်က ဘာ
စကားမှ ရုတ်တရက် ထွက်မလာနိုင်။

“ဒီက ညီမလေးက ကုမ္ပဏီဝါရိုက်တာ လူကြီးမင်း
ဦးစက်ကွင်းနဲ့ တွေ့ချင်တာလား”

နဘေးမှ အသက်ခပ်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးက နကို ပြောပြ
ဖြစ်ဖြစ် မေးမှ စောစောက န မေးမိသည့် အမျိုးသမီးထံ စူးရှ
အကြည့်တစ်ချက် လက်ခံရရှိလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်...သူ ဘယ်လောက်ဆင့် ရှိသလဲတော့
န မသိဘူး။ နသိတာ သူ့မှာမည် ဦးစက်ကွင်း ဆိုတာပဲ”

“န သူနဲ့ တွေ့ခွင့်ရနိုင်မလား”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ညီမရယ်၊ ဒီအချိန်မျိုးမှာ ဝါရိုက်တာ

အလုပ်ရှင်ဆုံး အချိန်ပါ။ စောကြာရင် နိုင်ငံခြား ဧည့်သည်တစ်ချို့နဲ့
တွေ့ဆုံဖို့ရှိသေးတယ်။ ညီမကို တွေ့နိုင်မယ်မထင်ဘူး။ ပြီးတော့
ကြိုတင်ချိန်းဆိုထားတာမျိုးတွေ ရှိချင် ရှိလာမှာ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်”

အမျိုးသမီးက သည်မျှနှင့် စကားရပ်ပစ်လိုက်သည်။
သဘောက နကို စကားအကုန်ပြောပြီးပြီ။ နောက်ဆုတ်
ပြန်ပေတော့ဆိုသည့် သဘော။

“န ဒီလာကထဲက စက်ကွင်းနှင့်တွေ့မှ ပြန်ဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီး
လာခဲ့သည်။

နောက်ဆုတ် လှည့်ပြန်ဖို့ ကြံရွယ်ထားခဲ့ရင် အစကထဲက
ဒီကိုလာဖို့ စဉ်းစားမိမှာ မဟုတ်။

“န သူနဲ့ တွေ့ရမှဖြစ်မယ်၊ ရှင် ခွင့်မပြုလည်း န
ဘာသာ ခွတ်အတင်းဝင်ရမှာပဲ”

န ရုံးခန်းထဲ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြေးဝင်လာတော့ ဟို
မိန်းမတွေဆီက ဆုဆုညည် အသံတချို့ ကြားရသည်။ ပြီးတော့
နောက် ပြေးလိုက်လာသည့် ရှုမဝီနီနီသံများ။

အစောင့်များလက်ထဲ န နန်းကန်တွန်းထိုးပါသွားစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ဟန့်တားသံ ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဆရာကိုတွေ့ချင်လို့”

“ဟင်...နစ်အိမ်”

ထိုအသံသာ ပေါ်မလာဘူးဆိုလျှင် နကို သူတို့ ဘယ် အထိ လိုက်ပို့ကြမယ် မသိ။

“သူက ကျွန်တော့်ရဲ့ အဆုတ်ဧည့်သည်ပဲ၊ ဧည့်ခန်းကို လိုက်ပို့လိုက်ပါ”

စက်ကွင်းက နကို တစ်စက်ကလေးမှ ငဲ့မကြည့်ပဲ အစောင့်များကို တာဝန်ပေးပြီးသည်နှင့် လှည့်ထွက်သွားသည်။

“ဒီမှာ...ဦးစက်ကွင်း၊ န ရှင့်ကို အကြာကြီး ထိုင် မစောင့်နိုင်ဘူးနော်”

လှမ်းပြောသည့် နစကားကို စက်ကွင်း ကြားပါသည်။

လျှောက်လှမ်းသွားရင်းက တစ်ချက်ကလေး ငဲ့ကြည့်ပြီး အသိအမှတ်ပြုသလို ခေါင်းစာစ်ချက် ဆတ်ညိတ်ပြကော ရှေ့သို့

ဆက်လျှောက်သွားသည်။

“စောစောက အပြုအမူအတွက် စိတ်မရှိပါနဲ့ မမလေး၊

ဒီဘက်ကြပါ”

အစောင့်နှစ်ယောက်ပုံစံက စောစောကနှင့် လုံးဝမတူတော့ပဲ နကို ရိုရိုကျိုးကျိုးနှင့် တလေးတစား ဆက်ဆံလာခဲ့သည်။

ဦးစက်ကွင်းရဲ့ စကားတစ်ခွန်း၊ အကြည့်တစ်ချက်၊ အရှိန်အဝါက ဒီလောက်တောင် ပြောင်းလဲစေသလား။ နအတွက်တော့ သူက သာမန်ယောက်ျားတွေထဲက ယောက်ျားတစ်ယောက်ထက် ဘာမှပိုမထူး။ ထူးခြားတာဆိုလို့ တစ်ခုထဲရှိသည်။ အဲဒါက စက်ကွင်းဆိုတဲ့လူ နစ်အိမ်တို့ မောင်နှမရဲ့ ရန်သူ။

နရဲ့ လှပသော မျက်နှာလေးမှာ သိသာစွာ အရောင်ပြောင်းသွားသည်။

• • •

လတ်ဆတ်သော နှင်းပန်းခက်ကလေး တစ်ခုက လွဲရင် ပေါ့။

စက်ကွင်း အခန်းထဲ ဝင်လာသည့်အချိန်မှာ နုက အဲဒီ နှင်းပန်းခက်ကလေးကို လှည့်ပတ်ဆော့ကစားနေချိန် ဖြစ်သည်။

“နစ်အိမ်...ကိုယ့်ဆီကို အခုလို တကူးတက လာလည်တာ ကိုယ် အများကြီး ဝမ်းသာစုတ်ယူပါတယ်”

“နန့်တွေ့ရဖို့ ကိုယ့်ရဲ့ ချိန်းဆိုမှုတစ်ခုကို ဖျက်ပစ်လိုက်ရတယ်။ ကိုယ့်အစား တခြားတစ်ယောက်ကို စေလွှတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လို့ နစ်အိမ် ထင်လဲ”

“ဟင့်အင်း...န ဘာမှမထင်ဘူး။ န သိတာက န ဒီကိုလာတာ ရှင့်ဆီက ဧည့်ထောက်ခံစကားတွေကို ရွန်းရွန်းဆေးတာ ကြားမှာပဲမဟုတ်ဘူး။ န ရှင့်ကို ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်”

“ရှင် ပြောခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ရုပ်သိမ်းပေးပါ။ အဲဒါကို တောင်းဆိုဖို့ န ဒီကိုလာခဲ့တာ၊ တခြား ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိဘူး”

နိုင်ငံခြားသားတချို့နှင့် ဆီဒီအားမှာ ဆုံတွေ့ဖို့ ချိန်းကား

နအတွက် စက်ကွင်း ပေးအပ်သော အရာရာတိုင်း အဆုံးတကြယ်တွေချည်းသာ ဖြစ်သည်။

နသောက်ဖို့ ယူလာပေးသော ရှန်ဒီပုလင်းနှင့် သောက်ဖို့ ဖန်ခွက်ကအစ န တစ်ခါဖူးမှ မမြင်ဖူးသော အသုံးအဆောင်များ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ နက်မှောင်ရွန်းလက်နေသော စပျစ်သီးချို့များ ပန်းသီးစိပ်များ အားလုံးဟာ နစိတ်ကို ညွတ်နူးလာအောင် အထူတလည် ဆွဲဆောင်ထားနိုင်ခဲ့ပါသည်။

စက်ကွင်း ရောက်မလာသေးသည့်အချိန်မှာ န ထိုအားလုံးကို မတို့မထိပဲ သည်အတိုင်းထားခဲ့သည်။

သည့်ကိစ္စ ဖျက်ပစ်လိုက်ရပြီးမှ နဆီက ခါးသီးသော စကားအသုံး
များနှင့် ကျီစယ်မှုကို စက်ကွင်း ဂရုမစိုက်။ လှပသော နှစ်အိမ်
မျက်နှာလေးကို သူ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ကိုယ့်စကားတစ်ခွန်းကို ရုပ်သိမ်းရမယ်...ဟုတ်လား
န၊ ပြောပါ...ကိုယ် ဘာကို ရုပ်သိမ်းပေးရမလဲ၊ န လိုချင်တာ
ဘာလဲ”

“ရှင် သီရက်သာနဲ့ မသိချင်ယောင်ဆောင် မနေပါနဲ့၊
နအိမ်ကိုလာတုန်းက ရှင်ပါးစပ်က ထုတ်ပြောခဲ့တာပဲ”

“ကိုယ်ပြောခဲ့တာက တစ်ခွန်းထဲမဟုတ်တော့ ဘယ်
စကားလုံးကို ကိုယ့်ဘက်က ရုပ်သိမ်းစေချင်သလဲ၊ န သေချာပြော
ပြမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ကောင်းပြီ၊ ရှင်ဘက်က ဒီလောက်တောင်းဆိုနေမှတော့
နပြောပြရမှာပေါ့၊ တစ်နေ့ကျရင် နရော နအိမ်ကိုပါ ရှင်ရှေ့မှောက်
မှာ ပြားပြားမှောက် ဒူးထောက်လာစေရမယ်ဆိုတဲ့ စကားလေး
အဲဒီစကားက နနဲ့ကိုကြီးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို တိုက်ရိုက် စော်ကား
တာပဲ”

“ရှင် ဒါကို ချက်ချင်း ပြန်ရုပ်သိမ်းပေးပါ”

“နနဲ့ကိုကြီးကို ရှင် ပြန်တောင်းပန်ရလိမ့်မယ်”

နှစ်အိမ်ရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို စက်ကွင်း အလွယ်တကူ
လက်သင့်ခံလိုက်လို့ရသည်။

ဒါပေမဲ့ စက်ကွင်း ဒီလိုမလုပ်။ နဆိုသော မိန်းကလေးဆီ
က နလုံးသားတစ်စုံရရှိ စက်ကွင်း ဒူးထောက် အညှံခံချင်ခံမည်။
ကျော်ဝဏ္ဏဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက်တော့ စက်ကွင်းဂုဏ်သိက္ခာ
ကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ အပွန်းပဲ့မခံနိုင်။

“ကိုယ် မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင်ကော နှစ်အိမ်၊ မင်းတစ်
ယောက်ထဲကိုပဲ ကွက်ပြီး ကိုယ် တောင်းပန်ပါရစေ၊ မင်းအိမ်ကို
ကို တောင်းပန်ဖို့ဆိုတာတော့ အဝေးကြီးပဲ၊ ဒီအခန်းထဲမှာ နအိမ်ကို
ကျော်ဝဏ္ဏ ကိုယ့်ကို လက်သီးနဲ့ ထိုးခဲ့တယ်”

“သူရဲဂုဏ်သိက္ခာကို ပြန်အဖတ်ဆယ်ဖို့ သူလုပ်သွားခဲ့
ပြီးပြီ၊ ကိုယ် သူ့ကို ဘာမှ ပြန်မလုပ်ခဲ့ဘူး န”

“ဒါကိုတော့ န ယုံကြည်ရလိမ့်မယ်”

“အို...ဒါတွေကို န ဘာမှမသိဘူး၊ န သိတာ ရှင်က

ကိုကြီးကို ဒုက္ခပေးတယ်။ ကိုကြီးရဲ့အလုပ်တွေကို ဝင်ဆောင်ယူကုန်လို့ အားမရသေးပဲ နုကိုပါ တစ်ဆင့်တက်ပြီး ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံတယ်။ ပိန္နပင် ဆွဲထည့်ချင်တဲ့ ရှင်ရဲ့အကြံက မိန်းမဆန်လွန်းပါတယ်ရှင်”

“ယောက်ျားချင်း လက်ရည်စမ်းသပ်တဲ့ပွဲမှာ နုကို ဘာလို့ ဆွဲထည့်ချင်တာလဲ၊ နု တကယ်ပဲ နားမလည်နိုင်ဘူး၊ ရှင် သိထားဖို့က မိန်းမလို မိန်းမရည်တတ်မျိုးနဲ့ နုဆီက ဘာတစ်ခုမှ မျှော်လင့်လို့ မရနိုင်ဘူးဆိုတာကိုပဲ”

“ကဲ...နုသွားမယ်၊ ရှင်တောင်းပန်မယ့်နေ့ကို နု စောင့်နေမယ်”

“ဒါ...နု ဖုန်းကဒါ၊ ရှင် အချိန်မရွေး ဆက်သွယ်လို့ရတယ်”

ဖုန်းကဒ်တစ်ခု စက်ကွင်းရှေ့ ချမ်းပြီး နု လှည့်ထွက်မလို့ ကြံစဉ် သူလက်တစ်ဖက်က နုလက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင် တားဆီးလာ

၏။

“နု”

“ရှင်...ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ နုလက်ကို အခုလွှတ်

ပါ”

နုအိတ်ထဲမှာ မောင်းချစားတစ်လက် အဆင်သင့်ပါသည်။ အဲဒါကို ထုတ်ယူဖို့ပြင်စဉ် စက်ကွင်းက နုကိုယ်ကို ဆိုဖာကုရှင် ခုံဆီ ဆောင့်တွန်းချလိုက်သည်။

“အမေ”

“ဂုန်း”

နု ရဲဘော်သွားစဉ် စက်ကွင်းက နုအိတ်ထဲမှ မောင်းချစားကို ထုတ်ယူထားလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ဆီကို လာချင်တိုင်းလာ၊ ပြန်သွားချင်တိုင်း ပြန်သွားလို့ရမယ်များ မှတ်နေသလား၊ နု၊ ကိုယ့်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်မရပဲ ဒီအခန်းထဲက မင်း ခြေတစ်လှမ်းမှ ကျွဲမထွက်သွားစေရဘူး”

“ရှင်...နုကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဘာမှမလုပ်ဘူး”

“နုကိုယ် ဆွေးနွေးစရာကိစ္စလေးတွေ ရှိနေသေးတယ်”

“နုမှာ ရှင်နဲ့ ဆွေးနွေးစရာ ဘာမှမရှိဘူး”

စက်ကွင်းက နုစကားကို ဂရုမစိုက်။ စီးကရက်တစ်လိပ်

ကို စတင် မီးညှိဖွာရွက်သည်။

န စီးကရက်မီးခိုးနဲ့ကို သည်းညည်းမခံနိုင်ဆုံး ဖြစ်သည်။

စီးကရက်မီးခိုးငွေ့ထဲမှာ ရောပါလာသည့် ကာဗွန်မိုနောက် ဆိုဒီဇာတ်ငွေ့က နနလုံးသားကို ဒုက္ခအပေးဆုံးဖြစ်သည်။ နနင့် မတည့်။

ဆေးလိပ်လက်ကြားမချတမ်း သောက်တတ်သည့် ကိုကြီး ယင် နရှေ့ကျ စီးကရက်မသောက်ပဲ နေနိုင်အောင် ကြိုးစားလေ့ကျင့် ယူခဲ့ရသည်အထိ န၏ စီးကရက် မုန်းတီးမှုက ပြင်းထန်သည်။

“ရှင်...နကို သတ်ချင်တာလား၊ န သည်းမခံနိုင်ဆုံးက စီးကရက်မီးခိုးငွေ့တွေပဲ”

“အဟွတ်...ဟွတ်”

ပြောရင်း နထဲမှ ချောင်းသံအဆက်မပြတ် ထွက်လာ၍ စက်ကွင်း စီးကရက်ကို ဆေးလိပ်ပြာခံခွက်ထဲ ထိုးချေငြိမ်းသတ် လိုက်ရ၏။

“ဆောရီး...ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် န၊ န မကြိုက်ရင် ကိုယ် နောက်ဘယ်တော့မှ စီးကရက်မသောက်ပဲ နေပါ့မယ်”

“အို...ရှင်နဲ့န နောက်ထပ် ပတ်သက်စရာ အကြောင်းရှိ မလာနိုင်ပါဘူး၊ ဒီအတွက်ကြောင့်တော့ ရှင့်ဘက်က ကတိပေးနေ စရာ မလိုအပ်ဘူးထင်တယ်”

“န လိုချင်တာပဲ ရှင် ပေးဆပ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါ”

စက်ကွင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်တာ မြင်ရသည်။

“ကိုယ် ကြိုးစားမှာပါ၊ အချိန်ယူပြီး ကိုယ်သေချာစဉ်းစား ပြီးမှ နကို အဖြေပေးမယ်၊ ကိုယ် တောင်းပန်နိုင်ခဲ့ရင် န ကိုယ့်ကို အသိအမှတ်ပြုမလား”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ ကိုယ်တို့ ကျေအေးဖြေငြိမ်းသွားတဲ့ အခါ ကျရင် န ဤယ့်ကို မိတ်ဆွေအဖြစ် သတ်မှတ်ဖို့ ကတိပေးရမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ”

စက်ကွင်း တကယ် ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောနေ သလား။ လိမ်ညာပြောနေသလားဆိုတာ န မသိ။

သူ လိမ်ညာပြီး တောင်းပန်ခဲ့ရင်တောင် သူ့ရင်ထဲက သဘောထားကို ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ န ကြိုးစားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး

သား။

ကိုကြီးနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကိန်းဝပ်နေတဲ့ အမုန်း
အပြိုး အာယာတတွေကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဖျက်သိမ်းပေးနိုင်ရင်
နဲ့အတွက် စိတ်ကျေနပ် နှစ်သိမ့်စရာ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူးလား။

ကိုကြီးရင်ထဲမှာ တောက်လောင်နေတဲ့ အမုန်းအာယာတ
ရန်ငြိုးမီးတွေကို နဲ့ ငြိမ်းပေးချင်သည်။

“နဲ့ ကတိပေးတယ်ရှင်...ကျေနပ်ပြီလား။”

“နဲ့ ပြန်တော့မယ်”

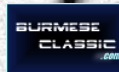
“နဲ့တစ်ယောက်ထဲ ဒီကို လာခဲ့တာ မဟုတ်လား၊
ကိုယ့်ဆီ တကူးတက လာလည်တဲ့ စဉ်သည်ကို တစ်ယောက်
တည်းပြန်ခိုင်းဖို့ ဘယ်သင့်တော်ပါ့မလဲ၊ နဲ့ကို ကိုယ်ပြန်ပို့ပေးရ
မှာပေါ့”

“နေပါစေ၊ နုဘာသာ ပြန်တတ်ပါတယ်၊ ရှင်အလုပ်တွေ
နဲ့ကြောင့် ထပ်ပြီး လစ်ဟင်းမခံပါနဲ့”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ကိုယ် လိုက်ပို့မယ်ဆို ပို့မယ်ပဲ၊ ဘယ်
သူ လာတားလို့ရမလဲ၊ လာပါ...ကိုယ် မင်းကို ပြန်ပို့ပေးပါ့မယ်”

စက်ကွင်းရဲ့ ညှို့ငင်အပြိုးနဲ့ အကြည့်တစ်ချက်ဟာ နဲ့ကို
ရူးသွပ်သွားစေမတတ် ဖမ်းစားတတ်မှန်း နဲ့ အသိအောက်ကျခဲ့သည်။

• • •

စက်ကွင်းကိုယ်တိုင် နအိမ်အထိ ကားနှင့်လိုက်ပို့ပြီးမှ
ဖြန်သွားသည်။ န သူ့ကို ဆက်သွယ်လိုက် အလွယ်တကူ ဆက်
သွယ်နိုင်စေရန် လိပ်စာကဒ်လေးတစ်ခု ပေးသွားသည်။

န အိမ်ထဲ ဖြန်ဝင်လာသည့်အချိန်မှာ ကိုကြီးရဲ့ ဒေါသ
မျက်လုံးအစုံနှင့် မမျှော်လင့်ပဲ ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

“ဒါက ဘယ်က ဖြန်လာတာလဲ ညီမလေး”

“န အပြင်ခဏ သွားတာပါ”

နကြောင့် အိမ်မှာ ပြဿနာတွေ တက်နေပြီဟု ထင်ထား
သော်လည်း ယခုလောက် ဖြန်ဖြန်ဆန်ဆန်ကြီး ကိုကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်
ရလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့။

“ကိုကြီး...ဒီနေ့ အစောကြီး အိမ်ပြန်ရောက်နေပါလား၊
ဘာလဲ...ညီမလေးတစ်ယောက်ထဲ ပျင်းနေမှာစိုးလို့ အဖော်လုပ်ရ
အောင် ဖြန်လာတာလား”

“ညီမလေး...ဘာတွေလုပ်နေခဲ့သလဲ၊ ကိုကြီးကို အမှန်
အတိုင်း ပြောစမ်း၊ မကွယ်ဝှက်ကြေးနော်”

ကိုကြီး မေးလာပုံက အတပ်သိထားသည့်ဟန်နှင့် နခြေ
လှမ်း ဘယ်၍ဘယ်မျှ လှမ်းခဲ့သလဲဆိုတာအထိ ရေတွက်ထားခဲ့ပုံ
ရသည်။

န လုပ်ခဲ့သည့်ကိစ္စ ကိုကြီးကို အသိပေးလို့ လုံးဝမဖြစ်။

“ဟင့်အင်း...ညီမလေးတစ်ယောက်ထဲ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး
ဘက် ခဏလျှောက်ပတ်ကြည့်တာပါ၊ ဝယ်စရာပစ္စည်း အသစ်
အဆန်းလေးတွေလည်း ဝယ်ရအောင်လို့ပါ”

“ညီမလေး”

ကိုကြီးအသံက ကျယ်လောင်လွန်းရုံမက မာကျောပြတ်
သားလွန်းနေခဲ့သည်။

“ညီမလေး...အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ၊ ကိုကြီး မယုံ

လို့ပါ”

“ဒါဖြင့် စောစောက လိုက်ပို့တဲ့ကားက ဘယ်သူကားလဲ မှန်မှန်ဖြေရော၊ ကိုကြီး စိတ်တိုအောင် မလုပ်နဲ့”

“ရည်ရွယ်ကား”

“မညာနဲ့၊ ရည်ရွယ်တို့အိမ်မှာ ဒီလိုကားမျိုး ကိုကြီး မတွေ့ဖူးဘူး”

ရည်ရွယ်ဆိုတာ နကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်း။ ရည်ရွယ် တို့အိမ်မှာ ဒီလိုကားမျိုးမရှိမှန်း နလည်း သိတာပေါ့။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီကားကို သူ့အဖေ ဝယ်မယ်ဆိုလို့ အစမ်းမောင်းကြည့်တာတဲ့၊ ကြိုက်ရင် ဝယ်မယ်၊ မကြိုက်ရင် မဝယ် ဘူး၊ အဲဒါ စမ်းမောင်းလာရင်း လမ်းမှာ နနဲ့တွေ့လို့ အိမ်ပြန်ဖို့ ပေးမယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာတာ”

လိမ်မယ့်လိမ်တော့ ပီပီရီရီ လိမ်မှဖြစ်မည်။ ကိုကြီးက နေစပ်သေချာသူပင်။ န ပြောသမျှ ယုံချင်မှ ယုံလိမ့်မည်။

ဒါပေမဲ့ ရည်ရွယ်အဖေကို လိုက်မေးရလောက်အောင်အထိ တော့ မျက်နှာအပျက်ခံမည်မထင်။

ရည်ရွယ်ကိုတော့ ကိုကြီး မမေးခင် ကြိုက်တတ်ထားလိုက်ရုံ သာ။

“ညီမလေး အမှန်အတိုင်း ဖြစ်ပါစေလို့ ကိုကြီး ဆု တောင်းတယ်”

စကားလျှော့ချလိုက်ရုံအပြင် လက်မူးလက်ကြပ် မမိသေး သ၍ သူ့ဘက်က ခေါ်သတကြီး ဟိန်းဟောက်နေ၍ မဖြစ်သေးမှန်း ကျော်ဝတ္ထ ရိပ်မိသည်။

ညီမလေးက ကိုယ့်ဘက်မှာ ရှိနေရာကနေပြီး တခြားတစ် ဖက်သို့ ဘက်ကူးပြောင်း ခိုလှုံသွားမှာ စိုးရသည်။

ကျော်ဝတ္ထ ထိုသို့အဖြစ်မခံနိုင်။ ညီမလေးဟာ သူ့ရဲ့ အသက် ဖြစ်သည်။ စောစောက ညီမလေးကို လာပို့သွားသည့်ကား သည် စက်ကွင်းရဲ့ကား ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သံသယရှိပေမယ့် လောလောဆယ် အခြေအနေအရ ညီမလေးကို တင်းတင်းကျပ် ကျပ် တားမြစ်လိုက်လျှင် အခြေအနေ ပိုဆိုးသွားမှာ စိုးသည်။

စက်ကွင်း...မင်းက တော်တော်ခြေလှမ်းသွက်နေပါလား၊ ငါ့ညီမကို စည်းရုံးဖို့ မင်းမှာ ဘယ်လို ဆေးစွမ်းကောင်းတွေ

ရှိနေသလဲ။

လာဗင်ဒါ ခေါ် ဆောင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကလည်း
အခုချိန်ထိ ထိထိရောက်ရောက် မစွမ်းဆောင်နိုင်သေး။

မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဆောင်းကို ခေါ်ပြီး စက်ကွင်းကိစ္စ
အမြန်ဆုံး စီစဉ်မှာပဲ။

ညီမလေးရဲ့ ပြဿနာကို ကိုင်တွယ်ဖို့တော့ ကျော်ဝဏ္ဏ
အလွန်တရာ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော နည်းလမ်းကို အသုံးပြုရလိမ့်မည်။

အဲဒီနည်းလမ်းကို အသုံးပြုနိုင်ဖို့ အရေးသည် ဆောင်းအ
ပေါ်မှာသာ လုံးလုံးလျားလျား မူတည်နေတာကတော့ ဆိုးဝါးလွန်း
သည်။

ညီမလေးက ကိုကြီး ကိစ္စမရှိရင် ညီမလေး သွားနား
တော့မယ်ဆိုပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားခြင်းဖြင့် ကျော်ဝဏ္ဏရှေ့မှ
ခြေရာဖျောက်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းမှာ ကျော်ဝဏ္ဏတစ်ယောက်တည်း
ယောင်ချာချာနှင့် ကျန်ရစ်သည်။ ခဏကြာမှ...

“ကိုတိုးမောင်...ကိုတိုးမောင်”

ကိုတိုးမောင်ကို သတိရပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ကိုတိုး

မောင် ဧည့်ခန်းတွင်း ဝင်လာသည့်အခါ...

“ဒီနေ့ကစပြီး ဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူမှ တကူးတက
လာစောင့်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား ပြန်နိုင်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ဪ...နေဦး၊ ခင်ဗျား အလုပ်ပြန်ဆင်းတဲ့အကြောင်း
မန်နေဂျာကို အသိပေးလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဒါဖြင့် ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

ကိုတိုးမောင်အဖြစ်က ပါးစပ်နား ရောက်ခါနီး ထမင်း
လုတ် ပုတ်ချခံရသူလို ဖြစ်သွား၏။

အစန်းနှင့် အကြည်ဆိုက်ကာနီးကျမှ ဆရာသူဌေးက
အလုပ်က ရပ်စဲပြတ်စဲခိုင်းသည်။ သူမူရင်းအလုပ်ခွင်ဆီ ပြန်သွား
ရတော့မည်။

ဝေးပါပြီ အစန်းရယ်။ ကိုတိုးမောင်၏ နားထဲမှာ သီချင်း
တစ်ပုဒ်၏ သံစဉ်ကို ကြားယောင်မိသလို ရှိသည်။

ထိုသီချင်းက ‘ဝေးပြီ ဘောဘီ’ ဟု အမည်ရလေသည်။

• • •

ညီမလေးနားမှာ နေပေးနိုင်လို့လား၊ အဲဒီလိုသာ နေပေးနိုင်ရင် ညီမလေးလောက် ပျော်တဲ့လူ လောကမှာ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

ညီမလေးရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုက ကျော်ဝဏ္ဏဆီ ကူးစက်လာသလို ခံစားရပြီး ကျော်ဝဏ္ဏစိတ်ထဲမှာ မကြုံစဖူး ရွှင်ပြမှုတစ်မျိုး ခံစားရသည်။

အချိန်တိုင်းမှာ သူဟာ စက်ကွင်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အပြီးအတေးတွေနဲ့ ကလဲ့စားချေမှုတွေကြားမှာ မလူးသာ မလိုမဲ့သာ ရှိနေခဲ့ရတာ အမျက်ဒေါသတွေနှင့် သူ့စိတ်က ဖွန်းကြပ်ပိတ်လှောင်နေခဲ့သည်။

စက်ကွင်းက ကျော်ဝဏ္ဏစိတ်ကို အဲဒီလိုဖြစ်အောင် တမင်တကာ ညစ်ထားခဲ့သည်။ သူ ဒါကို သဘောပေါက်လာပြီဆိုမှတော့ စက်ကွင်းကို ရင်ဆိုင်တဲ့နေရာမှာ အမျက်ဒေါသကို ဖြိုသိပ်ထားနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးအဖြေ ထွက်လိမ့်မယ်ဆိုတာကိုပါ တစ်ဆက်ထဲ သိနားလည်၏။

“ညီမလေးလေ ကိုကြီးဆီက တစ်ခုပဲ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်၊ ကိုကြီး ညီမလေးကို မချုပ်ချယ်ပါနဲ့”

“ညီမလေးတစ်ယောက်ထဲ အိမ်မှာနေရတာ ပျင်းနေမှာပဲ၊ ကိုကြီး ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုကြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ ညီမလေးအတွက် ကိုကြီးရဲ့ အချိန်တစ်ဝက် ဖွဲ့ပေးမယ်”

“ညီမလေး ဘယ်သွားချင်သလဲ၊ ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ ညီမလေး သွားချင်တဲ့နေရာ၊ လုပ်ချင်တဲ့အရာ ဆန္ဒအားလုံး မဟုတ်ရင်တောင် ကိုကြီး တတ်နိုင်သလောက် ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်၊ ညီမလေး ကျေနပ်ပြီလား”

နောက်တစ်နေ့မနက် လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှာ ကျော်ဝဏ္ဏက ညီမလေးကို ချောမောနှစ်သိမ့်သလို ပြောခဲ့သည်။

“တကယ်လား ကိုကြီး၊ ကိုကြီး အလုပ်တွေကိုပစ်ပြီး

“ညီမလေးက ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး၊ နားလည်သိ
တတ်မှုတွေနဲ့ ရင်ကျက်စ ပြုလာပါပြီ၊ အမှာအနှံ့ကို ဝေဖန်ပိုင်း
ခြားတတ်ဖို့ ညီမလေးကို ကိုကြီး ယုံကြည်မှုရှိဖို့ လိုအပ်တယ်လို့
မထင်ဘူးလား”

“ညီမလေးကို ကိုကြီး ယုံပါတယ်၊ အမြဲတမ်းလည်း
ယုံချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာကို ကိုကြီး မယုံဘူး၊ ပြီးတော့
လူတစ်ယောက်ကို ကိုကြီး ပိုပြီးတော့ မယုံသေးတယ်”

“ဘယ်သူလဲ၊ စက်ကွင်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကိုကြီး
မယုံကြည်နိုင် ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား၊ သူဟာ ကိုကြီးရဲ့ ရန်သူ
ကိုကြီးရဲ့ ရန်သူဟာ ညီမလေးရဲ့ ရန်သူပဲ၊ ဒီရန်သူကို ကိုကြီး
တစ်ယောက်ထဲ ရင်ဆိုင်တာထက် ညီမလေးပါ ပေါင်းပြီး ရင်ဆိုင်
ရင် ပိုပြီး ထိထိရောက်ရောက် တွန်းလှန်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကိုကြီး
မယုံကြည်ဘူးလား”

ညီမလေးရဲ့ မျက်လုံးရိပ်ထဲမှာ စိတ်အား ထက်သန်မှုတွေ
ပြည့်နှက်နေတာ မြင်ရသည်။

ညီမလေးအပေါ်ထားသည့် ကျော်ဝဏ္ဏရဲ့စေတနာ

ညီမလေးရဲ့ဆန္ဒကို ကန့်ကွက်ဖို့ ဖြစ်လာသည်။

“ညီမလေး ဒီလိုလုပ်စရာ မလိုဘူး၊ ကိုကြီးတစ်ယောက်
တည်း စက်ကွင်းကို အနိုင်ယူနိုင်ပါတယ်၊ ဒါကို ညီမလေးပိုပြီး
အလေးအနက် ယုံကြည်ရမယ်၊ ယုံကြည်သင့်တယ်”

“ဟင့်အင်း...ကိုကြီး ပြောတာ မှားနေပြီ၊ အခု စက်ကွင်း
ရဲ့ ပစ်မှတ်က ကိုကြီးကို မဟုတ်ဘူး၊ ညီမလေးကို ချိန်စွယ်ပြီး
ပစ်မှာ၊ ကိုကြီး ကြားကဝင်တားလည်း သူကတော့ သူရည်ရွယ်ချက်
ကို ပျက်စီးခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပိုပြီးတော့တောင် စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်
လာဦးမယ်၊ အဲဒီအခါကျရင် မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊
ညီမလေး စိုးရိမ်တာက ကိုကြီးရဲ့ ဒေါသနဲ့ စက်ကွင်းရဲ့ အာဇာတ
ထိပ်တိုက်ဆုံတွေ့ ပေါက်ကွဲမယ့်အချိန် တစ်နေ့ရောက်လာမှာကိုပဲ
ကိုကြီး ညီမလေးကို တကယ်ချစ်ရင် ကိုကြီးကိုမှရွေးပြီး အပြီး
တကြီး တိုက်ခိုက်ထိုးနှက် နေရတဲ့ စက်ကွင်းနဲ့ ကိုကြီးတို့ကြားက
အမှန်းအပြီး အာဇာတတရား ပေါက်ဖွားလာရတဲ့ အကြောင်းရင်း
ကို ပြောပြပါလား”

ဒီမေးခွန်းကို ညီမလေး တစ်နေ့ မေးလာလိမ့်မည်ဟု

သူ တွက်ပြီးသား။ ညီမလေးကို ကျော်ဝဏ္ဏ ဘယ်လိုအဖြေမျိုး ပေးရမလဲဆိုတာလည်း ကျော်ဝဏ္ဏ အစထဲက စဉ်းစားထားခဲ့သည်။

ဒီအကြောင်းတွေကို ညီမလေးကို ဖွင့်မပြောဖို့ သူ ဆုံးဖြတ် ထားသည်။

စက်ကွင်းရဲ့ နာကြည်းမှုတစ်ခုကြောင့်ဆိုတာ ညီမလေး ဘယ်နည်းနဲ့မှ သိသွားလို့မဖြစ်။

အဲဒီအကြောင်းသိသွားလည်း စက်ကွင်းဘက်ကို ညီမလေး စိတ်ယိုင်သွားမှာ သေချာသည်။

ဒါပေမဲ့ ခုအခြေအနေက ကိုယ်က ဦးအောင် ကြိုပြောမ ထားလဲ စက်ကွင်းဘက်က အကွန့်အတွန့်တွေ ဝေဆေးဆေးနှင့် ညီမလေး ပစ်ကျသနားသွားရလောက်အောင် အသိပေးမယ့် အန္တရာယ်က ရှိနေသည်။

သည်တော့ သူ ပြောပြမှဖြစ်မည်။

“ဒီ အကြောင်းတွေကို ကိုကြီးကိုယ်တိုင် ပြောတာထက် တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို ပြောခိုင်းတာ ပိုကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ကိုကြီး ထင်တယ်။ ကိုကြီးကိုယ်တိုင် ပြောရင် ညီမလေးစိတ်ထဲ

ကိုယ်လိုရာ ဆွဲပြောတယ်လို့ တွက်ချက်တွက်နိုင်သေးတယ်”

“အဲဒီတော့ ကိုကြီးနဲ့စက်ကွင်းတို့ကြားက အနုန်းအာယာ တ တရားတွေ ဖြစ်တည်လာရတဲ့အကြောင်းကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိထားတဲ့ ကိုမြင့်ကိုသာ ညီမလေး တွေ့ပြီးမေးကြည့်...ဟုတ်ပြီ လား။ သူက ညီမလေးကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြပါလိမ့်မယ်”

• • •

ထင်မထားဘူး.. မဟုတ်လား”

တွေ့တွေ့ချင်းမှာ ဆောင်း စကားလုံးတွေ လှိုင်လှိုင်ပြောကာ ကျော်ဝဏ္ဏ ဒေါသကို ထိန်းချုပ်ဖို့ ကြိုးစားသည့်။

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ဆောင်း၊ မင်းကို ဒီမလာပါနဲ့လို့ ငါ မှာထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆောင်းမှာ အရေးကြီးကိစ္စလေး တိုင်ပင်စရာရှိလို့၊ ဦးကျော်ဝဏ္ဏဆီ ဆက်သွယ်တော့လည်း ဖုန်းက မဝင်၊ ပြောရမယ့်ကိစ္စကလည်း ဖုန်းထဲမှာ ပြောလို့ဆိုလို့ ကောင်းတဲ့ စကားမျိုးလည်း မဟုတ်တော့”

ကျော်ဝဏ္ဏမျက်ခုံးနှစ်ဖက် ယောင်ယောင် မြင့်တက်သွား၏။

ပြီးတော့ သူ့မျက်စိရှေ့မှာ ရှိနေသော ဆောင်း မျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ဆောင်းကလည်း သူ့ကို မျက်တောင်မခတ် ပြန်ကြည့်နေ၏။

“ဘာကိစ္စလဲ၊ ဘာကိစ္စမို့လို့ ဖုန်းထဲမှာ ပြောလို့ မကောင်းတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ညီမလေးကို ထားခဲ့ပြီး ကျော်ဝဏ္ဏပွဲရုံသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကိုမြင့်ကို သွားခေါ်ပြီး ညီမလေးကို အဖြစ်အပျက် အမှန်တွေကို ရှင်းပြစေမည်။

ပွဲရုံရောက်တော့ ကိုမြင့်က ရှိမနေ။ ကုန်ကိစ္စ အရေးကြီးလို့ အပြင်သို့ ထွက်သွားချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေသည်။

မန်နေဂျာ ကိုမြင့်အစား သူ့ကို ကြိုဆိုနေသူတစ်ယောက်ကဖြင့် ပွဲရုံမှာ ရောက်ရှိနေသည်။ သူက ဆောင်းဟု သူ့ကိုယ်တိုင် အမည်ပေးလိုက်သည့် လာဗင်ဒါ။

“ဘာကိစ္စနဲ့ မင်းက ဒီမှာ ရောက်နေတာလဲ ဆောင်း”

“ဆောင်း ဒီမှာ ရောက်နေလိမ့်မယ်လို့ ဦးကျော်ဝဏ္ဏ

“ဟင်...ဒီမှာ လူတွေအများကြီးရှိနေတာ၊ ဆောင်း မဖြေချင်ပါဘူး၊ ဦးကျော်ဝဏ္ဏနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး တစ်နေရာရာသွားပြီး ပြောရအောင်နော်”

ဆောင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ မျက်နှာမှာ မရိုးမသား အရိပ်အယောင်တွေ စွန်းထင်းလို့။

“ကောင်းပြီ၊ မင်း ကားထဲမှာ သွားစောင့်နေ၊ ငါ ခဏနေရင် ထွက်လာခဲ့မယ်”

ပွဲရုံကို စာရေးနှင့်အပ်ကာ ကျော်ဝဏ္ဏ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဆောင်းထံမှ ထူးခြားသည့် အကြည့်အမြေတွေကြောင့် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေ၏။

ဆောင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက မလွယ်။ ကျော်ဝဏ္ဏကို ဘာထင်နေသည် မသိ။ ငြိတွယ်သည့် အကြည့်တွေကို မတွေ့ချင်ပဲ မြင်နေရ၏။ ဒါကိုပဲ ကျော်ဝဏ္ဏ သဘောမကျ။ အရေးကြီးဆုံးလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ သတ်မှတ်ချက်ကို ဘယ်သူကြောင့်မှ အပျက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတာ ဆောင်းကို ကြိုပြောထားမှဖြစ်မည်။

ကျော်ဝဏ္ဏ ကားပေါ်ရောက်တော့ ဆောင်းက ကူရှင်ကို

ခပ်မိမိလျှော့လျှော့ထိုင်ရင်း သူ့ကို သေချာ စိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။

ဘယ်လို ကောင်မလေးတစ်ယောက်လဲ။ ဆောင်း...မင်း ငါ့ကို ချစ်ကိုင်းဖို့ ကြိုးစားချင်နေတာဆိုရင် မရဘူးနော်။ ငါ့အသည်းက ကျောက်ခဲလို မာတယ်။ လှေကျင့်ထားတဲ့အသည်းမျိုး။ ဘာအတွက်နဲ့မှ အလွယ်တကူ ပျက်ကျသွားမှ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်း မြဲမြဲမှတ်ထား။

“မင်း ဘာကြည့်နေတာလဲ ဆောင်း၊ မင်း အကြည့်တွေကို ရုပ်သိမ်းထားမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မဟုတ်ရင် မင်းကို ငါ မောင်းထုတ်မိလိမ့်မယ်”

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...ဦးကျော်ဝဏ္ဏ၊ ဆောင်း ဘာကြည့်လို့လဲ၊ ဆောင်းအကြည့်ကို ဦးကျော်ဝဏ္ဏက နားလည်တယ်လား”

“ငါက ဘာကို နားလည်ရမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ”

ဆောင်းပုံစံက ဆတ်ဆတ်ထိမခံ။

ကျော်ဝဏ္ဏကို လှပဝိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းပြာကြီးတွေနှင့်

ကြည့်နေပုံက ဘာကိုမှ မသိသော အပြစ်မရှိသော ကလေးမလေး တစ်ယောက်နှင့် ဘာမှမခြား။ ဆောင်းပုံစံလေးက ဖြစ်တည်နေသော ဘဝနှင့် မလိုက်အောင် ဤမျှအပြစ်ကင်းတာကို အခုမှ ပိုသတိထား ဖြစ်သွား၏။

သူ့မျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်နေသော ဆောင်းအကြည့်လေးများကို မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်၏။ အခုချိန်မှာ ညီမလေး နှစ်အိမ် အကြောင်းကလွဲပြီး ဘာမှ ဦးနှောက်ထဲမှာမရှိ။ ဆောင်း မျက်ဝန်းနဲ့အဆုံမှာ ရင်ထဲတစ်မျိုးဖြစ်သွားတာကို ချက်ချင်း မေ့ပစ်လိုက်သည်။

“ကားပေါ်တက်...သွားမယ်”

ဆောင်းက ဘာမှမပြောဘဲ သူ့ကားပေါ် ပါလာသည်။ လူရှင်းသည့် ကန်တော်ကြီး တစ်နေရာမှာ ကားကိုရပ်လိုက်၏။ ဖြစ်ချင်တော့ ကျော်ဝဏ္ဏအသိတစ်ယောက်နှင့် တည့်တည့်လာတိုး နေ၏။

ထိုလူကလည်း လေ ခပ်များများ။ ကျော်ဝဏ္ဏကို တွေ့တာနဲ့ ချက်ချင်း လာနှုတ်ဆက်၏။ အကြည့်တွေကတော့ သိပ်လှ

သည့် ဆောင်းထံမှ တစ်ဝဲ။ ကျော်ဝဏ္ဏမျက်နှာကို တမင် တင်း ထားလိုက်၏။

“ကိုကျော်ဝဏ္ဏတို့များ အလုပ်တွေ ဘယ်လောက်များနေ သလဲ မသိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်တောင် မလာတာကြာပြီ”

ကျော်ဝဏ္ဏ ဘာမှမပြော။ ထိုလူက ကျော်ဝဏ္ဏနား ကပ် လာပြီး...

“ကောင်မလေးက လန်းတယ်ဗျာ၊ ကိုကျော်ဝဏ္ဏတို့ မင်္ဂလာပွဲကြရင် ကျွန်တော့်ကို ဖိတ်ဦး”

“တော်စမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ရှေ့က ခပ်မြန်မြန် သွား ရင်ကောင်းမယ်၊ မဟုတ်ရင် ခင်ဗျား ဗိုက်ခေါက်ထူထူထဲ ကျုပ် လက်သီးပစ်သွင်းမိလိမ့်မယ်”

“ဒေါသကြီးလှချည်လားဗျာ၊ ဟဲ...ဟဲ”

“စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါနဲ့ဗျာ၊ လစ်ပြီဗျို”

ကျော်ဝဏ္ဏအကြောင်းသိ၍ တစ်ဖက်လူ နေရာက လစ်ပြေးသွား၏။ ဆောင်းက ကျော်ဝဏ္ဏ ဒေါသဖြစ်နေတာကို ငေးငေးလေး ကြည့်နေ၏။ ကျော်ဝဏ္ဏ သူ့အနားလျှောက်သွားသည့်

အချိန်အထိ ဆောင်းက သူမအကြည့်ကို မလွဲ။

“မင်း အကြည့်တွေကို ဆင်ခြင်ဦး”

“ဆောင်း ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ဘာမှ ခွန်းတုန်ပြန် မေးမနေနဲ့၊ ငါနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးမှာနေ”

ဘွတ်ကင်လုပ်ထားသည့် အခန်းဆီ ရောက်တဲ့အချိန်အထိ ဆောင်းက ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် လိုက်လာ၏။

အခန်းကကျယ်ပြီး သန့်ရှင်း၏။ ခန်းလုံးပြည့် မှန်ခန်းဆီး တွေချည်း ကာရံထားပြီး ပြင်ပရှုခင်းကို အပြည့်မြင်နေသည်။

ဟိုတုယ်ဝန်ထမ်း ကောင်လေးတစ်ယောက် ကျော်ဝဏ္ဏ အနားကို ရောက်လာပြီး Menuကဒ်လာပေးတဲ့ အချိန်မှာ ဆောင်းက ပြတင်းမှန်ခန်းဆီးအထိ လျှောက်သွားပြီး အပြင်ကို ငေးနေသည်။

ဦးကျော်ဝဏ္ဏနဲ့အတူ ရှိနေတဲ့အချိန်တိုင်း ဆောင်းရင်တွေ ခုန်နေလွန်းလို့ မျက်နှာမထားတတ်လောက်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားနေ ၏။ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ဦးကျော်ဝဏ္ဏကို ဆောင်း ချစ်မိ နေပြီ။ ဒါကိုတော့ ညာလို့မရ။ သူ့ကိုချစ်သည့် အချစ်တွေက ဆောင်းရင်ကို လှိုင်းထန်နေ၏။ စိတ်လှုပ်ရှား၍လားမသိ။ ဆောင်း

ပါးလေးတွေ ရဲနီနေပုံက ပိုချစ်စရာကောင်းနေ၏။ ပိုလှနေ၏။ ကျော်ဝဏ္ဏ မျက်နှာကို ဆောင်းတစ်ချက် ခိုးကြည့်လိုက်ပေမယ့် သူက ဆောင်းကို မကြည့်။ သူ့ရှေ့က ခုံတစ်လုံးကို ဆွဲယူပြီး ခပ်တည်တည် ဝင်ထိုင်သည်။

“ကဲ...ပြော”

“ရှင်”

“မင်းပဲ ငါ့ကို ပြောစရာရှိတယ်ဆို၊ အလုပ်ကိစ္စပဲပြော ကျန်တာ မပြောနဲ့”

ကျော်ဝဏ္ဏလေသံက မာသလို မျက်နှာထားကလဲ ထန်နေ ၏။ အပြုံးတစ်ချက်ပင် မမြင်ရ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဆောင်းနဲ့သူဆိုတာ တကယ့်ကို မတန်မရာလို့ ထင်နေတာ ဆောင်း သိသည်။ ဆောင်း ကိုယ်တိုင်လည်း ဦးကျော်ဝဏ္ဏလိုလူနဲ့ ဆောင်းရဲ့ဘဝ မထိုက်တန် မှန်း သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အသိတရားနောက်ကို ဆောင်းနှလုံး သားက မလိုက်နာ။ ဆောင်းအတွက် မချစ်သင့် မချစ်ထိုက်သူကိုမှ ဆောင်း နှလုံးသားက မြတ်မြတ်နိုးနိုး။

“ဆောင်း အလုပ်ကိစ္စပဲ ပြောမှာပါ၊ စက်ကွင်းက

ဆောင်းရဲ့ ရာဇဝင်ကို တိတ်တဆိတ် စုံစမ်းနေတယ်လို့ သိရတယ်၊
တကယ်လို့ ဆောင်းအကြောင်း သူတို့ သိသွားရင်”

“အဲဒီတော့ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ မင်းကို မွေးစားချင်တဲ့
သူဌေးလင်မယားတစ်စုံလောက် ရှာပေးရဦးမှာလား”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆောင်း အခုနေ
တဲ့ နေရာမှာ ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ အိမ်ပြောင်းရလိမ့်မယ်၊
ပြီးတော့ ဆောင်းအတွက် မိဘအမည်ခံပေးမယ့် လူကြီးနှစ်ယောက်
လောက် လိုမယ်၊ အဲဒီကိစ္စတွေ လုပ်ဖို့”

“ဘာလဲ...မင်းငွေလိုပြန်ပြီလား၊ ငါ မင်းကို ပေးထားတဲ့
ငွေက အလကား လျှောက်သုံးပစ်ဖို့မှမဟုတ်ပဲ၊ အခုလို ကိစ္စမျိုး
ပေါ်လာရင် သုံးဖို့၊ ငါ မင်းကို ထပ်မပေးနိုင်ဘူး”

“ဪ...ဆောင်း ငွေလိုတယ်လို့ မပြောရသေးပါဘူး
ဦးကျော်ဝဏ္ဏ၊ ရှင့်ဆီမှာ ငွေတွေ သိပ်ပေါများနေရင် သူများကို
လှူလိုက်ပါ၊ ဆောင်းအတွက် လိုအပ်တာ ငွေမဟုတ်ဘူး”

ဆောင်း လိုချင်တာ ဦးကျော်ဝဏ္ဏရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာပါ
ဆိုရင် ဆောင်းကို ဘယ်လိုပြောမည်မသိ။ ဆောင်းသာ အဲဒီလို

ပြောလိုက်ရင်လည်း ဦးကျော်ဝဏ္ဏ နေရာမှာတင် လန့်ဖျပ်ပြီး နှလုံးခုန်
ရပ်သွားမှာ သေချာသည်။

“ဒါဖြင့် ဘာလိုတာလဲ၊ ငါ့မှာ ငွေကလွဲပြီး မင်းကို
ဘာမှ ပေးစရာမရှိဘူး၊ မင်းဆီကလည်း ငါ ဘာမှမလိုချင်ဘူး”

“အရေးကြီးတာ ဟိုကောင် စက်ကွင်းကို မင်းဘက်
ပါလာဖို့ပဲ၊ မင်းလိုချင်တဲ့ကိစ္စ ငါ စဉ်းစားမယ်၊ မင်းပြောစရာရှိ
တာ ဒါပဲ မဟုတ်လား”

ပြောခွင့်ရမယ်ဆိုရင် တခြားစကားတွေ အများကြီး ပြော
ချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ ဆောင်းစိတ်ထဲကပဲ ပြောလိုက်
ပါသည်။

ဥက္ကာနဲ့ ဆောင်းရဲ့ပတ်သက်မှုဟာ မိတ်ဆွေအဆင့်ထက်
မပိုခဲ့ဘူးဆိုတာ ဦးကျော်ဝဏ္ဏ သိစေချင်သည်။ သိလည်း ဂရုစိုက်
မည့်သူလည်း မဟုတ်။ ဒါကို ဆောင်းသိပါသည်။ သိပင် သိငြား
ဆောင်း ဦးကျော်ဝဏ္ဏကို ချစ်သည်။

ဆောင်းဟာ ကာရာအိုကေခန်းတစ်ခုက အဆိုတော်ဆိုပေ
မယ့် ဦးကျော်ဝဏ္ဏ ဘင်ထားသလို မဟုတ်။ ဆောင်းက သူ့ကိုယ်

သူ ထိန်းချုပ်နိုင်သည်။ အခုချိန်အထိ အမည်းစက် မစွန်းထင်းသေး။
ဒါကို သိစေချင်သည်။

“ဆောင်း ဦးကျော်ဝဏ္ဏ နိုင်းထားတဲ့ကိစ္စ ဆောင်မြင်
အောင် ဆောင်ရွက်ပေးမှာပါ”

“ငါ ဖြစ်ချင်တာလဲ ဒါပဲ ဆောင်း၊ အဲဒီကိစ္စ ဥက္ကာကို
ပြောလိုက်မယ်”

“ကိုဥက္ကာက ဆောင်းနဲ့ ပတ်သက်သမျှ ကိစ္စတွေ အကူ
အညီ တောင်းစရာရှိရင် ဦးကျော်ဝဏ္ဏဆီကပဲ တောင်းပါတဲ့၊ ဆောင်း
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“စက်ကွင်းက ဆောင်းအကြောင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိသွား
ရင်တော့ ဆောင်း အလုပ်ဆက်လုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။
ဦးကျော်ဝဏ္ဏ ပေးထားတဲ့ ငွေကိုလည်း ပြန်အမ်းနိုင်မှာ မဟုတ်
တော့...”

“ငါ့မန်နေဂျာကို လူရော အိမ်ပါ တစ်ခါထဲရအောင်
ရှာခိုင်းလိုက်မယ် ဟုတ်ပြီလား၊ တခြားရော ဘာလိုအပ်သေးလဲ၊
တစ်ခါထဲ ပြော၊ မင်း ပြောပြီးရင် ငါ့ဘက်ကလည်း မေးစရာ

တွေ ရှိသေးတယ်”

“ဦးကျော်ဝဏ္ဏ ဘာမေးမှာလဲ... မေးပါ၊ ဆောင်းဘက်က
ပြောစရာမရှိတော့ဘူး”

ကျော်ဝဏ္ဏမေးမယ့် မေးခွန်းတွေ ဆောင်း ကြိုရိပ်မိထား
သည်။ စက်ကွင်းကို ဟိုတစ်ခါ ပြဿနာ သွားလုပ်ထားရုံကလွဲ
ပြီး ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ ဆောင်းဘက်က ဖြစ်မြောက်အောင်
ဆောင်ရွက်ရသေးတာ မဟုတ်။

ဒါတွေကို ကျော်ဝဏ္ဏလည်း သိထားပုံရ၏။ ဆောင်း
ကျော်ဝဏ္ဏ ဆုမှာကို မကြောက်။ သူ့မျက်နှာကိုသာ တစ်မိမိမိ
ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကိုကိုကို ဆောင်း ချစ်တယ်။

ဆောင်း စိုးရိမ်တာ ဆောင်းကို နောက်ထပ် ကိုကို အခေါ်
အပြော မလုပ်တော့မှာကိုပဲ၊ ဆောင်းကို စိတ်ပျက်သွားမှာကိုပဲ။
ဒါတွေကို ကိုကိုသိရဲ့လားကွယ်။

“မင်းဘက်က တောင်းဆိုမှုတွေသာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်
လာတယ်၊ အခု မင်းဘက်က အခြေအနေ ဘယ်လောက် တိုးတက်
မှုရှိသလဲ၊ စက်ကွင်းကို မင်း ဘယ်လောက် စည်းရုံးထားနိုင်ပြီလဲ”

“သူကားနဲ့ တစ်ခါ လိုက်စီးဖူးတယ်။ သူ့အိမ်အထိ ရောက်ဖူးတယ်။ နောက်တစ်ဆင့်တက်ဖို့ ဆောင်း အချိန်စောင့်နေတာ။ သူတို့ဘက်က လှုပ်ရှားမှု ရပ်သွားပြီဆိုတာနဲ့ ဆောင်း ခြေလှမ်းစမှာ ဝါ”

“ကျစ်”

ကျော်ဝဏ္ဏ ခေါင်းယမ်းပုံက စိတ်ပျက်လက်ပျက်။ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်း ယူလာပေးသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာမျိုးစုံနှင့် ပြည့်လျှံနေသော စတီးလက်တွန်းလှည်းလေးဆီ အကြည့်ရောက်၍ ခေါင်းယမ်းနေပုံကြောင့် ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းလေးက သူ ယူလာပေးသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာတွေ မှားများနေသလားဟု မျက်လုံးကြီး ပြူးပြီး စေ့ငုံသုံးသပ်နေသေးသည်။

“မင်း မမှားပါဘူး၊ ငါမှားတာပါ။ ငါ့ကိုက ရူးတာ၊ မင်းလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်ယုံကြည်ပြီး အလုပ် အပ်မိတာ ငါ့ အမှားပဲ”

ကျော်ဝဏ္ဏထံမှ ထွက်လာသည့် စကားကြောင့် ဟိုတယ် ဝန်ထမ်းကောင်လေး ပိုပြီး ခေါင်းခြောက် သွားပုံပေါ်သည်။ စင်ပေါ်

မှ စားစရာပန်းကန်များကို စားပွဲပေါ် တင်ပေးပြီးသည်နှင့် ကျော်ဝဏ္ဏ တစ်(ပ်)အပေးကို မစောင့်တော့ပဲ အခန်းထဲမှ သုတ်သုတ် ပြန်ထွက် သွားသည်။

“မင်း စားပါ၊ ငါ့ကို အားမနာနဲ့”

“ဆောရီး၊ မဆာဘူး ဦးကျော်ဝဏ္ဏ”

“ဒါဆို...ဒီမှာ ထားတာတွေကို ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဆာဆာ မဆာဆာ စားဆိုရင် စား”

“ဦးကျော်ဝဏ္ဏ...ဆောင်းကို အမိန့်ပေးတာလား”

“မင်း ကြိုက်သလို ထင်နိုင်တယ် ဆောင်း၊ သေချာတာ က ဘယ်သူတွေ ဘာထင်ထင် ငါ ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတာပဲ”

ကျော်ဝဏ္ဏမျက်နှာမှာ တင်းမာပြတ်သားမှုတွေက ထင်း နေ၏။ ဆောင်း ဘာမှဆက်ပြောလို့ ရတော့မှာမဟုတ်။ ဒါ့ကို ဆောင်း သိသည်။ ကျော်ဝဏ္ဏဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ရင်ထဲနှလုံး သားထဲမှာ ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသား ပါမလာခဲ့ဘူးဆိုတာ...ဝမ်းနည်း နာကျင်စွာ သိလိုက်ရသည်။

“ဆောင်း ပြန်တော့မယ်”

“ဘာလဲ...မင်းက ငါ့ကို အခွဲတိုက်တာလား”

“ဦးကျော်ဝဏ္ဏ ကြိုက်သလို ထင်ပါ”

“မိန်းမတွေကို စိတ်ပျက်တာ အဲဒါပဲ”

“မိန်းမတွေချည်း မဟုတ်ပါဘူး ဦးကျော်ဝဏ္ဏ၊ တချို့
ယောက်ျားတွေလည်း စိတ်ပျက်စရာတွေချည်းပါပဲ”

“မင်း ငါ့ကို ဆရာမလုပ်နဲ့”

“ဖြစ်တတ်တာကို ပြောပြတာပါ။ ယောက်ျားမှ မိန်းမမှ
မဟုတ်ဘူး၊ ကောင်းတဲ့လူက ကောင်းတယ်၊ ဆိုးတဲ့လူက ဆိုးတယ်၊
ဒါပဲ”

ဆောင်းစကားအဆုံးမှာ ကျော်ဝဏ္ဏ ဆောင်းမျက်နှာလေး
ကို စိုက်ကြည့်ပြီး ခနဲနဲ့တုတ် ပြီးသည်။

“မင်းစကားတွေက မြင့်လှချည်လား ဆောင်း၊ မင်းလို
အနေအထားနဲ့ ဒီစကားမျိုးပြောတာ”

“ဆောင်း အခြေအနေက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“မင်းကိုယ်မင်း သိမှာပေါ့”

ကျော်ဝဏ္ဏ စကားအဆုံးမှာ ဆောင်းရင်ထဲ ပျင်းခနဲကျည်

ရှုသွားသည်။ ဆောင်းအပေါ်မှာထားသည့် ဦးကျော်ဝဏ္ဏ၏ သဘော
ထားက ဒါပဲမဟုတ်လား။

ဆောင်း နေရာက ထရပ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ... ဦးကျော်ဝဏ္ဏ၊ ရှင် ပြောသလို ဆောင်းကိုယ်
ဆောင်းပဲ သိတယ်၊ ဆောင်း အနေအထားကိုလည်း နားလည်တယ်၊
ဒါပေမဲ့ ဆောင်းဆိုတာ ရှင် ထင်ထားတဲ့ မိန်းမစားမျိုး မဟုတ်ဘူး
ဆိုတာ ရှင် မြဲမြဲမှတ်ထားပါ”

ကျော်ဝဏ္ဏက ဆောင်းကို ဘာမှမပြော။

“ဆောင်းမှာ ငွေလိုတယ်၊ အဲဒီအတွက် ငွေရှာတယ်၊
ဆောင်းရှာတဲ့ငွေဟာ ရှင်ထင်သလို ဆောင်းခန္ဓာကိုယ်ကို ရင်းနှီးမြှုပ်
နှံထားတဲ့ ငွေမဟုတ်ဘူး၊ အခုချိန်ထိ ဆောင်းဆိုတာ လုံးဝ သန့်စင်
တယ်၊ သိလား”

“ဟေ့...ဒါက ဘာလဲ၊ ငါ့ကို ရှင်းပြနေတာဆိုရင်
ဆောရီးပဲ၊ မင်းနဲ့ငါက အလုပ်ရှင်နဲ့ အလုပ်သမားသဘောမျိုးဆိုတာ
ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါနဲ့”

“ဆောင်း မမေ့ပါဘူး၊ ဦးကျော်ဝဏ္ဏက ဆောင်းရဲ့ အလုပ်

ရှင်၊ ဆောင်းက ရှင်ရဲ့ အလုပ်သမား၊ ကျေနပ်ပြီလား။”

“ငါ သွားမယ်”

“ဦးကျော်ဝဏ္ဏ”

ဆောင်း ခေါ်ပေမယ့် ကျော်ဝဏ္ဏ လှည့်မကြည့်တော့။

အခန်းထဲမှာ အစားအသောက်တွေနှင့် ဆောင်းတစ်ယောက် ထဲ ရင်နာစွာ ကျန်ခဲ့သည်။ ဒါဟာ ငွေဆိုတဲ့ မျက်နှာကြောင့်။ ဆောင်းဆိုတဲ့ သူမသာ ငွေကြေးချမ်းသာ ကြွယ်ဝတဲ့ လူချမ်းသာ သမီးဖြစ်ရင် ဆောင်းကို ဘယ်သူမှ ဒီလိုပြုမူဆက်ဆံရဲမှာ မဟုတ်။ အခုတော့ ဆောင်းဘဝက။ ဝေပဲလာသည့် မျက်ရည်တွေကို ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်မှန်းသိသိနှင့် ရှက်ရွံ့စွာ ဖယ်ရှားလိုက်၏။ ဦးကျော်ဝဏ္ဏရဲ့ အပြုအမူက ဆောင်းရင်ထဲ နင့်သည်း နာကျင်ကြေ ကွဲမှုတွေ ဖြစ်တည်ကျန်ခဲ့၏။ ဆောင်းအဖြစ်က ဘာနှင့် တူသလဲ ဆိုတော့ မရနိုင်သည့် အရာကိုမှ လိုချင်တပ်မက်သည့် စိတ္တအရူး တစ်ယောက်လို အဖြစ်မျိုးထက် ဆိုးသည်။

ရူးနေတဲ့လူက သူ လိုချင်တာကို မရနိုင်မှန်း သိချင်မှ သိလိမ့်မည်။ ဆောင်းကတော့ မရနိုင်မှန်း ကြိုတင်သိသိကြီးနှင့်

စိတ်ကူးယဉ်နေမိတာ ဘယ်လောက် နာကျင်ဖို့ကောင်းလဲ။ ဘာနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြရမှန်း မသိနိုင်သည့် အဖြစ်ဆိုးထဲက ဆောင်း ရုန်းမထွက် နိုင်တာက ပိုဆိုးသည်။ ဆောင်းရင်တဲက ခံစားချက်ကိုသိရင် ကျော်ဝဏ္ဏ ရယ်မှာသေချာသည်။

ဒါပေမဲ့ ဆောင်းနှလုံးသားတစ်ခုလုံး နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ဖူးရှား တွယ်ငြိမ်သူက ဦးကျော်ဝဏ္ဏဆိုသည့် သူတစ်ယောက်ထဲ

• • •

စက်ကွင်းကို ချဉ်းကပ်ဖို့ ဒုတိယ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း
လှမ်းဖို့ သင့်ပြီဖြစ်ကြောင်း ဦးကျော်ဝဏ္ဏက ဆောင်းကို သတိပေး
ခဲ့သည်။

ဆောင်းက ဦးကျော်ဝဏ္ဏ စေစားလိုရာ စေစားခံရမယ့်
နယ်ရပ်ကလေးတစ်ရပ်။ အဲဒီ နယ်ရပ်ကလေးနဲ့ ဘုရင်နဲ့တူတဲ့
စက်ကွင်းကို ဖမ်းရမည်။

မမိမချင်း ကွေပတ်ပြီးတော့ ချက်ရလိမ့်မည်။ အချက်လွန်
နယ်ကျွဲလို့ အစားခံရလည်း ဦးကျော်ဝဏ္ဏက ဂရုစိုက်မှာမဟုတ်။
ဆောင်းလိုပဲ နောက်ထပ် အစားခံရမယ့် နယ်ရပ်ကလေး

တစ်ရပ် ထပ်စီရင်ဦးမှာ သေချာသည်။

ဆောင်းက နယ်ရပ်ကလေးရဲ့ ဘဝမျိုးကို ခံမင်၍မဟုတ်။
ချစ်သူကို ချစ်သည့်စိတ်နှင့် ချစ်သူအနားမှာ နေခွင့်။ ချစ်သူမျက်နှာ
တစ်ခုထဲနှင့် မညည်းမည။ ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်သည်။

“မင်း သိပ်ဆောက်တန်းကျပါလား မိန်းကလေး”

“ဆောင်းနာမည် ဆောင်းပါ ဦးစက်ကွင်း”

“မင်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ ဆောင်း၊ ပြောစမ်း၊ မင်း
အခုလို လုပ်နေတာ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ၊ ဘာကြောင့်လုပ်နေ
တာလဲ”

ဆောင်းရဲ့အမှားက စက်ကွင်းကိုယ်တိုင် မောင်းလာသည့်
ကားထဲကို ဒုတိယအကြိမ် ခိုးဝင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆောင်းကို တွေ့ထဲ
က စက်ကွင်းရဲ့ မျက်နှာချောချောက သိသိသာသာ တင်းမာခက်
ထန်သွားတာ ဆောင်း မြင်နေရ၏။ ဒါပေမဲ့ ဆောင်း ဂရုမစိုက်။
စက်ကွင်းက ဆောင်းကို ဒီထက်နာကျင်စေမည့် စကားလုံးတွေနှင့်
တိုက်ခိုက်လာလျှင်တောင် ဘာမှမဖြစ်သလို နေနိုင်ဖို့ အစောကြီးထဲ

က ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည်။

“ပြောစမ်းပါ။ ငါ့ကားပေါ် တက်ထိုင်ပြီး ဘာတွေ မဟုတ်ကဟုတ်က ကြံစည်ဦးမလို့လဲ၊ မင်းကိုယ်မင်း မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာရော သတိမှ ရသေးရဲ့လား။”

“သတိရပြီး ရှက်တတ်ရင် ငါ့ကားပေါ်က ခပ်မြန်မြန် လေး ဆင်းသွားစမ်း။”

“ဒီထက် နှစ်နှစ်နာနာပြောဖို့ မစဉ်းစားတော့ဘူးလား ဦးစက်ကွင်း။”

“အေး...ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီထက်မက ပြောချင်တာ၊ မင်း ဘာသဘောနဲ့ ဒီလို လုပ်နေတာလဲ”

“ဆောင်း လုပ်ရမယ့်ကိစ္စ ဖြစ်နေလို့ပေါ့”

“ဘာ”

ဒေါသဖြစ်နေတဲ့ စက်ကွင်းမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဆောင်း ပြုံးလိုက်သည်။ ဆောင်းတို့နောက်က ကားပေါ်မှာ ဦးကျော်ဝဏ္ဏ လူယုံက ကြည့်နေမှာ။ ဒါကို စက်ကွင်း မသိပေမယ့် ဆောင်း

သိသည်။ ဒါကြောင့်လဲ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး စက်ကွင်း ကားပေါ် တက်ခဲ့သည်။

“ရှင်နဲ့ ဆွေးနွေးစရာရှိတယ် ဦးစက်ကွင်း၊ ရှင် စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် ဆောင်းတို့ချင်း ပူးပေါင်းပြီး အလုပ် လုပ်လို့ရတယ်၊ ဘယ်လိုလဲ”

“ငါ ဘာမှ စိတ်မဝင်စားဘူး ဆောင်း၊ အခုလောလောဆယ် ငါ စိတ်ဝင်စားတာ တစ်ခုထဲ၊ အဲဒါက ငါ့ကားပေါ်က မင်းဆင်းဖို့”

ပါဝါခလုတ်ကို ဖိနှိပ်၍ ဆောင်းအတွက် အဆင်သင့် တံခါးဖွင့်ပေးရင်းမှ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ စက်ကွင်းပြောလိုက်၏။ ဆောင်းဆိုသည့် မိန်းကလေးနှင့် သူ မပတ်သက်ချင်။ ဒါကို ဆောင်းကလဲ သိသည်။ ဒီလိုဖြစ်လို့လည်း စက်ကွင်းကို အပြစ် တင်လို့မဖြစ်။ စက်ကွင်းနေရာမှာဆို ဆောင်းကိုယ်တိုင်လဲ ထိုသို့ ပြုမူပြောဆိုမိမှာ သေချာသည်။

“ဆောင်း ပြောမယ့် စကားကို နားမထောင်ရသေးပဲ ရှင် အခုလို ဆုံဖြတ်တာ သိပ်မြန်တယ်လို့ မထင်ဘူးလား”

“မင်း ဘာပြောပြော ငါ စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ပြောပြီး ဖြစ်”

“ကဲ...မင်း ငါ့ကားပေါ်က ဆင်းတော့”

စက်ကွင်းက လမ်းတစ်နေရာမှာ ကျီခနဲ ထိုးရပ်သွား၏။

“တစ်ကနေ သုံးပြည့်လို့မှ ငါ့ကားပေါ်က မဆင်းရင် မင်းကို ဆွဲအချပဲ၊ တကယ်မလုပ်ဘူးမထင်နဲ့”

“ကဲ...တစ်”

“ရှင် ရွတ်ချင်သလောက် ရွတ်၊ ဆောင်းကတော့ ဒီကား ပေါ်မှာပဲ ဆက်ထိုင်နေရမှာပဲ၊ ရှင်ရဲ့ ရန်သူတော် ဦးကျော်ဝဏ္ဏ အကြောင်း မသိချင်ဘူးဆိုရင်တော့ ခုချက်ချင်း ကားပေါ်က ဆောင်း ဆင်းသွားမယ်”

“ဘာ...ကျော်ဝဏ္ဏ...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟင်”

ဆောင်းစကားက စက်ကွင်းရင်ဝကိုတော့ပြီး သေနတ်နဲ့ ပစ်ချခံရသလို သူ့ကိုယ်ကြီး ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဆောင်း သွားရတော့မှာလား”

“ဝိုး”

“ဝရော”

စက်ကွင်း ဘာမှမပြောပဲ ကားကို နေရာက ဝေါခနဲ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ကျော်ဝဏ္ဏ...ဒီလူ့အကြံဆိုပါလား။

“သူ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ၊ ငါ့ကို ချောက်ချဖို့ စာတ်လမ်းထွင်တာမဟုတ်လား”

“ရှင် သိချင်ရင် ဆောင်း ပြောပြနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာမှ မဟုတ်ဘူး”

“မင်း ဘယ်နေရာ သွားချင်လဲ”

“ရှင်အိမ်ကို”

ငါ့ကို ပိုပြီး အရှိန်ဖြင့်လိုက်၏။ ကားက ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ကျော်ဖြတ်သွားပုံက မြားတစ်စင်းနယ်။

“အခု ဘယ်ကို သွားနေတာလဲ”

“ငါ့အိမ်ကို”

ဆောင်းဘက်မှ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ခေါင်းထဲကိုလဲ အတွေးတွေ အများကြီး ရောက်လာ၏။ စက်ကွင်းကို ဒီကိစ္စ ဖွင့်ပြောမိတာ မှားများ မှားသွားပြီလား။ ဆောင်းကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာ ဝေခွဲမရ။ ဒါပေမဲ့ ဆောင်းဘက်က ကျွဲသွားပြီဆို တော့ ပြန်နုတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တာ ဆောင်း သိသည်။

ဆောင်း အခုလို လုပ်နေတာကိုသာ ဦးကျော်ဝဏ္ဏသိရင် ဘာတွေဖြစ်ဦးမည် မသိ။ တွေးလည်း မတွေးချင်။ ကားနောက် ကြည့်မှန်က ဆောင်းနောက်ကို လိုက်လာသည့် ဦးကျော်ဝဏ္ဏ၏ လူယုံကားကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ တာဝန်ကျေစွာ ဆောင်းတို့ ကားနောက်မှာ ပါလာမြဲ။ ဆောင်းတစ်ချက်ပြီးလိုက်သည်။ ဒီအချိန် လောက်ဆိုရင် ဆောင်းရဲ့ လှုပ်ရှားမှုပုံရိပ်တွေကို သူ့ဆရာကို အသိ ပေးပြီးရောပေ။ ဒီလိုဖြစ်အောင်လည်း မိန်းကလေးတန်ခိုး စက်ကွင်း ကားပေါ်ကို မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး တက်ခဲ့ရသည်။

စက်ကွင်းက သူ့ကားကို အလွန်အင်မတန် ခမ်းနားလှပ သော တိုက်လှလှကြီး ရှိနေသည့် ခြံထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်၏။ သူ့ကားကို ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်လိုက်၏။

“ကဲ...ဆင်း၊ ဒါ ငါ့အိမ်ပဲ”

ဆောင်း အကြည့်တွေက စက်ကွင်းရဲ့ စံအိမ်တော်ကို ရပ်ရောက်သွား၏။ စက်ကွင်း ချမ်းသာတာကို သိပေမယ့် ဒီလောက် ချမ်းသာလိမ့်မည်လို့ မထင်ခဲ့။ အခုတော့ စက်ကွင်းဆို သည့်လူက ဦးကျော်ဝဏ္ဏထက် အများကြီး ပိုချမ်းသာမှန်း သိလိုက် ၏။

ဒါကြောင့်ပဲ စက်ကွင်းဆိုသည့် လူကို ဦးကျော်ဝဏ္ဏက ပိုပြီး ကြည့်မရအောင် ခါးသီးမှန်းတီးခဲ့တာလား။ ဆောင်းက ကိုယ့် ကိစ္စမဟုတ်ပဲ စက်ကွင်းနှင့် ဦးကျော်ဝဏ္ဏတို့ကြားက အပြိုးအတေး ကို ကိုယ့်ဘာသာ စဉ်းစားဖြစ်သွား၏။ စက်ကွင်းက ဦးဆောင်ပြီး အိမ်ထဲဝင်သွား၍ ဆောင်းပါ သူနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့သည်။ ဖိတ်ဖိတ် လက်နေသည့် အိမ်၏ အပြင်အဆင်က တော်ယုံလူ ဖျားသွားစေနိုင် တာမျိုး။ မဟော်ဂနီရောင် ဆိုဖာတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ ဆောင်းကိုယ်လေး အိမ်နဲ့ မြှုပ်သွား၏။

“ကဲ...မင်း အခုပြောလို့ ရပြီလား၊ ကျော်ဝဏ္ဏနဲ့ မင်း ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ”

စက်ကွင်းက ဆောင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း
မေးသည်။ သူ့အကြည့်တွေကလည်း စိမ်းလဲ့နေပုံက ကြောက်စရာ။
စက်ကွင်းပုံစံက ဆောင်း မဖြေလျှင် ဖြေအောင် တစ်ခုခုလုပ်မည့်
ပုံစံမျိုး။

“ရှင့်မေးခွန်းကို မဖြေခင် ဆောင်းတို့ချင်း အရင်ညှိနှိုင်းမှု
တစ်ခု လုပ်မှဖြစ်မယ်”

“မင်း ဘာတွေ ရှုပ်ဦးမလို့လဲ ဆောင်း၊ မင်း ဘာဖြစ်
ချင်တာလဲ၊ မပြောချင်လည်း ရတယ်နော်၊ ငါ့ကိုချည်ဖို့ ကြိုးစားချင်
တာဆိုရင် အခုထဲက ဆော့ရီးပဲ”

“ရှင်လို လူမျိုးကိုလည်း ဆောင်းက မချည်ချင်ပါဘူး”

“ဒီမှာ...ဆောင်းဆီက ရှင် သိချင်တာ သိရမယ်၊ ရှင့်
ဘက်က ဆောင်းနဲ့ရှင် ဘာညာဘာညာ ထင်လာတဲ့အထိ
ဦးကျော်ဝဏ္ဏရှေ့မှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး နေပြရမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ...ရှင်
သဘောတူလား”

“မင်းဆီက ငါ ဘယ်လောက်အထိ သိရမလဲ၊ အဲဒါကို
သိရမှ မင်း ပြောတာကို လက်ခံဖို့ စဉ်းစားမယ်”

“ဦးကျော်ဝဏ္ဏနဲ့မင်းက ဘာလဲ၊ သူက မင်းရဲ့ဘော့စ်
လား၊ သူနဲ့မင်းက ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ရှင့်ဘက်က သဘောတူညီမှုမရပဲ
ဆောင်း ဘာမှမပြောနိုင်ပါဘူး၊ ရှင် သဘောမတူရင် ဆောင်း
ပြန်မယ်”

ဆောင်းနေရာက ထရပ်လိုက်တော့ စက်ကွင်းထဲမှ အသံ
ထွက်လာ၏။

“နေဦး”

ဆောင်း စက်ကွင်းဘက်ကို လှည့်သည်။ စက်ကွင်းက
ဆောင်းမျက်လုံးကနေတစ်ဆင့် နှလုံးသားထဲကို ထိုးဖောက်သည့်
အကြည့်တစ်မျိုးနှင့် ဆောင်းကို ကြည့်သည်။

စက်ကွင်းဆိုတဲ့ကောင်ကို ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်
စဉ်းရုံးနိုင်တာ နည်းတဲ့ အရည်အချင်းမဟုတ်။

“မင်းကို ငါက ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ယုံရမှာလဲ”

“ဒါက ရှင့်အပိုင်းပဲ၊ ရှင် ကြိုက်သလို ယူဆပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်း တောင်းဆိုတာကို ငါ သဘောတူ

တယ်၊ ကဲ...ပြန်ထိုင်”

“ကဲ...မင်း အခု ငါမေးတဲ့မေးခွန်းတွေ အဖြေပေးလို့ ရပြီလား”

ဆောင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ စက်ကွင်း သိလိုသမျှ မေးခွန်းတွေကို မချင်းမ ချန် အဖြေပေးလိုက်၏။

တစ်ခုပဲ ကွယ်ဝှက်ထားခဲ့သည်။ အဲဒီအရာက ဆောင်းရဲ့ နှလုံးသား ခံစားချက်ဖြစ်သည်။

ဦးကျော်ဝဏ္ဏကို ဆောင်း ချစ်နေတယ်ဆိုတာ စက်ကွင်း သိလို့မဖြစ်။

စက်ကွင်းက လူလည်။ ဆောင်းရင်ထဲက အဖြေကို သိသွားရင် ဆောင်းကိုပြန်ပြီး ချုပ်ကိုင်လာနိုင်သည်။ ပြဿနာ လုပ်လာနိုင်သည်။

ဆောင်းရင်ထဲက အချစ်ကို ခုတ်လုပ်ပြီး ကျော်ဝဏ္ဏကို ဒုက္ခပေးနိုင်သည်။

အခုပဲကြည့်...

“မင်း ကြည့်ရတာ ငွေရလိုမှုတစ်ခုထဲနဲ့ ငါ့ဆီချဉ်းကပ် လာတာတော့ မဟုတ်လောက်ဘူး၊ မင်း ဘာလိုချင်တာလဲ ဆောင်း၊ ကျော်ဝဏ္ဏ သဘောကျ ကျေနပ်လောက်အောင် မင်းဘက်က စွမ်း ဆောင်ပြနိုင်ရင် ကျော်ဝဏ္ဏဆီက ဘာများ မင်းရနိုင်တာရှိလို့လဲ၊ အထင်ကြီးမှုလား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အထင်ကြီး ခံချင်တာနဲ့ မင်း ဒီလိုလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ သိတယ်”

ဆောင်း ဘာမှမဖြေ။ စက်ကွင်းက သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ဆက်ပြောသည်။

“တခြားတစ်ဖက်က လှည့်တွေးကြည့်ရင် ငါ့ကို ချိုးနိုင်တဲ့ အတွက် ကျော်ဝဏ္ဏက မင်းကို သဘောကျမယ်၊ မင်းကိုသဘော ကျရင် မင်းကလဲ...ဟုတ်ပြီ...ကျော်ဝဏ္ဏကို မင်း...”

စက်ကွင်းစကားက ထိုနေရာမှာ ရပ်တန့်သွားပြီး ဆောင်း မျက်နှာကို အဖြေရှာသလို စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“ဦးကျော်ဝဏ္ဏကို ဆောင်း သဘောကျနေတယ် ထင်လို့ လား၊ အဲဒါဆိုရင် ရှင် မှားပြီ၊ ဆောင်းဘဝမှာ ဘယ်ယောက်ျားကို မှ ရင်ထဲက ဖိလင်မလာဖူးဘူး၊ ရှင်လည်း ပါတယ်၊ ဒီတော့

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးစိတ်ဝင်ရင် ချက်ချင်း ရုပ်သိမ်းထားပါ။
ဆောင်း ရှင်နဲ့ ပူးပေါင်းတာ ငွေကလွဲပြီး ဘာအကြောင်းမှမပါဘူး”

စက်ကွင်းက ဆောင်းစကားကို ယုံကြည်ပုံမရပေမယ့် ဇွတ်ထပ် မငြင်း၊ ကလန့်မတိုက်ပဲ ခပ်အေးအေးပုံစံနှင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေ၏။ အဓိကကတော့ ကျော်ဝဏ္ဏရဲ့ညီမလေး နှစ်အိမ်ကို သူ မရ၊ရအောင် ရယူဖို့အရေးမှာ ဆောင်းက အကူအညီပေးဖို့ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုအကူအညီမျိုး ပေးရမယ်ဆိုတာကိုတော့ စက်ကွင်းကမပြော။

စက်ကွင်းနဲ့ ပူးပေါင်းတဲ့အတွက် ဆောင်းကို မနှစ်နာစေရဘူးလို့ ကတိပေးသည်။ ပြီးတော့ ဆောင်းကိုယ်တိုင် လုပ်ဆောင်ရမယ့် အပိုင်းကိုသေချာ ဆက်၍ရှင်းပြသည်။

“အခု မင်း တကယ်လုပ်ရမယ့်အပိုင်းက ကျော်ဝဏ္ဏကို မင်းဘက်ပါလာအောင် ကြိုးစားဖို့ပဲ။ အဲဒီအတွက် မင်းကို သူပေးတဲ့ဈေးရဲ့ နှစ်ဆပေးဖို့ ငါ သဘောတူတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကျော်ဝဏ္ဏလို ချက်ချင်းတော့ ထုတ်မပေးနိုင်ဘူး၊ တစ်ဝက်အရင် ပေးထားမယ်၊ မင်း လုပ်နိုင်မှ နောက်ထပ်

တစ်ဝက်ထပ်ရမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ...ဆောင်း၊ မင်း ကျေနပ်ရဲ့လား”

ဆောင်း ဘယ်လိုဖြေရမန်းမသိ။ ဦးကျော်ဝဏ္ဏကို ဆောင်းဘက်ပါလာအောင် လုပ်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝမလွယ်။ တစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို ဒုက္ခပေးမယ့် အကြံကိုပဲ ပုံတူပွားပြီး တန်ပြန် ဒုက္ခရောက်စေဖို့ လက်တုန့်ပြန်နေသော စက်ကွင်းမျက်နှာကိုသာ ငေးကြည့်နေမိ၏။

ရှင် ဒီလိုမျိုး ကြံစည်လိမ့်မယ်လို့ ဆောင်း တွက်ထားတာ မမှား။

ထင်ထားတဲ့အတိုင်း ဦးကျော်ဝဏ္ဏကို သိမ်းသွင်းဖို့ ဆောင်းကို ပြန်အသုံးချဖို့ ကြိုးစားလာ၏။

ဆောင်း လက်ခံလိုက်ဖို့ သေချာသလောက် ရှိနေသော်လည်း ချက်ချင်းတော့ စက်ကွင်းကို ခေါင်းမညိတ်ချင်။

စက်ကွင်း သဘောပေါက်သွားမှာ စိုးသည်။

“ဆောင်း စဉ်းစားပါရစေဦး ဦးစက်ကွင်း၊ ရှင်ရဲ့တန်ပြန် အစီအစဉ်က ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

“မင်း ငွေရမှာပါ၊ ကျော်ဝဏ္ဏပေးတဲ့ ဈေးရဲ့နှစ်ဆ ပေးမှာ

နော်၊ သေချာစဉ်းစားပါ။ မင်းသဘောတူရင် ငွေတစ်ဝက်ကို မင်းနာမည်နဲ့ ဘဏ်မှာ သွင်းထားပေးမယ်”

“မင်း ဆောင်မြင်ရင် မင်းဘာသာ ငွေသွားထုတ်လို့ပြီ”

“ငွေက အဓိက မဟုတ်ဘူး ဦးစက်ကွင်း၊ ဆောင်း ဦးကျော်ဝဏ္ဏကို တစ်ခါ သစ္စာဖောက်ပြီးပြီ၊ နောက်ထပ်တစ်ခါ ထပ်ပြီး သစ္စာမမဲ့ချင်ဘူး”

စက်ကွင်းက ခပ်သဲ့သဲ့ ပြုံးပြီး ဆောင်းကို ကြည့်သည်။

“မထူးဇာတ်ခင်းတယ်ပဲ သဘောထားလိုက်ပေါ့၊ မင်းရင် ထဲမှာ ကျော်ဝဏ္ဏ တကယ်ရှိမနေဘူးဆိုရင် ဒီလိုလုပ်ဖို့ ဝန်လေးနေ စရာ အကြောင်းရှိမယ် မထင်ဘူး”

စက်ကွင်းစကားက မှန်နေ၍ ဆောင်း ဘာပြောရမှန်း မသိပဲ ဖြစ်သွား၏။ စက်ကွင်းဘက်က ဦးကျော်ဝဏ္ဏကို အပေါ် အသာစီးရတာတွေ များလွန်းနေမှာတွေ့ပြီး ခုလိုလုပ်မိတာကို ဆောင်း နောင်တရချင်နေ၏။

“အဲဒီကိစ္စ နောက်မှပြောကြတာပေါ့ ဦးစက်ကွင်း၊ လော လောဆယ် သဘောတူထားတဲ့အတိုင်း ကတိမပျက်မကြေးနော်၊

ဆောင်း ပြန်မယ်”

“နောက်မှဆိုရင်လည်း နောက်မှပေါ့၊ လောလောဆယ် တော့ ဟန်ဆောင်ဖန်ဆောင် မင်းကို ငါကိုယ်တိုင် ပြန်လိုက်ဖို့ ပေးမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“သင့်မိလား”

စက်ကွင်း မောင်းသည့်ကားပေါ် ဒီတစ်ခါ မော့မော့ကျော့ ကျော့ ပါလာသူက ဆောင်း။ အပြင်မှာ ဆောင်းတို့ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည့် ဦးကျော်ဝဏ္ဏရဲ့ လူပု။ သူ့ကားနား ဆောင်းတို့ ကားကို အဖြတ်မှာ ဆောင်းကမျက်နှာလှလှလေးကို ပင့်မော့ကာ အချိုသာဆုံး ရယ်မောလိုက်၏။

နောက်ပိုင်းမှာ စက်ကွင်းနှင့်ဆောင်း လူရှေ့သူရှေ့မှာ အတော်တွဲဖြစ်ကြသည်။ သူတို့တွဲနေသည့် သတင်းကို ကျော်ဝဏ္ဏ နားဆီသို့ ပြန်ရောက်ဖို့၊ သတင်းပို့ဖို့ တာဝန်ကို ဦးကျော်ဝဏ္ဏ စေလွှတ်ထားသည့် တပည့်များက တာဝန်ယူကြသည်။

ကြားရသည့် သတင်းတွေအတွက် ကျော်ဝဏ္ဏ ကျေနပ် သလောက် ဝမ်းမသာနိုင်သည့် သူတစ်ယောက်ရှိနေသည်။

ထိုသူက ကျော်ဝဏ္ဏညီမ နှစ်အိမ်။ စက်ကွင်းဆီကို နှစ်အိမ်ကိုယ်တိုင် သွားပြီးထဲက ခုအချိန်ထိ သူ့ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ အဆက်အသွယ် မလုပ်သေး။ နှစ်အိမ်ကို အခုချိန်ထိ ပစ်မှတ်အဖြစ် ထားနေတုန်းပဲလား မသိ။

နကတော့ ဖြစ်ပျက်သမျှ ပြဿနာအားလုံးကို အမြန်ဆုံး အေးငြိမ်းစွာ အဆုံးသတ်ပစ်ချင်သည်။ ရန်ကိုရန်ချင်း တုန့်ပြန်နေလို့ ကတော့ ဘယ်တော့မှ ပြီးမှာမဟုတ်။ ဒါကို သူတို့ မတွေးမိကြတာလား။ ဂရုမစိုက်တာလား မသိ။ နကတော့ တစ်ချိန်လုံး စက်ကွင်းဆီက အဆက်အသွယ်ကိုပဲ မျှော်နေခဲ့သည်။

ကိုကြီးကို တောင်းပန်ဖို့ နထည့်ပြောခဲ့တာကို သူ မလိုက်နာနိုင်လို့ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် အခုပွဲမှာ ဆောင်းဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ပါဝင်ပတ်သက်လာလို့ပဲလား။ နတွေးရင်း သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချလိုက်၏။ နကိုယ်တိုင် စက်ကွင်းကို သွားတွေ့ခဲ့မိတာ နအမှားလား။ အတွေးနှင့် နရင်ထဲ တစ်ဆို့ဆို့ ဖြစ်နေ၏။

ဒီလို ငြိမ်သက်အေးစက်နေမည့်အစား သူ့ဘက်က နကို တစ်ခုခု တုံ့ပြန်သင့်သည်။ အခုတော့...စက်ကွင်းဆိုသည့်လူက

နကိုပင် အရေးမလုပ်။

န သူ့ဆီကို ရောက်လာတာကိုပဲ ဘယ်လို တွေးနေသည်မသိ။ နကိုယ်န သတိမထားမိခင်မှာ န သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ဖိနှိပ်ပြီးသား ဖြစ်၍နေ၏။

• • •

အချစ်ချီချီ

၁၇၃

တဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေညှိနှိုင်းခဲ့ကြသလဲဆိုတာ နု သိချင်
လာ၏။ ထို့ကြောင့် စက်ကွင်း ချိန်းဆိုတာကို နု လက်ခံလိုက်
သည်။

ကိုကြီးအတွက် နုခြေတစ်လှမ်း နောက်ကျကျန်ရစ်၍
မဖြစ်။ သည်အတွက် စက်ကွင်း ချိန်းဆိုသည့် နေရာဆိုသို့ နု
ထွက်ခဲ့သည်။

• • •

“ကိုယ့်ကို အခုလို သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
နု၊ နုအစ်ကို ဒီလောက်အထိ ကိုယ့်ကို မဲလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်လုံးဝ
ထင်မထားဘူး။ ဆောင်းက အပြစ်ကင်းပါတယ်။ သူက သူ့ဘဝလမ်း
ကြောင်းမှာ လိုအပ်နေတဲ့ ငွေကြေးတစ်ခုအတွက် ဆန္ဒမပါပဲ လုပ်
နေတာ။ အဲဒီမှာ သူနဲ့ကိုယ် ညှိဖြစ်ကြတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေ
နုကို ကိုယ်အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြချင်တယ်။ ကိုယ်တို့ တစ်နေ
ရာရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး ဆုံကြရအောင်”

နုက ကိုကြီး ကြံစည်ထားသည့်ကိစ္စ စက်ကွင်း ပြောမှ
သိသည်။ စက်ကွင်းက ကိုကြီး အကြံအစည်အားလုံး သိပြီးသား
ဖြစ်နေရုံမက ဆောင်းဆိုသည့် မိန်းမနှင့်ပါ ကိစ္စတစ်ခု ညှိကြသည်

“န ကိုယ့်ဆီကို ရောက်လာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် န”

“မလိုပါဘူး”

“ဪ လိုတာပေါ့ဗျာ၊ ကျော်ဝတ္ထုရဲ့ညီမ မဟုတ်လား”

“ကိုကြီးညီမ ဖြစ်နေလို့ ရှင်ရှေ့ကို န ရောက်လာပေါ့ရှင်”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ကဲ ...န ထိုင်ပါဦး”

မြို့လယ်ရပ်ဝန်းမှာပင် ရှိသော်လည်း အတန်ငယ် ချောင်ကျသည့် အရပ်မှာဖွင့်လှစ်ထားသည့် စားသောက်ဆိုင်ကလေး

အချစ်ချီချီ

ထဲမှာ စက်ကွင်းနှင့်န တွေ့ဆုံကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူက နကိုစတွေ့ထဲက အချို့ဆုံးအပြုံး၊ အနူးညံ့ဆုံး အမူအယာ၊ အသိမ်မွေ့ဆုံး အပြုအမူတွေနှင့် လှပသည့်မျက်နှာလေးကို စူးရှစွာလက်သည့် မျက်ဝန်းတွေနှင့် ငေးမောကြည့်နေတာကို န သဘောမကျပေမယ့် ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ ရှင် န ကိုဒီလိုအကြည့်တွေနဲ့ မကြည့်ပါနဲ့။ နနှုတ်ဖျားကပြော၍ မထွက်။ နှစ်ထဲကတော့ စက်ကွင်းဆိုသည့် လူကိုကျိတ်ပြီး ဒေါသဖြစ်နေမိသည်။

“န ဘာသောက်မလဲ၊ မှာလေ”

“န ဘာမှမသောက်ဘူး၊ သောက်လည်းမသောက်ချင်ဘူး၊ ရှင်ပြောမယ်ဆိုတဲ့ ရှင်နဲ့ဆောင်းအကြောင်းပဲ ပြောပါ”

“ပြောမှာပါဗျာ၊ ပြောချင်လို့ နကို ခေါ်ထားတာပဲ၊ အအေးတစ်ခု သောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

န ဘာမှမပြော။ စက်ကွင်းက သူ့အပေါ် လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး စိမ်းကားအေးစက်နေသော နမျက်နှာလှလှလေးကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းကျိတ်ချလိုက်၏။

“ပထမဆုံး ကိုယ် ပြောချင်တာက ဆောင်းနဲ့ကိုယ် ဘာမှ

မသက်ဆိုင်ဘူးဆိုတာပဲ”

“နုကိုခေါ်ပြီး ရှင် ပြောချင်တာ ဒါလား”

နုလေသံက မာသလို မျက်နှာထားကလည်း တင်းသွား

၏။

“နု ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေလား”

“ဘာဆိုင်လို့ နုကရှင်ကို စိတ်ဆိုးရမှာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. ကိုယ် ပြောတာက”

“ဒီမှာ .. ရှင် နုကို ဘာမှ ပြောစရာမရှိရင် နုပြန်မယ်”

“နု”

“ရှင် ..ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ နုလက်ကို လွှတ်ပါ”

“ဆောရီး ..နု၊ကိုယ်က နု ပြန်သွားမှာစိုးလို့ပါဗျာ”

နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ နုလက်ကိုဆွဲလိုက်မိ၍ နု
မျက်နှာလေး နီရဲသွားတာကို ကြည့်ပြီး စက်ကွင်း တောင်းပန်လိုက်
၏။

“ထိုင်ပါဦး နုရယ်၊ ကိုယ်ဆန္ဒစောသွားတာ ထပ်တောင်း
ပန်ပါတယ်”

ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဆန်လှသည် စက်ကွင်းဆိုသည့်လူကို ခေါ်သ
နှင့် နု ပြန်ထိုင်လိုက်ရ၏။

“ရှင် ပြောတော့ ဆောင်းကို အတူခေါ်လာမယ်ဆို၊ အခု
ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရှင်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေရတာလဲ”

နုမေးတော့ စက်ကွင်းက ခေါင်းခါသည်။

“ခေါ်လာလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ဒီကို မလာခင်ကပဲ ကိုယ်
စဉ်းစားမိတယ်၊ ကိုယ်တို့သုံးယောက်ဆိုတာ တစ်ယောက်ယောက်
က တွေ့သွားရင် နုအစ်ကို သဘောပေါက်သွားလိမ့်မယ်”

“ဘယ်သူ့အတွက်မှ မကောင်းဘူး၊ နု ဆောင်းကို
တွေ့ချင်ရင် နောက်မှ ကိုယ် သီးသန့်စီစဉ်ပေးမယ်”

“သူက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“နုအစ်ကိုကြီးက ဆောင်းကို အိမ်တစ်လုံး ငှားပေးထား
တယ်၊ အမည်ခံမိဘ ရှာပေးထားတယ်”

“ဘယ်လို၊ ရှင် ပြောတာ နု နားမလည်ဘူး”

“နု နားလည်အောင် ကိုယ် ရှင်းပြမှာပါ နု”

စက်ကွင်းက နုကို လိပ်စာကဒ်တစ်ခု ကမ်းပေးသည်။

နုလမ်းယူပြီး ဖတ်ကြည့်တော့ ဘောက်ထော်ဘက်က ခြံတစ်ခြံ၏ လိပ်စာကို တွေ့ရသည်။

“ရှင် ပြောနေတာတွေက တကယ်ပဲလား၊ နုတော့ ကြားသာကြားနေရတယ်၊ မယုံချင်သလိုပဲ”

“နုကိုလိမ်ပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ကိုယ့် အမှန်အတိုင်း ပြောတာပဲ၊ မယုံတာ ယုံတာ နုအပိုင်းပဲ”

နု ပါးစပ်လေး ပိတ်သွား၏။ စက်ကွင်းဆိုတဲ့လူနဲ့ ကိုကြီး တို့ ရန်ကြွေးက ဒီတစ်သက် ပြေနိုင်စရာမှ ရှိပါဦးမလား မသိ။

“နု ပြန်တော့မယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ စက်ကွင်း မတားတော့။ နုမျက်နှာလှလှ လေးကို ငေးကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

နု စက်ကွင်း ယေးထားသည့်လိပ်စာအတိုင်း ဘော်ထောက် ခြံဆီ အရောက်သွားခဲ့သည်။

ထိုခြံမှာ ခြံစောင့်လင်မယား အစောင့်ထားပြီး လူမနေတာ နုသိပြီးသား။

ဒါကိုကြီး ဝယ်ထားတဲ့ ခြံ။ အဲဒီခြံက အစောင့်လင်မယား

ကို ကိုကြီးက ဆောင်း၏ အငှားမိဘ လုပ်ခိုင်းထားသည်ထင်။

နု ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ခြံစောင့် ဦးမြသစ်တို့ လင်မယားကို အဝတ်သစ် အစားသစ်နှင့် တွေ့လိုက်ရ ၏။

“နုလေးပါလား၊ တစ်ယောက်တည်းလား၊ ကိုကြီးရော မပါ ဘူးလား”

ဦးမြသစ်က နုကို မြင်တော့ မျက်စိမျက်နှာတွေ ပျက်နေ ၏။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားသစ်တွေကို ငုံ့ကြည့်ပြီး အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်နေသည်။

“ဒီအိမ်မှာ ဆောင်းဆိုတဲ့ မိန်းမရှိသလားလို့ လာကြည့် တာ ဦးမြသစ်”

နုစကားအဆုံးမှာ ဦးမြသစ်မျက်နှာ ထိန်းမရအောင်ပျက် သွား၏။

“ဒီမှာ ဘယ်သူမှ မနေပါဘူး နုရယ်၊ ဦးမြသစ်တို့ လင်မယားအပြင် ဘယ်လူပိုမှ ခေါ်မထားပါဘူး”

ဦးမြသစ် ညာနေမှန်းသိလိုက်၏။ ဦးမြသစ် မျက်နှာကို နု စိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် အိမ်ကြီးထဲက ပန်းနုရောင်အရိပ်တင့်နု

ထွက်လာ၏။ နုတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ်ကိုယ်စီဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဘယ်သူမှ အကြည့်ကိုမလွဲ။

“ဆောင်းဆိုတာ ရှင်လား”

“ဟုတ်တယ် ..နု၊ တို့ကဆောင်းပဲ၊ ဦးကျော်ဝဏ္ဏရဲ့ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ပါ”

“နု သိတယ်၊ ရှင်က ကိုကြီးရဲ့အလုပ်သမားလို့သာ ဖန်ခံထားတယ်၊ လုပ်နေတဲ့အလုပ်က သူတစ်ပါးအတွက်ပါလား”

နု ရန်တွေစကားဆိုပေမဲ့ ဆောင်းက ဘာတစ်ခုမှ မတုံ့ပြန်ဘဲ နုကို ငေးနေ၏။

“နုကိုကြီးကို သစ္စာဖောက်ဖို့ ကြံစည်နေတာ နု မသိဘူးမှတ်နေသလား”

နု ပြောသမျှ ဆောင်းဆိုသော မိန်းမက ငြိမ်နားထောင်နေရုံအပြင် ဘာတစ်ခုမှ စောဒကမတက်။

“နု ..ဆောင်းကို စိတ်ဆိုးနေလား၊ နု ကိုကြီးခိုင်းတဲ့ အလုပ်က ဆောင်းအတွက် သိပ်ခက်တယ် နု၊ ဒါကြောင့် ဆောင်း

က ဦးတည်ချက် ပြောင်းလိုက်ရတာ၊ နုကို ဒီကိစ္စတွေ ဘယ်သူ ပြောလိုက်သလဲ”

“ရှင်က ဘယ်သူထင်လို့လဲ”

“ဦးစက်ကွင်းပဲ မဟုတ်လား၊ လာပါ နု နားလည်သွားအောင် ဆောင်း ရှင်းပြပါမယ်”

“မလိုပါဘူး၊ ရှင်ပြောမယ့် စကားကို နု နားမထောင်ချင်ဘူး၊ ရှင် ခုလိုလုပ်တဲ့ကိစ္စ ကိုကြီးကို နု အသိပေးလိုက်မယ်၊ ရှင် ဒီအိမ်ကထွက်သွားဖို့ ပြင်ထားပါ”

“နု”

ကိုကြီး ငှားထားတဲ့ အမျိုးသမီးက ဘယ်လိုအစားမျိုးလဲဆိုတာ ကိုကြီးသိအောင် နု လုပ်ရမည်။

“ဆန္ဒစောစောနဲ့ ဆုံးဖြတ်ရင် နု မှားမယ်နော်၊ ဦးကျော်ဝဏ္ဏက ဆောင်းကို ငွေအပြည်အဝ ပေးပြီးသား၊ ဆောင်း သစ္စာမဲ့မှန်းသိလို့ အလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက် လည်းဆောင်းဘက်က ဝမ်းနည်းစရာ အကြောင်းမရှိဘူး နု၊ အရေးကြီးတာက နု အစ်ကိုပဲ”

ဆောင်းမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်၏။ လှတာက
တော့ မိန်းမချင်းပင် ငေးကြည်နေချင်စရာကောင်းအောင် လှသည်။
ဒါပေမဲ့ ဆောင်း စိတ်ဓာတ်နဲ့ လုပ်ရပ်ကမလှပေ။

“ဆောင်း ထွက်သွားလည်း နအစ်ကိုကြီးက ဦးစက်ကွင်း
ကို ကလဲ့စားချေဖို့ နောက်ထပ်တစ်နည်းနဲ့ ကြိုးစားဦးမှာပဲနဲ့”

“နအစ်ကိုစိတ်ဓာတ်ကို နသိမှာပါ”

န သိပါသည်။ သိလွန်းလို့လည်း နောက်ထပ် အခုလို
ကိစ္စတွေ ထပ်မဖြစ်အောင် န ကြိုးစားနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆောင်းသဘောထားကတော့ သူတို့ကို ပြေလည်စေ
ချင်တယ်၊ အပြီးအတေးတွေကို ဖျောက်ပစ်ချင်တယ်၊ ဒါ ဆောင်း
ရင်ထဲက စစ်မှန်တဲ့စေတနာပဲ န၊ ဦးစက်ကွင်းကြောင့် ဦးကျော်ဝတ္ထု
ခံစားနေရတာတွေကိုလည်း မမြင်ချင်ဘူး၊ မတွေးချင်ဘူး”

“ဦးစက်ကွင်းဘက်ကလည်း နကိုကြီးနဲ့ အပြီးအတေး
တွေကို ချေဖျက်ချင်နေပြီ၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လို့ န ထင်လဲ”

န မထင်တတ်ပါ။ လှပသည့် ဆောင်းမျက်နှာလေးကို
သာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဆောင်းက ကော်ပတ် ရုပ်လေးတစ်ရုပ်လို

သိပ်လှသည့် နကို နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ကြည့်ပြီး ခပ်သဲ့သဲ့ ပြုံးလိုက်၏။
ပြီးမှ...

“နကို ဦးစက်ကွင်းက မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်မိသွားလို့ပဲ
န”

“ဟင်”

“ရှင် ဘာမှမသိပဲ စိတ်ထင်ရာ စွတ်ပြောမနေနဲ့ ဆောင်း၊
နက ရှင်ပြောတိုင်းယုံမယ် ထင်လို့လား”

အခုချိန်ထိ နအပေါ်မှာ အေးစက်စွာ အသိအမှတ်မပြုဘဲ
နေလာသည့် စက်ကွင်းမျက်နှာချောချောလို့ ပြန်မြင်ယောင်ကာ
နရင်ထဲ ကျင်ခနဲ အေးခဲသွားသည်။ သူ့လိုလူကများ နကို မြတ်မြတ်
နိုးနိုး ချစ်သည်တဲ့။ တခြားသူတစ်ယောက်ဆိုရင်တော့ ဆောင်း
စကားကို ယုံချင်ယုံမည်။ နကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ယုံမည်မဟုတ်။

“ဆောင်း တကယ်ပြောနေတာ န”

“အစ ပထမတုန်းကတော့ နကို သူ့အစ်မအတွက်
ကလဲ့စားချေဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နနဲ့ဆိုပြီးနောက်ပိုင်း
သူ့ရည်ရွယ်ချက် ပျက်ပြားသွားခဲ့တယ်၊ အဲဒါ နကို သူ့ချစ်မိသွား

လို့ပဲ”

“ရှင်က ဦးစက်ကွင်းလူဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ ဒီလို ပြောတာ မဆန်းပါဘူး”

“န အထင်မှားနေပြီ၊ အခု ဆောင်း ပြောနေတဲ့ စကား တွေက ဦးစက်ကွင်းကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့တာ နဲ့ ဒါကိုတော့ န ယုံပါ”

အို .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင် နကိုကြီးကို သစ္စာဖောက်တာပဲ၊ ရှင် မလုပ်ချင်ရင် ဒီပွဲက ထွက်သွားလို့ရတယ်”

“ခုတော့ ဘက်ကူးပြီး ကိုကြီးကို တိုက်ခိုက်ဖို့ စဉ်းစား တာ ရှင် မလွန်လွန်းဘူးလား၊ ဆောင်း ရှင့်ကို ဦးစက်ကွင်းက ငွေဘယ်လောက်ပုံပေးလို့ ရှင်လက်ခံလိုက်တာလဲ”

ဒေါသဖြစ်နေတာ နမျက်နှာလေးက ပိုပြီးလှသွားသလို၊ ပိုပြီး ချစ်စရာကောင်းနေတာကို ဆောင်း သတိထားလိုက်မိသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဦးစက်ကွင်းက နကို ဖြတ်ဖြတ်နီးနီး ချစ်သွားတာ ဖြစ်နိုင်သည်။

“ငွေတစ်ခုထဲကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး န”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်လဲ၊ ပြောပါဦး”

“အကြောင်းအရာတွေက အများကြီးပဲ နဲ့၊ ဆောင်း ငွေလိုတာကို ဝန်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငွေတွေပုံပေးတိုင်းလည်း ဆောင်း လက်ခံချင်မှ လက်ခံမှာပါ နဲ့၊ န ကိုကြီးအတွက် နှိုးရိုခဲနေ တာ ဆောင်း သိပါတယ်”

“စိတ်ချ ..နဲ့၊ နကိုကြီး ပွဲတစ်ပေါက် မစွန်းစေရဘူးလို့ ဆောင်း တာဝန်ယူတယ်”

“ဦးစက်ကွင်းဟာ နကိုကြီး နှစ်နှာအောင် ဘာတစ်ခုမှ ထပ်မလုပ်စေရဘူး၊ ဆောင်း နကိုကြီးကို အစွမ်းကုန် ကာကွယ်ပေး မယ်၊ လိုအပ်ရင် ဆောင်းအသက်ကို ပေးရတဲ့အထိဆိုရင် နယုံပါ မလား”

“မယုံဘူး၊ ရှင်က ဟိုဘက်ကလူပဲ”

နက ဆောင်းစကားကို ပြတ်သားစွာ ပယ်ချလိုက် တော့ ဆောင်းက မျက်နှာတစ်ချက် မပျက်ဘဲ နကိုသွာ ပြုံးပြီးကြည့်နေ သည်။

“ဆောင်းကိုယ်တိုင်လည်း လက်တွေ့သမားပဲ၊ န မှာပဲတာ

ဆောင်း မအံ့ဩပါဘူး။ အခု န ဘာဖြစ်ချင်လဲ ပြောပါ။”

“နဆန္ဒကတော့ ရှင် ဒီနေရာ ကအမြန်ဆုံးထွက်သွား
ဖို့ပဲ။”

“ထွက်သွားရမယ်”

“ဟုတ်တယ်”

ဆောင်း တစ်ချက်တွေဝေသွား၏။ ဆောင်း ထွက်သွား
လျှင် ဦးကျော်ဝဏ္ဏက ဆောင်းကို ဘာပြောမလဲ။

“နကိုကြီးသဘောကို ဆောင်း မေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ရှင် မမေးခင်က ရှင်နဲ့ ဦးစက်ကွင်းအကြောင်းကို
ပြောပြလိုက်မယ် ဆိုရင်ရော”

“ဒါက နသဘောပါ။ ဆောင်းစေတနာကို န သိရင်
န လုပ်ရပ်အတွက် န နောင်တရမှာကိုပဲ နိုးရိမ်ပါတယ်”

“ရှင်စကားက ဘာစကားလဲ ဆောင်း”

မိန်းမသားနှစ်ယောက် အကြည်ခြင်း ဆုံသွား၏။

“န စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် ဆောင်း ဒီအကြောင်းတွေကို
နကို ပြောပြချင်ပါတယ် န”

ဒီတစ်ခါတော့ ဆောင်းစကားကို န မငြင်းမိ။ ဆောင်းထံမှ
ဖိတ်ခေါ်မှုကို န လက်ခံလိုက်၏။

ဒါကလည်း နရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အစ်ကိုဖြစ်သူ
အတွက် အတိတ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးရှိရင် ပြေပါရစေ ကိုကြီးရယ်။

• • •

ဆောင်းအကြောင်း ကိုကြီးကိုပြောဖို့ န ဘာကြောင့် နှုတ်ဆွဲအနေရသလဲ။ တကယ်ဆို ဆောင်းဆိုတာ ဦးစက်ကွင်းရဲ့ လူလို့ န သိခဲ့ရပြီးပြီ။ ဒါကို ကိုကြီးရော မသိသင့်ဘူးလား။

ကိုကြီးကို ပြောပြဖို့ကြံစည်တိုင်း စက်ကွင်းရပ်သွင်က န အာရုံမှာ လာလာထင်သည်။ န စိတ်နှလုံးအလုံးစုံကို သိမ်းကြီး ယူငင်သွားနိုင်သည့် ရန်သူသမားမဟုတ်လျှင် ဆောင်းအကြောင်း ကိုကြီးကို အသိပေးမိမည်မှာ သေချာသည်။ ခုတော့ န သက်ပြင်း တချချနှင့်သာ ကိုကြီးရှေ့မှာ ရပ်တည်နေရသည်။

ခုတလောမှာ ကိုကြီးလည်း အိမ်မှာပဲ မြဲနေပြန်သည်။ ပွဲရုံသို့ပင် တစ်နေ့တစ်ခေါက် မှန်မှန်မရောက်။ မန်နေဂျာ

ကိုမြင့်နှင့် စိတ်ချလက်ချလွှဲထားပြီး န အနားမှာသာ အော်ပြသလို ရှိနေတတ်သည်။

“ညီမလေးကို ကိုကြီး ကြည့်နေတာ အတော်ကြာပြီနော်၊ ဘာတွေစဉ်းစားနေသလဲ၊ သက်ပြင်းတချချနဲ့”

ကိုကြီးထုတ်မေးရလောက်အောင် နအဖြစ်က လူရိပ်မိ စရာဖြစ်နေသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ကိုကြီး။ န တွေးနေတာ တစ်ခု ရှိတယ်၊ ကိုကြီးအသက်လည်း မငယ်တော့ဘူး၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေ မရှိတော့တဲ့အချိန်ကတည်းက ညီမလေးကို စောင့်ရှောက်လာခဲ့တာ၊ ဆယ့်ငါးနှစ် အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါးရှိပြီ၊ ခုချိန်ထိလည်း စောင့်ရှောက် နေရတုန်းပဲ၊ ကိုကြီးအတွက် တစ်ခုခု စဉ်းစားဖို့လိုပြီလို့ ကိုကြီး မထင်ဘူးလားဟင်”

“ဘာလဲ...ညီမလေးက ကိုကြီး အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အချိန် တန်ပြီလို့ သတိပေးမလို့လား”

န ခေါင်းလေးကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်တော့ ကိုကြီးက ပြုံးသည်။

“ ကိုကြီးဘဝမှာ ညီမလေးကလွဲပြီး အရေးကြီးတာ ဘာမှမရှိတူးကွ၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ညီမလေး အိမ်ထောင်တွေဘာတွေ ပြုပြီး ကိုကြီးကို ခွဲသွားမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုကြီးတစ်ခုခုကို စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ရမှာပေါ့”

“ အဲဒီအချိန်ကျရင်လည်း အချိန်တွေ လွန်နေချင် လွန်နေ တော့မှာ၊ ဒါတွေ ကိုကြီး ခေါင်းထဲမထည့်ချင်ပါဘူး ညီမလေးရယ်၊ ဘာလဲ ညီမလေးက ကိုကြီးအတွက် စဉ်းစားတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ညီမလေးမှာ ချစ်သူတွေဘာတွေ ရှိနေပြီလား”

နအတွက်ချည်းသာ ဦးစားပေး စဉ်းစားတတ်လွန်းသည့် ကိုကြီးအတွက် န ရင်မောသွားသလို သနားလည်းသနားသွား၏။

“ ညီမလေးမှာ ချစ်သူ မရှိသေးပါဘူး ကိုကြီးရယ်၊ ကိုကြီးရဲ့ ကြပ်မတ်ထိန်းသိမ်းမှုအောက်မှာ ညီမလေး နေသားကျ နေပါပြီ၊ ကိုကြီးလိုပဲ ဒီတစ်သက် ဘာမှမစဉ်းစားဘဲ အပျိုကြီး လုပ်ရင် ကောင်းမလားလို့”

“ မရဘူး ..ညီမလေး အပျိုကြီးလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးဗျာ”

“ဟင် ..ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ကိုကြီး”

ကိုကြီးမျက်နှာ ပြုံးစေနှင့် နှုတ် ကြည့်သည်။

နမိတ်ထဲ မလုံမလဲနှင့် ကိုကြီး ဘာတွေများ ကြိတ်ကြံစည် ထားလဲဆိုတာ သိချင်လာ၏။

စက်ကွင်းရဲ့ နောင်ယုက်မှုရန်က ကင်းဝေးအောင် ကိုကြီး တစ်ခုခု ကြိတ်စီစဉ်ထားခဲ့ပုံရသည်။

အဲဒါ ..ဘာလဲ။ နသိချင်စိတ် ပြင်းပြလာမိလေသည်။

“ နောက်တစ်ပတ်ဆို ရန်ကုန်ကို ကိုစိုင်း ဆင်းလာလိမ့် မယ်၊ ရန်ကုန်ကို သူ ဘာအတွက်လာတယ်လို့ ညီမလေးထင်လဲ”

“ ကိုစိုင်းက ...ရန်ကုန်ကို လာမယ်ဟုတ်လား”

“ ဟုတ်တယ်၊ အတိအကျပြောရရင် ကိုစိုင်းက ညီမလေး ကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းမလို့ပဲ”

“ဟင်”

ကိုကြီး သဘောကရောဟု နမမေးပါ။

ကိုစိုင်းကို ဒီလာခွင့်ပြုထဲက ကိုကြီး သဘောထားက ရှင်းနေသည်။

“ ကိုစိုင်းက သူ့မိဘတွေလုပ်ငန်းကို ဦးစီးလိုက်တာကြောင့်

ပြီ ညီမလေး၊ ပြီးတော့ ညီမလေးကို သူတကယ်ချစ်တာ”

“တော်ပါတော့ ကိုကြီးရယ်၊ နု သူ့ကိုမချစ်ဘူး”

“အချစ်ဆိုတာ အခု မရှိလဲ နောက်တော့ရှိလာမှာပေါ့ ညီမလေးရဲ့၊ အဲဒါတွေ ခေါင်းထဲထည့်မနေနဲ့”

“အို”

ကိုကြီးစကားကြောင့် နုချက်နှာလှလှလေး မဲ့သွားကာ ငိုပစ်ချင်လာ၏။ အချစ်ဆိုတာ ကိုကြီးအတွက် ခေါင်းထဲကို ထည့်တွေးစဉ်းစားနေစရာ မလိုဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား။

နုကတော့ ကိုကြီးလို တစ်ခါမှ မစဉ်းစားဖူးတာ သေချာ သည်။

“ကိုစိုင်းလာရင် ညီမလေး ပျော်သွားမှာပါကွာ”

“စိတ်ချမ်းသာအောင်နေ ဟုတ်လား”

ကိုကြီးက နုကို သူပြောချင်ရာပြောပြီး ထွက်သွားသည်။ နုမှာသာ ကိုကြီး ပြောစကားတွေကို တစ်ခုမှ နားမဝင်ဘဲ ကျန်ခဲ့ သည်။ နု စိတ်ညစ်ပြီး အိပ်ယာထ လှဲနေချိန်မှာ နု ဟန်းဖုန်းလေးက အသံမြည်၏။

“ဟဲလို”

“နု...ကိုယ်ပါ”

“ဦးစက်ကွင်း”

ဖုန်းဆက်လာသူက စက်ကွင်းကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေ၍ နု ပါးလေးတွေ ရဲခနဲဖြစ်သွား၏။

“ကိုယ် နုကို တွေ့ချင်တယ်”

“နဘက်ကတော့ ဦးစက်ကွင်းကို တွေ့စရာအကြောင်း မရှိဘူးရှင်”

“နု .. ကိုယ့်ကို မုန်းနေလား”

“နုအစ်ကို့ကို အမြဲ ဒုက္ခပေးနေခဲ့တာ ရှင်ပဲ ဦးစက်ကွင်း၊ နုရင်ထဲ ဘယ်လို ခံစားရမလဲဆိုတာ ရှင်ပဲစဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

နဘက်က အပြတ်ပြောလိုက်တော့ တစ်ဖက်က အသံ တိတ်သွားသည်။

“အခု ကိုယ့်အမှားတွေကို နု ကျေနပ်တဲ့အထိ တောင်းပန် ပါတယ်၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ နုနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ကောင်းကျဖြစ်ဖို့ အားလုံး ကို အရှုံးပေးဖို့ ဆုံးဖြတ် ထားတယ်”

“ကိုယ် ဘာဖြစ်လို့ နအစ်ကိုကြီးကို ကလဲ့စားချေရတာ လဲဆိုတာရော နသိရဲ့လား”

“န မသိဘူး”

“န မသိရင် န သိအောင် ကိုယ်ပြောပြမယ် န”

စက်ကွင်းပြောသမျှ စကားတွေက နနားထဲမှာ မကြား တစ်ချက် ကြားတစ်ချက်။ ကိုကြီးကြောင့် စက်ကွင်းအစ်မဘဝ ပျက်သွားသလို စက်ကွင်းအဖေပါ သေသွားရသည်ဆိုတာကို န လက်မခံချင်။

အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှုလေးတွေ ရှိပေမယ့် ကိုကြီးက စက်ကွင်းတို့ မိသားစုအပေါ် တိုက်ရိုက် ဒုက္ခပေးတာမဟုတ်။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်မနိုင်လို့ သူတို့ဘာသာ ဖြစ်ရသည့်ဒုက္ခတွေကို အစ်ကိုကြီးနာမည် တပ်ထားသည်ဆိုတာ ကိုဥက္ကာကတစ်ဆင့် န သိခဲ့ရပြီးပါပြီ။

“ရှင် ပြောစရာရှိသလို နဘက်ကလည်း ပြောစရာ ရှိတယ် ဦးစက်ကွင်း”

“ပြောပါ ..န၊ ကိုယ် နားထောင်နေပါတယ်”

နကလည်း သူမကိုကြီးမှာ လုံးဝအပြစ်မရှိကြောင်း ကိုဥက္ကာ ပြောသည့်အတိုင်း နည်းမှန်လမ်းမှန် ပြောပြလိုက်တော့ စက်ကွင်းဘက်က စကားရှာမရသလို အကြာကြီးတိတ်သွား၏။ ပြီးမှ ..

“အခုချိန်ကစပြီး ကိုယ်တို့တွေ ကျေးအေးလိုက်ကြစို့လား န၊ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ် ဒီလို ပြောနေရတာလဲဆိုတော့ နကို ကိုယ် သိပ်ချစ်သွားလို့”

“နကို ကိုယ် ချစ်တယ်”

“အိုကွယ်”

န ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်၍ ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်ရသည်။ မှန်တာကို ပြောရရင် နကိုယ်တိုင်လည်း ဦးစက်ကွင်း ဆိုသည့်သူ့ကို ချစ်မိတာ ဝန်ခံချင်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ နရှက်သည်။

နဖုန်း စက်ပိတ်ထားတော့ အိမ်ဖုန်းက အသံမြည်လာ၏။ န ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ ဖုန်းဆက်သူက ဦးစက်ကွင်း။

“န...ကိုယ် အခုပဲ နအိမ်ရှေ့ကို ရောက်နေပြီ”

“အို”

န ဘာမှမပြောနိုင်ခင်မှာပဲ တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွား၍
န အံ့ဩထိတ်လန့်နေချိန်မှာ နုတ်ခြံဝင်းထဲကို မောင်းဝင်လာသည့်
ဦးစက်ကွင်းကားကို မြင်လိုက်ရသည်။ န ဘယ်လိုမှ ရှောင်ပြေးမရ
လိုက်ခင်မှာ သူက ကားပေါ်ကဆင်းပြီး နုတ်ရာ လျှောက်လာ၏။

“န”

“ရှင် ပြန်ပါဦးစက်ကွင်း၊ နုတ်ကို မတွေ့ချင်ဘူး”

“နက ကိုယ့်ကို မတွေ့ချင်ပေမယ့် ကိုယ်က နုတ်
တွေ့ချင်နေတယ်ဆိုရင်ရော”

“ချစ်တယ် နုရယ်”

“ရှင်နော် နုအနားကို မလာနဲ့ဆို”

“ဟင့်အင်း...ကိုယ့်ကို နောက်မှ နုကြိုက်သလို အဖြစ်
ပေးပါ။ လောလောဆယ် ကိုယ် နုအနားမှာပဲ နေချင်တယ်”

“ဦးစက်ကွင်း ရှင်နော်”

“န...မောင့်ချစ်သက်ရယ်”

“အို”

ရင်ခုန်သံတွေဟာ အတားအဆီးမဲ့ ဝေါခနဲ လဲပြိုသွား၏။
ဦးစက်ကွင်း ရင်ခွင်ထဲမှ နုတစ်ကိုယ်လုံး နစ်ဝင်ပူးကပ်လျက်
အသက်ရှူမှားစေသော ချစ်အနမ်းတွေကို တသီကြီးသီကုံးနေသူကို
လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့် ထုရိုက်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မအောင်မြင်။

ချိုမြိန်နွေးထွေးသော ချစ်အနမ်းတွေအောက်မှာ နု စကား
သံတွေ ပျောက်ဆုံးလျက်။ စိမ်းသက်လွန်းသော အတွေ့အကြုံသစ်
အောက်မှာ နုကိုယ်နု ညှို့ဓာတ်မိနေသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သူပြုသမျှ
နုမှန်းမသိ နုနေရသူဖြစ်နေ၏။

“သိပ်ချစ်တာပဲ နုရယ်၊ မောင့်ကိုချစ်တယ်နော် နု”

သူက နုမျက်နှာနှင့် သူ့မျက်နှာကို တိုးဝှေ့ပူးကပ်ရင်း
လှိုက်မောတုန်ရီသော အသံဖြင့် လှိုက်လှဲစွာမေးလာပေမယ့် နုက
မဖြေ။ အသံတိတ်နေတော့ စက်ကွင်း အသည်းယားစွာ နုကိုယ်လေး
ကို ဇွတ်အတင်း ဖျစ်ညှစ်နမ်းပစ်သည်။

“ရှင်နော်...နုကိုလွှတ်”

“မလွှတ်ဘူး”

“ချစ်တယ်ပြောမှ”

“မုန်းတယ်”

“န”

“အို...ဟင့်အင်း”

အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ပြီးဆင်းကျလာသည့် ချစ်အနမ်းတွေ
အောက်မှာ နုစကားသံတို့ ပျောက်ဆုံးရပြန်သည်။

“ရှင် ပြန်တော့နော်၊ နု ကိုကြီးပြန်လာမှာ မကြောက်ဘူး
လား”

“နု မုန်းမှာပဲ ကြောက်တဲ့သူပါဗျာ၊ ချစ်တယ်နော် နု”

“သိဘူး”

“နုရပ်”

အချစ်ဆိုတာ တားဆီးပိတ်ပင်လို့ ရစကောင်းတဲ့အရာ
မဟုတ်။ နုတစ်ယောက် ချစ်သူရင်ခွင်မှာ နားခိုမိခြင်းကို အပြစ်ဟု
ဆိုရင်လဲ မတတ်နိုင်ပါ။ နုကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကြီးရယ်။ နု
ဦးစက်ကွင်းချစ်တယ်။

နုတို့ချစ်သူနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်မဝအောင် ချစ်ကြနေချိန်မှာ ကျော်ဝဏ္ဏက နုနှင့်စက်ကွင်းတို့

ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြတာကို မရိပ်မိ။ လာဗင်ဒါကိုသာ စက်ကွင်း
ဘဝပျက်အောင် ဖျက်ဆီးဖို့ ကြိုးစားကြစည်နေသည်။ လာဗင်ဒါ
ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျော်ဝဏ္ဏကို ချစ်မိပြီမို့ အရင်လို ငွေရဖို့
တစ်ခု ထဲမျက်နှာကို မကြည့်တော့။

သူမ ကျော်ဝဏ္ဏဆီက ယူထားသည့်ငွေတွေကို ကျော်ဝဏ္ဏ
ကို ပြန်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဒါကလည်း လောဘ၊ ဒေါသ၊
မောဟတွေနှင့် ပူလောင်နေသည့် ချစ်သူစိတ်နှလုံး ငြိမ်းချမ်းအေး
မြအောင် ကြိုးစားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ...ဆောင်း၊ မင်းက ပြောတော့တစ်မျိုး၊
လုပ်တော့တစ်မျိုးပါလား၊ ငါက ဘယ်အချိန်ထိ စက်ကွင်းကို
ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားရဦးမှာလဲ ဆောင်း”

“တစ်သက်လုံးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ ဦးကျော်ဝဏ္ဏ”

“ဘာကွ... မင်းငါ့ကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်
ဆောင်း”

“အဖြေက ရှင်းရှင်းလေးပါ ဦးကျော်ဝဏ္ဏ၊ ဆောင်း
ရှင်ခိုင်းတဲ့အလုပ်ကို လက်မခံနိုင်တော့ဘူး”

“ဘယ်လို...မင်းက ငါ့ခိုင်းတာကို မလုပ်ဘူးဟုတ်လား ဆောင်း”

“ဟုတ်တယ် ..ဦးကျော်ဝဏ္ဏ၊ အဲဒီအတွက် ရှင့်ငွေတွေ ကို ဆောင်းပြန်ပေးမယ်၊ ဟောဒီမှာ ရှင့်ငွေတွေ၊ ပြန်ယူသွားပါ”

“ဆောင်း”

ကျော်ဝဏ္ဏ အံ့သြမယုံနိုင်သလို ဆောင်းမျက်နှာကို စူးစိုက် ကြည့်နေခိုက်မှာပဲ ဆောင်းက အရင် ကျော်ဝဏ္ဏကို ကျောခိုင်းသွား တာခံလိုက်ရ၏။

“ဘာလဲကွာ ..တောက်”

ကျော်ဝဏ္ဏလိုလူကို ဒီလိုမျိုး လာချိုးတာ ခံလိုက်ရ၍ ဒေါသဒီဂရီ အမြင့်ဆုံးရောက်သွားပေမယ့် ဆောင်းက ကျော်ဝဏ္ဏကို တစ်ချက် ၈ရမစိုက်။ အလာတုန်းက ပုံစံအတိုင်း သူမပိုင်ပစ္စည်း လေးတွေကို သီးသန့်ထုပ်ပိုးပြီး ကျော်ဝဏ္ဏနှင့်တကွ သူမ နေခဲ့ရ သည့် အိမ်ကြီးကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

“နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ဦးကျော်ဝဏ္ဏ၊ ရှင့်ကြောင့် ဆောင်း ဘဝမှာ အပြောင်းအလဲတွေ အများကြီး ဖြစ်ခဲ့ရတာကို ဆောင်း

ဖန်ခဲ့ပါတယ်”

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဆောင်း၊ ငါ့ခိုင်းတာ လုပ်ပြီး ငါ့ပေးတဲ့ငွေကိုယူပြီး မင်းအလုပ် မင်းလုပ်ပါ”

ကျော်ဝဏ္ဏ စကားအဆုံးမှာ ဆောင်းက လှပစွာပြုံး သည်။

ထိုအပြုံးက ပကတိဖြူစင်သော အပြုံး။ ရိုးရှင်း၍ အပူ အပင်ကင်းသော၊ အနှောင့်အယှက်ကင်းသော အပြုံး။

“ဆောင်းဆိုတာ အရင်က ဦးကျော်ဝဏ္ဏ တွေဖူးတဲ့ ဆောင်းမဟုတ်တော့ဘူး ဦးကျော်ဝဏ္ဏ၊ ဆောင်းဘဝကို ဆောင်း အခုချိန်ကစပြီး အရိုးသားဆုံး၊ အသန့်ရှင်းဆုံးဘဝနဲ့ ပြန်တည် ဆောက်မဲ့ ဆောင်း ဖြစ်သွားပါပြီ”

“မင်း စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက် မက်နေတာလား ဆောင်း”

“အိပ်မက်ဆိုးက နိုးလာတာပါ ဦးကျော်ဝဏ္ဏ၊ ဟိုတုန်းက ဆောင်းက ငွေရမယ်ဆိုရင် ဘာမဆိုလုပ်မယ့် ဆောင်း ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် အခု ရှင့်မျက်စိထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ ဆောင်းကတော့ လောကကြီးမှာ ငွေထက် အရေးကြီးတဲ့ တခြားအကြောင်းအရာတွေ ရှိနေသေးပါ

လားလို့ သိသွားခဲ့တဲ့ဆောင်းပါ”

တည်ငြိမ်လေးနက်သည့် အသွင်နဲ့ ဆောင်းကိုကြည့်ပြီး
ကျော်ဝဏ္ဏ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဆောင်း”

“ဆောင်း ဖြစ်နေတာတွေကတော့ အများကြီးပဲ ဦးကျော်
ဝဏ္ဏ၊ လောလောဆယ်တော့ ဆောင်း လျှောက်ထားတဲ့ ကျောင်း
ဆရာအလုပ်ရပြီ”

“မင်းက ကျောင်းဆရာမလုပ်မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆောင်းဝါသနာပါတာ ကျောင်းဆရာမ
အလုပ်ပဲ ဦးကျော်ဝဏ္ဏ”

ကျော်ကျော်ဝဏ္ဏက ဆောင်းကို မယုံသလို ပြန်ကြည့်
သည်။ အနေအထိုင် အပြောအဆိုကအစ ဝတ်ပုံစားပုံ အားလုံး
တကယ့် ဣန္ဒြေရှင်မလေးတစ်ယောက်လို ပြောင်းလဲသွားသည့်
ဆောင်းပုံစံက အရင်ပုံစံနှင့် တခြားစီဖြစ်သွားတာကို ကျော်ဝဏ္ဏ
နားမလည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ မင်းတော့ တစ်ခုခုမှားနေပြီ

ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ..ဆောင်း မှားနေတယ်၊ အဲဒါက ဆောင်း
မချစ်သင့်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ချစ်မိလို့ပဲ၊ သူ့ကို ဆောင်း ချစ်တယ်
ဦးကျော်ဝဏ္ဏ”

“အဲဒီအချစ်ကြောင့်ပဲ ဆောင်းဘဝကြီးတစ်ခုလုံး
ပြောင်းလဲသွားခဲ့ရတာ ဆောင်း ဝန်ခံတယ်”

ပြောရင်း ဝမ်းနည်းလာကာ ဆောင်းမျက်ဝန်းအိမ်မှာ
မျက်ရည်လေးတွေစိုစွတ်လာ၏။

ရှင့်ကို ဆောင်း သိပ်ချစ်တယ် ဦးကျော်ဝဏ္ဏ။

ဒါပေမဲ့ ရှင့်ဆီက အချစ်ကို ဒီဘဝမှာ ဆောင်းလို
မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဘယ်တော့မှ မရနိုင်ဘူးဆိုတာလည်း
ဆောင်း သိနေတယ်။

ဦးကျော်ဝဏ္ဏလို လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ ဆောင်းဆိုတာ
ဦးကျော်ဝဏ္ဏ ခြေဖဝါးအောက်က မြေကြီး မြေမှုန့်စလေးတစ်စ
အဖြစ်ကလွဲပြီး တခြားမဖြစ်နိုင်တဲ့ ဘဝဆိုတာ ဆောင်း သိထား
သည်။

ဘဝအဆင့်အတန်းခြင်း မတူ။ အခြေအနေခြင်း မိုးနဲ့မြေလို ကွာခြားသူကို ဆောင်းနှလုံးသားက မိုက်မဲစွာ ချစ်မိသူ။

“မင်းချစ်သူက ဘယ်သူလဲ ဆောင်း”

ဦးကျော်ဝဏ္ဏထံမှ အမေးစကားက ဆောင်းနှလုံးသား လေးကို အတိုင်းအဆမရှိအောင် ဆတ်ဆတ်ခါ နာကြည်းသွား စေသည်အဖြစ်ကိုတော့ ချစ်သူက သိမည်မဟုတ်ပါ။ သိခဲ့ရင် လည်း ဆောင်းလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို ဂရုစိုက်မည့် လူစားမျိုးမဟုတ်။

ကဲ့ရဲ့ပစ်တင် လှောင်ပြောင်ပစ်မှာ သေချာသည်။ ဆောင်း မဖြေပဲ တိုယ်လေး သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ရှိုက်ငိုချလိုက်တာ ခေါင်းခါ ခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်ခဲ့သည်။

“အေးလေ...မင်းမပြောချင်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အခု မင်း ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ လမ်းကြုံရင် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့လို့ရတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးကျော်ဝဏ္ဏ၊ ဆောင်းဘာသာ ဆောင်း သွားပါ့မယ်”

“ဒါဆိုလဲ ပြီးတာပဲ၊ ရော့ ...ဒီငွေကို မင်းသုံးချင်ရာသုံး

ပေါ့၊ ငါသွားမယ်”

ဆောင်းရှေ့ကို ဘုတ်ခနဲ ရောက်လာသည့် ငွေသုံးသိန်းကို ဆောင်းမယူ။

“ရှင့် ငွေတွေကို ပြန်ယူသွားပါ ဦးကျော်ဝဏ္ဏ၊ နောက်ကို လည်း ဆောင်းတို့ ပတ်သက်စရာမရှိတော့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

“ဆောင်းကို ခွင့်ပြုပါ”

ကျော်ဝဏ္ဏရှေ့က ဆောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ နာနေ ပေမယ့် ဆောင်းဘဝ အစစ်အမှန်က ဒါပဲလေဆိုသည်အသိနှင့် အနားရောက်လာသည့် ကားတစ်စီးကို ဆောင်း တားလိုက်သည်။

ဆောင်း အငှားကားပေါ် မတက်ရသေးခင်မှာ ဦးကျော် ဝဏ္ဏကားက ဆောင်းကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက် သွားတာ မြင်လိုက်ရသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဆောင်းပါးပြင်မှာ မျက်ရည်တွေ အတားအဆီးမဲ့ ကျလာ၏။

ဘဝဆိုတာ ဒါပဲလေ ဆောင်း။ လောကကြီးက ကိုယ် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်ခွင့်ရနိုင်တာမှ မဟုတ်ပဲ။ လောကဓံ ဆိုတာ ကြုံကြုံခံနိုင်အောင် ကြိုးစားရုန်းကန်မှ ဘဝရဲ့တန်ဖိုးသိသာ

ကို နားလည်သဘောပေါက်လာရမှာ မဟုတ်လား။

ချစ်သောသူနဲ့ ကွေကွင်းကြရတဲ့ ချစ်သူဆိုတာ ဆောင်းတစ်ယောက်မှ မဟုတ်။ ချစ်သူပေါင်းများစွာထဲက ဆောင်းဆိုတာ တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့တာကို ဆောင်းမမေ့နဲ့။

ပြီးတော့ ဆောင်းဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နားလည်ရ မယ့်သူ။

“ဟာ...ဒီကားက ဦးကျော်ဝဏ္ဏ”

“ဦးကျော်ဝဏ္ဏ”

ရှေ့ကလာသည့် ကားကို ရှောင်ရင်း အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ပြင်းစွာ ဝင်တိုက်မိသူရဲ့ ကားကို နောက်ကား တစ်စီးက ထပ်ဆင့် ဝင်တိုက်ထားသည့်မြင်ကွင်း။ ကျော်ဝဏ္ဏက သူ့ကားထဲမှာ သွေးသံရဲရဲနှင့် သတိလစ်နေတာကို ကြည့်ပြီး ဆောင်းကိုယ်ဆောင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိခင် ချစ်သူကိုယ်ကြီးကို ကားထဲမှ ဇွတ်ဆွဲထုတ်ဖို့ ကြိုးစားသူ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

အားလုံး၏ အကူအညီဖြင့် ဦးကျော်ဝဏ္ဏကို ဆေးရုံ ပို့လိုက်ကြသည်။ ဒဏ်ရာပြင်းထန်သဖြင့် ကျော်ဝဏ္ဏ သတိမရ။

သူ့အတွက် လိုအပ်သည့်သွေးကို ဆောင်း ကိုယ်ထဲက ထုတ်ပေး ရင်း တစ်ချိန်လုံး ငိုနေမိသူက ဆောင်း။

“ဘယ်ခြေထောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိခိုက်သွားလို့ အရေးပေါ် ခွဲစိတ်ရမယ်၊ လူနာရှင် လက်မှတ်ထိုးပါ”

ဆို၍ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ဆောင်း လက်မှတ်ထိုးပေး ခဲ့လိုက်ရသည်။ ကျော်ဝဏ္ဏ ခွဲခန်းထဲက မထွက်ခင်မှာပဲ န ရောက် လာ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဆောင်းရယ်”

ဆောင်း ငိုနေတော့ နကပါ ရောငိုသည်။ ဒီနေရာမှာ ဆောင်း ဆက်ရှိနေဖို့ မလိုအပ်တော့တာ ဆောင်း သိသည်။ ဦးကျော်ဝဏ္ဏကို စောင့်ရှောက်ပြုစုမည့်သူတွေ ရောက်လာပြီမို့ အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ဆောင်း ထွက်ခဲ့သည်။

နေရစ်တော့ ဦးကျော်ဝဏ္ဏရယ်။ နောက်ဘဝဆိုတာရှိရင် ဆောင်းဆိုတာ ဦးကျော်ဝဏ္ဏ အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားရမယ့် အမြတ်နိုးဆုံးချစ်သူဘဝ ရပါရစေ။

ဝေဝါးသောအသံ မပီပြင် မသဲကွဲသော အကြည့်တွေက

ဆောင်း အသိစိတ်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ကင်းကွာသွားစေခိုက်မှာပဲ
လမ်းတစ်ဖက်က ပြေးဝင်လာသည့်ကားကို ဆောင်း မရှောင်နိုင်
လိုက်ပါ။

“ကျွေး”

“အား...ဝုန်း”

ဆောင်းကိုယ်ဆောင်း ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိ။ မည်းမှောင်
သော တိမ်တိုက်တစ်ခုက ဆောင်း၏အမြင်တစ်ခုလုံး ပိန်းပိတ်အောင်
ကာဆီးပစ်လိုက်၏။

• • •

“မောင်စက်ကွင်း...မောင်စက်ကွင်း ဟုတ်ပါတယ်နော်”

အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်။ ယောဂီဝတ်စုံ ဝတ်ထားပေမယ့်
မျက်နှာပေါ်က မွဲနီကြီးကို စက်ကွင်း ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်သည့်
အတွက် ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“အန်တီထား”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်စက်ကွင်းရယ်၊ မိန်းမမိုက်ကြီး
အန်တီထားပါကွယ်”

ပြောရင်းက အန်တီထားက ငိုသည်။

“လမ်းလယ်ခေါင်ကြီးမှာ မှကောင်းပါဘူး အန်တီထား
ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်နေရာမှာ စကားပြောရအောင်”

ဒေါ်ထားကို စက်ကွင်း ညှူကားနှင့် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောနိုင်မည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ခေါ်ခဲ့သည်။ အန်တီထားဆိုတာ တခြားသူမဟုတ်။

စက်ကွင်းအပေရဲ့ညီမ။ စက်ကွင်းရဲ့ အဒေါ်အရင်းခေါက် ခေါက်ဖြစ်ပေမယ့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အခေါ်အပြောမရှိ။ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေသူတွေ။ ဒါကလည်း အန်တီထားက အစ်ကိုသဘောမတူသူနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုပြီးထဲက ပြန်မဆက်သွယ် တော့ဘဲ နေလာသည်မှာ ဒီနေ့အထိ။

“အဲဒါပါပဲ ငါ့တူရယ်၊ မင်းညီမလေးကို မတွေ့တွေ့ အောင် ပြန်ရှာပေးပါ။ တကယ်တော့ သမီးလေးမှာ ဘာအဖြစ်မှ မရှိပါဘူးကွယ်၊ အန်တီထားမိုက်လို့ အခုလို မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့တာပါ”

“အခုတော့ အန်တီထားလည်း နောင်တရနေပါပြီ၊ တစ်သက်လုံး ဆိုးခဲ့မိုက်ခဲ့သမျှ ဘုရားရိပ်မှာပဲ နေပါတော့မယ်၊ အန်တီသမီးလေးကိုသာ ပြန်ရှာပေးပါကွယ်”

အန်တီထားက ငိုလည်းငို၊ သူမိုက်ပြစ် နောင်တတွေ

အတွက် သံဝေဂလည်းရ၊ စက်ကွင်းကို အသနားခံတောင်းယန်စကား တွင်တွင်ဆိုနေတော့ သူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ အန်တီထားက အရင်အိမ်ထောင်နှင့် သမီးလေးတစ်ယောက်ရပြီး ဘဝကြီးကို ပျော်သလို နေခဲ့သည်ဆိုပေမယ့် သမီးကိုတော့ ချစ်သည်။

ပညာသင်ပေးသည်။ ကျောင်းကောင်းကောင်းမှာ ထားသည်။ ထို့အတွက် အန်တီထားက သူ့ဘဝကို တခြားသူရင်ခွင်ထဲ ထိုးအပ်ရသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ပထွေးနဲ့ မယားပါသမီးတို့ရဲ့ မရိုးနိုင်သော ဇာတ်လမ်းဖြစ်လာတော့ အန်တီထားသမီးက အမေကို ခေးလာပြီ။ သမီးကို ပစ်မှာလား၊ ပထွေးကို ပစ်မှာလားဆိုတာမျိုး ဖြစ်လာတော့ အန်တီထား မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ခွေခွေမရဖြစ်နေတုန်း သမီးဖြစ်သူ အိမ်ကပျောက်သွားသည်။ ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့တော့။

ပထွေးဖြစ်သူက ဒီကြားထဲမှာ ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားသည်။ အန်တီထားက ပဋ္ဌာမြေလူးဖြစ်ကာ ဟိုဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်၊ ဟိုရိပ်သာရောက်။ တရားရှာပေမယ့် ဘယ်မှာမှမတွေ့။

နောက်ဆုံး စက်ကွင်းနှင့် လာတွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“အန်တီကို ကူညီပါဦး သားရယ်၊ တကယ်တော့ နှင်းပွင့်လေးဟာ သားရဲ့ညီမလေးပါကွယ်၊ သမီးအိမ်ကထွက်သွားတာကြာပါပြီ၊ သူ့ကို လိုက်ရှာပါသေးတယ်၊ မတွေ့နိုင်တဲ့အဆုံးကျမှ အန်တီ လက်လျှော့လိုက်တာပါ၊ သမီးအတွက် အန်တီ ပိုင်ဆိုင်သမျှ အားလုံး ရှေ့နေကတစ်ဆင့် သမီးနာမည် ပြောင်းပြီးပါပြီ၊ သားညီမလေးကိုသာ ရအောင်ရှာပေးပါ သားရယ်”

အန်တီထားကို သူ့ရိပ်သာကို စက်ကွင်းကိုယ်တိုင် လိုက်ပေးသည်။ အန်တီထားက သူပိုင် စာချုပ်စာတမ်းနှင့်တကွ နှင်းပွင့်ဓာတ်ပုံလေးကို ထုတ်ပေးသည်။

ညီမလေးနှင်းပွင့်က အမည်နှင့်လိုက်အောင် အေးချမ်းသော အလှူတရားပိုင်ရှင် ချစ်စရာညီမငယ်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် နှင်းပွင့်ကို ရအောင်ပြန်ရှာပေးပါ့မယ် အန်တီထား၊ အန်တီထားသာ နေကောင်းအောင် နေပါဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သားရယ်၊ အန်တီထား ကျန်းမာရေးက သိပ်စိတ်မချရတာ အန်တီထားသိပါတယ်၊ အန်တီထား

မျက်စိမှိတ်မသွားခင် သမီးလေးကို စိတ်ချသွားချင်တာ တစ်ခုပါပဲ”

ပြောရင်း အန်တီထားက မျက်ရည်ကျသည်။ စက်ကွင်းအိမ်ကို လိုက်နေဖို့ ခေါ်ပေမယ့် အန်တီထားက လက်မခံ။ သူ့ဆောက်ထားသည့် ဧရပ်လေးမှာပဲ တရားဖော်တွေနှင့်အတူ နေရစ်ခဲ့သည်။

စက်ကွင်း ပထမဆုံး လုပ်ရသည်က သတင်းစာမှတစ်ဆင့် နှင်းပွင့်ကို ပြန်လည်အသိပေး ခေါ်ယူသော ကြော်ငြာထည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

ညီမလေး နှင်းပွင့်သစ္စာ

အန်တီထား နေမကောင်း၍ ရောက်ရာအရပ်မှ အမြန်ဆုံးဆက်သွယ်ပါ။

အစ်ကိုကြီး ကိုတူး

သတင်းစာထဲ အဆက်မပြတ် ပါလာသည့် ကြော်ငြာလေးတွေ တစ်ပတ်တိတ် ဆက်ထည့်ပေမယ့် စက်ကွင်း ရေးထားသည့် ဖုန်းနံပါတ်ကို မည်သူမှ အဆက်အသွယ်မလုပ်။

တစ်ခု စိုးရိမ်စရာရှိသည်က နှင်းပွင့်လေး လူ့လောကကြီး

ထဲမှာ သက်ရှိထင်ရှားမှ ရှိပါလေစဆိုတာ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ စက်ကွင်းဆိုတာ အလွယ်နှင့် စိတ်ပျက်အားလျော့ တတ်သည့် လူစားမဟုတ်။ အန်တီထား ပေးထားသည့် လိပ်စာတွေ နှင့် နှင်းပွင့် သွားနိုင်မည်ဟုထင်သော နေရာတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ခြေရာခံကြည့်သည်။

တစ်နေ့တစ်လံ ပုဂံဘယ်ရွှေမလဲဆိုသည့်အတိုင်း နှင်းပွင့် ကိုရှာတွေ့ဖို့ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ နီးစပ်လာတာကိုပဲ စိတ်ဝင်စားနေ မိသည်။

ညီမလေးနှင်းပွင့် ဘယ်မှာလဲ။ စက်ကွင်းမှာ မိသားစု အားလုံး မရှိတော့သည်မှာ ကြာပြီမို့ အန်တီထားနှင့် နှင်းပွင့်သာ စက်ကွင်းဘဝ၏ သွေးသားရင်းချာများအဖြစ် ကျန်ရစ်သည်။ ဒီနေ့ လည်း လိပ်စာတစ်ခုကို ရွေးပြီး ကားကို ဦးတည်လိုက်၏။ ဒါက ညီမပျောက်ရှာပုံတော် ဖွင့်နေသည့် စက်ကွင်း၏ အလုပ်များစွာထဲ က တစ်ခုဖြစ်သည်။

• • •

“ဘယ်လိုလဲ ကိုစိုင်း၊ ပြောစရာရှိတယ်ဆိုပြီး လူကိုဘာမှ မပြောဘဲ ဒီလိုပဲ ထိုင်ကြည့်နေမှာဆိုရင် နု ပြန်မယ်”

“ဆောရီး နုရယ်၊ ကိုစိုင်းရင်ထဲမှာ ပြောစရာတွေ အများ ကြီးဖြစ်နေလို့ ဘယ်ကစပြောရမှန်း မသိလို့ပါဗျာ”

နု စိတ်ဆိုးသွားတော့ ကိုစိုင်းက လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား ကာ နုကို တောင်းပန်သည်။

နုကတော့ စိတ်သိပ်မရှည်ချင်။ အစထဲက ကိုစိုင်းကို နုက စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်။ ကိုကြီးကျော်ဝဏ္ဏက နုကို ကိုစိုင်း နှင့် သိပ်သဘောတူပြနေလို့ လူမမာကိုကြီး ကျေနပ်အောင် ကိုစိုင်း နှင့် တွေ့နေရခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုယ် နုကို တကယ်ချစ်တာပါ နုရယ်”

ကိုစိုင်းစကားက နုကို ပြောတာလား၊ သူ့ကိုယ်သူပြောတာလားမသိ။

“ဂါဝန်ဖားဖား၊ ကျစ်ဆံမြီးကားကားလေးနဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရောက်လာကတည်းက အဲဒီကောင်မလေးကို တိတ်တဆိတ် စွဲလန်းခဲ့ရတာ နု သိစေချင်တယ်”

“ကိုစိုင်း နုကို လက်ထပ်ပါရစေ နု”

ဒီစကားပြောရမှာကိုပဲ ဘာတွေ အချိန်ဆွဲနေမှန်းမသိ။ သက်ပြင်းတချချ လုပ်နေတာ အတော်ကြာသည်။

“နု ကိုစိုင်းကို ခင်တယ် ကိုစိုင်း၊ ချစ်သူတစ်ယောက် လိုတော့ ကိုစိုင်းကို မချစ်ဘူး၊ အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ်ဆိုတာ နု ခေါင်းထဲမှာ လုံးလုံးမရှိဘူး”

“နုကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုစိုင်း၊ နုမှာ ချစ်ရမယ့်သူ ရှိနေပါပြီ”

ကိုစိုင်းက သူဖြစ်ချင်တာ ပြောသလို နုက မဖြစ်နိုင်တာကို မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ချစ်သူရှိတာ မဆန်းပါဘူး နုရယ်”

“ဆန်းတယ် ကိုစိုင်း၊ နုက နုချစ်သူကိုပဲ လက်ထပ်မှာ၊ နု သူ့ကိုပဲ ချစ်တယ်”

“ကိုယ့်အချစ်တွေကို နု နားလည်ပေးသင့်တယ်”

နုအချစ်ကိုရော ဘယ်သူက နားလည်ပေးခဲ့လို့လဲ၊ နုဘာသာ တစ်ယောက်တည်းကြိတ်ပြီး ခံစားနေရတာပဲ မဟုတ်လား။

ကိုစိုင်းဆီက အချစ်ကို နု နားလည်ပေးလို့ရပေမယ့် ခံစားပေးလို့မှ မရဘဲ။ တစ်ယောက်ကတစ်ယောက်ကို ငြိတွယ်ဖို့ဆိုတာ သံယောဇဉ်ကြောင့်မဟုတ်ဘဲ စိတ်ထဲက သူ့အလိုလို ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ လိုလားတောင့်တမှုနဲ့လည်း သက်ဆိုင်သေးသည်။ ဒါကို ကိုစိုင်း နားလည်စေချင်သည်။

“နု နားလည်ပေးလို့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခံစားဖို့ဆိုတာတော့ ခုချိန်မှာ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး ကိုစိုင်း”

“ကိုယ့်ကိုမညာနဲ့ နု၊ ကိုကျော်ဝဏ္ဏကိုယ်တိုင် နုမှာ ချစ်သူစားလို့ ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေတောင် မရှိဘူးဆိုတာ ကိုစိုင်း

ကို ပြောပြီးသား”

“နစိတ်ကို ကိုကြီး မြင်နိုင်တာမှမဟုတ်ဘဲ ကိုစိုင်းရယ်၊ နရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ နပဲ သိတယ်၊ ကိုကြီးက သူမြင်သလောက်နဲ့ ပြောတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“နမှာ ချစ်သူရှိတယ် ကိုစိုင်း”

“န တကယ်ပြောနေတာလား”

“တကယ်ပြောနေတာ ကိုစိုင်း၊ ကိုစိုင်းကို န ညာနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ နမှာ ချစ်သူရှိတယ်”

“ဒါဖြင့် နချစ်သူက ဘယ်သူလဲ၊ ကိုစိုင်းကို မိတ်ဆက်ပေးပါ”

“စိတ်ချ...ကိုစိုင်းမပြန်ခင် နချစ်သူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

နနှင့်ကိုစိုင်းကြားက ပြဿနာက ထိုမျှလောက်နှင့် ပြတ်သွားပေမယ့် ကိုကြီးနှင့် နတို့ကြားက ပြဿနာက ထိုမျှနှင့် မပြီးပါ။

“နင့်ချစ်သူဆိုတာ ဘယ်ကောင်လဲ”

“ပြောစမ်း”

ဒေါသဖြစ်နေသည့် ကိုကြီးမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး န ဘယ်လို ဖြေရမန်းမသိ။ အမှန်ကိုပြော၍မဖြစ်တာ နစိတ်က အလိုလိုသိနေ၏။

“ငါမေးနေတာ မဖြေတော့ဘူးလား၊ န၊ နင့်ချစ်သူဆိုတာ ငါရန်သူ စက်ကွင်းဆိုတဲ့ကောင် မဟုတ်လား၊ ပြောစမ်း”

န ဘာမှမဖြေဘဲ ခေါင်းငုံ့နေတော့ ကျော်ဝဏ္ဏထံမှ တောက်ခေါက်သံက ပြင်းထန်ကျယ်လောင်စွာ ထွက်လာ၏။

“အခုချိန်ကစပြီး န အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ကို လုံးဝမထွက်ရဘူး၊ ဖုန်းပြောခွင့်မရှိဘူး၊ နဖုန်းကို ကိုကြီး သိမ်းလိုက်ပြီ”

ကိုယ့်အစ်ကိုရဲ့ ရန်သူကို ချစ်သူအဖြစ် ရွေးခဲ့သည့် နကို ကျော်ဝဏ္ဏ ခွင့်မလွှတ်သလို စက်ကွင်းကို ပိုမုန်းမိသည်။ နကို တခြားတစ်နေရာ ခေါ်သွားဖို့ စိတ်ကူးပြီးမှ စိတ်ကိုလျှော့လိုက်သည်။ ကျော်ဝဏ္ဏကိုယ်တိုင် ဆေးရုံက ဆင်းလာပြီးထဲက ဘယ်ခြေက သိပ်မသန်ချင်တော့၍ ချိုင်းထောက်ဖြင့် သွားနေသူ။

အရင်လို စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်တော့သည့် ဒုက္ခတကစပိုင်း ဖြစ်နေသည့်ဘဝ။

“ကိုကြီး နုကို ဒီလိုလုပ်ထားရုံနဲ့ ဒီဇာတ်လမ်းက ပြီးသွား
မှာလား ကိုကြီး”

“ပြီးရမယ်ဟေ့၊ ကိုစိုင်းကိုပဲ နု လက်ထပ်ရမယ်၊
စက်ကွင်းဆိုတဲ့ကောင်ကို အခုကစပြီး မေ့ပစ်လိုက် ဒါပဲ”

“ဒေါ်ငြိမ်း...နုကို ဘယ်မှမသွားစေနဲ့၊ အိမ်တံခါးတွေ
အကုန်သော့ခတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လာပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ မောင်ဝဏ္ဏ”

ကိုကြီးအမိန့်ကြောင့် တစ်အိမ်လုံး ပျာယာခတ်နေပေမယ့်
နုကတော့ ခပ်အေးအေးပင်။ ကိုကြီးလုပ်သမျှကို ပွဲကြည့်ပရိသတ်
လို ကြည့်နေခဲ့သည်။ ဒါကလည်း နုကို ကိုကြီး ဘယ်လောက်ချစ်
လဲဆိုတာ သိ၍ပါ။

ကိုကြီးနုတော့ ခက်သည်။ အချစ်ဆိုတာ ကိုကြီးနှလုံးသား
ထဲ မရောက်မချင်း တခြားသူတွေရဲ့ ချစ်ခြင်းအပေါ်မှာ ကိုကြီး
စာနာတတ်ဦးမည်မဟုတ်။

နု အတွေးအာရုံထဲ ဆောင်းပုံရိပ်က ဖျတ်ခနဲရောက်လာ
တော့ နုမျက်နှာလှလှလေးမှာ လေးနက်တည်ငြိမ်သွားသည်။ ဆောင်း

က ကိုကြီးကို သိပ်ချစ်သည်။

ကိုကြီးရင်ထဲမှာ ဆောင်းကိုချစ်သည့် နှလုံးသားရှိလာရင်
ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။

ကိုကြီး ဆေးရုံတက်တုန်းက ဆောင်းကပဲ အစအဆုံး
ကူညီသွားရုံမက သူမကိုယ်ထဲက သွေးကိုပင် ကိုကြီးအတွက်
ပေးခဲ့သူ။ ဆောင်းကို နုကိုယ်တိုင် ကိုကြီးနှင့် သဘောမတူနိုင်၍
ထိုအကြောင်းတွေ ဘာတစ်ခုမှ အသိမပေးခဲ့သလို ဖွင့်လည်းမပြော
ခဲ့။

အခုတော့ ကိုကြီးနှလုံးသားမှာ အချစ်ရှိချိန်တန်ပြီဟု နု
ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆောင်းအကြောင်း ကိုကြီးကို ဖွင့်ပြောဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဆောင်းကို ကိုကြီးချစ်တာ မချစ်တာကတော့
ကိုကြီးအပိုင်းမို့ နု မတတ်နိုင်။ နုဘက်က တာဝန်ကို နု ကျေဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ကိုကြီး”

“ပြော”

“ကိုကြီး ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တုန်းက ကိုကြီး(ငဲ့) အကူ

အညီပေးပြီး သွေးလျှာခွဲတဲ့ လူကို ကိုကြီး သိချင်တယ်ဆို”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ နဲ့ပဲ ကိုကြီးရဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူး ရှင်ကို မသိဘူးဆို”

“အခု န ညီကြီး”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဆောင်း”

ကိုကြီး နှုတ်ဖျားက ဘာသံမှ မကြားရအောင် တိတ်သွား သည်။

အချိန်အတော်ကြာမှ...

“ဆောင်းဆိုတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကြီးရဲ့ ဆောင်းကိုယ်တိုင်ပဲ”

“ဘာ ကိုကြီးရဲ့ဆောင်းလဲ၊ သူနဲ့ကိုကြီး ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“အဲဒါက ကိုကြီးဘက်ကလေ၊ ဆောင်းကတော့ ကိုကြီး ကို တစ်ဖက်သတ် မေတ္တာရှိနေတဲ့သူပဲ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ မပြောစမ်းနဲ့ န”

သူနဲ့ဆောင်းကို တွဲစရာပဲ၊ မလားဟု စိတ်ဆိုးနေသူကို

ဆောင်းက တစ်ဖက်သတ် ကျော်ဝဏ္ဏကို မေတ္တာရှိနေပါသည်ဆို သော စကားက ချောင်ပိတ်လိုက်သလို ဖြစ်သွား၍ ကျော်ဝဏ္ဏ ရင်ထဲ စပ်ဖျင်းဖျင်း အခံရမက်သွား၏။

“န တကယ်ပြောနေတာ ကိုကြီး၊ ကိုကြီး မယုံရင် ဒီမှာ ဆောင်းရဲ့ဒိုင်ယာရီစာအုပ်၊ ကိုကြီးဘာသာ ဖတ်ကြည့်ပြီး ကြိုက်သလိုဆုံးဖြတ်၊ န သွားတော့မယ်”

ကျော်ဝဏ္ဏလက်ထဲကို ဆောင်းရဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေး ရောက်လာ၍ ယောင်ရမ်းလှမ်းယူလိုက်ပြီးမှ နကို လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။

“န”

“ပြောပါ ကိုကြီး”

“ဒီစာအုပ်ကို အခုမှ ဘာလို့ ကိုကြီးကို လာပေးရတာ လဲ”

ကျောခိုင်းအနေအထားက နက သူမအစ်ကိုဖြစ်သူကို လှည့်ကြည့်ပြီး တစ်ချက်ပြုံးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အခုမှ ဒီစာအုပ်ကို ကိုကြီးကို ပေးရတာလဲ

ဆိုတော့ အစတုန်းက ကိုကြီးနဲ့ဆောင်းကို နု သဘောမတူလို့”

“ နု ”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ညီမဖြစ်သူကို လှမ်းခေါ်ပေမယ့် နုက ကျော်ဝဏ္ဏကို လှည့်မကြည့်တော့။ ကျော်ဝဏ္ဏမှာသာ အမျိုးအမည် တပ်ရခက်သော ဝေဒနာတစ်မျိုးနှင့် ဆောင်းရဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ဖတ်ရခက်၊ မဖတ်ရခက်နှင့် အီလည်လည်ကြီး ကျန်ခဲ့သည်။

ကျော်ဝဏ္ဏရဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ဆိုတာကို ဆရာ ဝန်ကြီးတွေ ပြောတုန်းက ကျော်ဝဏ္ဏ သိပ်တွေ့ချင်ခဲ့သည်။ တွေ့ဖို့ လည်း ကြိုးစားသည်။ နုကို မေးကြည့်တော့ ဘာတစ်ခုမှ တိကျ သည့် အဖြေမရ။ အခုမှ ကျော်ဝဏ္ဏအသက်ကို သူမသွေးနဲ့ဆက်ပြီး အချိန်မီ ကယ်ခဲ့သူက ဆောင်း ဖြစ်နေသည်။

ကျော်ဝဏ္ဏကိုယ်တိုင် ဘယ်လိုမှ ထင်မထားခဲ့သည့် အနေ အထားမှာ ဆောင်းက ကျော်ဝဏ္ဏရဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်၊

ပြီးတော့ ကျော်ဝဏ္ဏကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေသည့် ချစ်သူ။

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ ဘာကိစ္စ ဆောင်းက

ကျော်ဝဏ္ဏကို ချစ်ရမှာလဲ”

ကျော်ဝဏ္ဏဆိုတာ နုလုံးသားမရှိ။ ခံစားချက်မရှိတဲ့ လူအဖြစ် ရပ်တည်လာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ မဖတ်ဖူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည့်ကြားက ဆောင်းဒိုင်ယာရီလေးကို အစအဆုံး ဖတ်ဖြစ်သွားသူက ကျော်ဝဏ္ဏ။

ဆောင်းက သူမဘဝဇာတ်လမ်း၊ သူမခံစားချက်အားလုံး ကို မျက်ရည်တွေ၊ နာကြည်းခံပြင်းခြင်းတွေ၊ အရွံ့တိုက်လှောင်ပြောင် ခြင်းတွေနှင့် ရင်ဖွင့်ထားသည်။

အဆုံးသတ်မှာတော့ ဆောင်းရင်ထဲ နုလုံးသားထဲမှာ ဘယ်တော့မှ မရှိခဲ့ဖူးသည့် အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ဖြင့် ရင်နှင့် ဖွယ်။

ကျော်ဝဏ္ဏ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ဆောင်းက သူထင် ထားသလို အကျင့်စာရိတ္တပျက်စီးနေသည့် အပေါစားမိန်းကလေး မဟုတ်။ မိခင်ဖြစ်သူကို အရွံ့တိုက်ပြချင်၍ တမင်မိုက်ပြနေသည့် မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်။

သူမအပေါ် ကျော်ဝဏ္ဏ အထင်မှားခဲ့သည်။ အထင်သေး

စော်ကားခဲ့သည်။ ဆောင်းက ကျော်ဝဏ္ဏကို ချစ်စိတ်ဖြင့် သူမ အရွဲ့တိုက် အနိုင်ယူနေသော လောကကို စွန့်လွှတ်ကာ သူမဘဝ မှန်ကို ပြန်သွားခဲ့သည်။

ဆောင်းနာမည်အရင်းက နှင်းပွင့်သစ္စာ။ ကျော်ဝဏ္ဏ ခေါင်းထဲ လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

နေစမ်းပါဦး။ ဒီနာမည်ကို တစ်နေရာရာမှာ ကျော်ဝဏ္ဏ တွေဖူးသည်။ ဘယ်မှာပါလိမ့်။

ဟုတ်ပြီ...သူသတိရပြီ။ သတင်းစာကြော်ငြာကို အလော တကြီး ဖွင့်ဖတ်လိုက်တော့ ကျော်ဝဏ္ဏ အထိုင်မှန်သွားသည့်အတွက် ဝမ်းသာသွားသည်။

စိတ်မြန်လက်မြန် လုပ်တတ်သည့် အကျင့်အတိုင်း သတင်းစာထဲမှာပါသည့် ဖုန်းနံပါတ်ကို ချက်ချင်းဆက်လိုက်တော့ ဖုန်းလာကိုင်သူက နှင်းပွင့်သစ္စာအမေ ဒေါ်ထားထား ဖြစ်နေ၏။

ကျော်ဝဏ္ဏက သူ့ကိုယ်သူ နှင်းပွင့်သစ္စာ၏ မိတ်ဆွေပါဟု ပြောတော့ သူ သိချင်တာတွေအားလုံး နှင်းပွင့်မေမေက ငိုရှိုက်သံ ဗလုံးဗထွေးနှင့် ရှင်းပြတော့ ကျော်ဝဏ္ဏရင်ထဲ ဘယ်နေရာကမှန်း

မသိ ထိခိုက်နာကျင်သွားသည်။

ဆောင်းတစ်ဖြစ်လဲ နှင်းပွင့်သစ္စာအကြောင်း ကျော်ဝဏ္ဏ အားလုံးသိခွင့်ရခဲ့ပါပြီ။ အခု နှင်းပွင့် ဘယ်မှာလဲဟု သူမအမေက မေးတော့ ကျော်ဝဏ္ဏ အမြန်ဆုံး အကြောင်းကြားပေးပါမည်ဟု ဖန်ခံကတိပြုလိုက်မိတာက ဘာကြောင့်လဲ။

သူ့ကိုယ်တိုင် နှင်းပွင့်သစ္စာကို ရှာဖွေပေးဖို့ သဘောတူ လိုက်တာလား။ ဒါဘာကြောင့်လဲ။ ကျော်ဝဏ္ဏ သက်ပြင်းကျိတ်ချ လိုက်သည်။

“သူ့ကို ဆောင်းချစ်တယ် ဦးကျော်ဝဏ္ဏ၊ အဲဒီအချစ် ကြောင့်ပဲ ဆောင်းဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲသွားတာ ဆောင်း ဖန်ခံတယ်”

“မင်းချစ်သူက ဘယ်သူလဲ ဆောင်း”

ထိုစဉ်က ဆောင်းထံမှ ဘာအဖြေစကားမှ မရခဲ့။ ကျော်ဝဏ္ဏမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ကိုယ်လေး သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ရှိုက်ငိုနေခဲ့တာ ဆောင်းရင်ထဲက ကျော်ဝဏ္ဏအပေါ်ထားတဲ့ အချင်း ကြောင့်လား။

ကျော်ဝဏ္ဏအသက်ကို ဆောင်း ကယ်ခဲ့သလို သူမသွေး
ကို ပေးလှူခဲ့သည့် ဆောင်းပုံစံလေးက သူနှင့်နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့
သည့် အချိန်မှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းများစွာဖြင့် ကျက်သရေရှိစွာ
လှပနေတာကို အခု ပြန်သတိထားမိသည်။

ကျော်ဝဏ္ဏကို ချစ်သည့်စိတ်နှင့် ဆောင်းဘက်က
ပြောင်းလဲခဲ့သည်ဆိုလျှင် ကျော်ဝဏ္ဏဆိုသည့် သူကိုယ်တိုင်ကရော။
ကျော်ဝဏ္ဏမှာ အဖြေမရှိပေမယ့် သူရဲကဲထဲ သိမ့်ခနဲ နွေးထွေးလှုပ်ရှား
သွားတာကလည်း အံ့ဩမယ့်နိုင်စရာပါလား။

မှန်တာကို ဝန်ခံရလျှင် ဥက္ကာ ခေါ်လာသည့် လာဗင်ဒါဆို
သည့် ဆောင်း ခေါ် နင်းပွင့်သစ္စာဆိုသည့် မိန်းမလှလေးကို
ကျော်ဝဏ္ဏ စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ဆောင်းကို သူ့ဘက်က
လုံးဝမပတ်သက်မီအောင် ခပ်တင်းတင်းနေခဲ့တာ ဆောင်းကို အထင်
ဆေးစိတ်ဖြင့် ခွဲခြားပစ်ခဲ့တာလည်းဝါသည်။

အခုတော့ ဆောင်းက ကျော်ဝဏ္ဏ ထင်သလိုမဟုတ်မှန်း
သိရတော့ ဆောင်းအပေါ် တိတ်တခိုး တွယ်ငြိနေသည့် နှလုံးသား
က ဘွားခနဲ ပေါ်လာ၏။

ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော မင်းကို ကိုယ်တကယ်ချစ်တာ
ကို ကိုယ်ဝန်ခံပါတယ် ဆောင်း။

• • •

လယ်ကွင်းတွေအားလုံး ရေပြည့်နေတော့ ထိုမြင်ကွင်းက ရင်အေးစရာဖြစ်ပေမယ့် ဆောင်းစိတ်တွေ လေးလံတင်းကျပ်နေသည် မှာ ဘယ်လိုမှ ပေါ့ပါးမသွား။

အားလုံးဟော ခရီးသည်တွေက ရိုးသားသည့် တောင်သူ တွေ။ ဈေးသည်တွေ။ မိုးကလည်း သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေ သည်။ ဆောင်း စီးလာသည့် ဟိုင်းလပ်ကားလေးပေါ်မှာ လူတွေက အပြည့်အသိပ်။ သည်ကြားထဲမှာ အထုပ်အပိုး ဝန်စည်စလွယ်တွေ က ပါလိုက်သေးသည်။

ဆောင်းက ကားခေါင်းမှာ နေရာရပေမယ့် တခြား ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် အတူတွဲစီးရသည်။ ကျပ်ကျပ်သပ်သပ်

ကားထဲမှာ ခြေချစရာနေရာမရှိဘဲ ကျုံ့ကျုံ့ယုံယုံလေး ထိုင်လျက် သား။

အချိန်အတော်ကြာကြာ ထပ်စီးရပြီးမှ တစ်ဖက်မှာ လယ်ကွက်တွေ ရေပြည့်နေသည့် ကားလမ်းဘေးမှာ ကားက ထိုးရပ်သွားသည်။

“ဆောင်းရေ...ရောက်ပြီ၊ ဆင်းလာခဲ့တော့”

“ဆရာမ...ဟိုမှာ ဆရာမသူငယ်ချင်း စောင့်နေတယ်”

ကားထဲမှ ကလေးက မိုးသံတွေကြားက သူ့အသံပြကြီး နှင့် ကားခေါင်းထဲ ခေါင်းထိုးဝင်ကာ အော်ပြောပြန်တာကြောင့် ကားထဲမှာ ပွဲကျသွားကြသည်။

“ဆရာမက နှင့်လို နားမလေးဘူးဟဲ့ မိုးသာခေါင်ရဲ့”

ကားပေါ်မှ တချို့က လှမ်းအော်ပြောသံကို ဆောင်း ကြားပေမယ့် မိုးသာခေါင်က ကြားဟန်မတူ။

“ပေး...ပေး ဆရာမအိတ်တွေ ကျွန်တော် ကူဆွဲပေး မယ်”

“ရပါတယ်ကလေးရယ်၊ မင်းကိုယ်ပေါ်မှာလည်း အဆင်ပြေ

အိုးတွေနဲ့၊ ပေး...ပေး ဆရာမဘာသာပဲ ယူခဲ့မယ်”

“ရပါတယ်ဆရာမရဲ့၊ ပေးပါ”

ဝိုးသာခေါင်လေးက ဆောင်းပစ္စည်းတွေ ဇွတ်လာယူ၍ ဆောင်း ပေးလိုက်ရချိန်မှာ ဆောင်းနားကို ဆောင်းသူဝယ်ချင်းမစံ ရောက်လာ၏။

“လာ...ဆောင်း”

ဝိုးကရွာဆဲ။ လမ်းတစ်ဖက်မှာ ရွာတစ်ရွာရှိပေမယ့် ခြံဝင်း တွေနှင့် အိမ်ခြေလည်း သိပ်မများ။ တစ်ဖက် ရေလျှံနေသည့် လယ်ကွက်ရေစပ်မှာ လှေနှစ်စီး ဆုံစည်းထိုးကပ်ထားတာ မြင်ရ သည်။

ကွင်းစပ်မှာ ဧရပ်တစ်ဆောင်ရှိပြီး လူတော့ တစ်ယောက် မှမရှိ။

“လာ...ဆောင်း ဟိုဧရပ်မှာ မစံတို့ ခဏသွားထိုင်စောင့် ရအောင်”

“ဆောင်းတို့ သွားရမယ့်ရွာက ဒီရွာမဟုတ်ဘူးလား မစံ”
ကားလမ်းတစ်ဖက်က ရွာကိုထိုးပြတော့ မစံက ခေါင်းခါ

သည်။ ဝိုးရေစိုနေသည့် ဆံပင်တွေက ခေါင်းအယမ်းမှာ ရေစက် တွေ တဖွားဖွား လွင့်စင်သွား၏။ မစံက ထိုဆံပင်တွေကို သပ်တင် ရင်း ဆောင်းကို ခပ်ပြုံးပြုံး ချောသလိုစိုက်ကြည့်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ဆောင်းရဲ့၊ ဟိုးက ညို့နေတဲ့ သစ်ပင်အုပ် အုပ်တွေ တွေ့လား”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုမှာလေ...တွေ့လား”

မစံ လက်လှမ်းပြသည့်နေရာ ဆောင်း လှမ်းကြည့်တော့ သစ်ပင်အုပ်ကို ပျပျသာမြင်ရသည်။

“အင်း...တွေ့တယ်”

“အင်း...ကိုယ့်ဇာတိရွာက အဲဒီတစ်ဖက်မှာ”

“ဟင်”

“ဆရာမတို့ သွားရမယ့်ရွာက လှေကြုံစောင့်ရဦးမှာဗျ”

“အို”

ရေပြည့်နေသည့် လယ်ကွင်းတွေတစ်ဖက်က ပျပျသာမြင် ရသည့် သစ်ပင်အုံ့ဆိုင်ဆိုင်နေရာဟာ မစံတို့ရွာမဟုတ်။ ဝိုးသာ

ခေါင်ပြောသလို လှေကြိုစောင့်ပြီး မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးရဦးမည် ဆိုတော့ ဆောင်း ငိုချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။

“သိပ်လန့်သွားလား ဆောင်း၊ ဆောင်းနားမှာ မစံရှိပါတယ်ကွယ်၊ ဆောင်း ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး ဟုတ်လား”

မစံက ဆောင်းကို အားပေးနေပေမယ့် ဆောင်းမှာတော့ အားမရှိနိုင်ပါ။ ကျယ်လွင့်သော ရေပြင်မှာ ရေးရေးထင်နေသည့် မော်တော်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ နှင့်နေသည်။

ဦးကျော်ဝဏ္ဏ။

စိတ်ထဲက သူ့အလိုလို ဆောင်း ချစ်သူအမည်ကို တမ်းတမ်းတတ ခေါ်လိုက်မိတာ ဘာကြောင့်လဲဟု ဆောင်း မသိချင်ပါ။

ရှင်ကို ဆောင်း မုန်းချင်တယ်။

မုန်းပါရစေ ဦးကျော်ဝဏ္ဏရယ်။

“အခုချိန်က မိုးတွင်းဆိုတော့ ရေအပြည့်နဲ့ လှေစီးရတာ တစ်မျိုးပျော်စရာလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါဆောင်းရယ်”

မစံကကားက ဆောင်းနားထဲမှာ လျှံသွားသည်။ ဦးကျော်

ဝဏ္ဏကို ဆေးရုံမှာထားပြီး ဆောင်း ဆေးရုံကအထွက်မှာ ကားတစ်စီးနှင့် ဝင်တိုက်မိမလိုဖြစ်ပြီး ဆောင်း သတိလစ်သွားခဲ့သည်။ ဆောင်း သတိရလာတော့ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ဆောင်း ရောက်နေသည်။ ထိုအိမ်က တခြားသူအိမ်မဟုတ်။ ဦးကျော်ဝဏ္ဏ၏အိမ်ကို နုက လူနာရှင်အဖြစ် တာဝန်ယူပို့ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဆောင်း သတိရရခြင်း ရင်နာနာနှင့် ထိုအိမ်က ထွက်ခဲ့သည်။ နုကိုပင် နှုတ်မဆက်ခဲ့။ ဆောင်းရဲ့ဒိုင်ယာရီလည်း ပျောက်သွားသည်။ ပြန်မတွေ့တော့။

ရင်နာစရာအကြောင်းတွေနှင့် ဓေးရာ မစံတို့ရွာလေးမှာ ဆရာမဝင်လုပ်ဖို့ လိုက်ခဲ့ရာမှ အခုလိုအဖြစ်နှင့် ကြုံနေရခြင်းဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး တိမ်မည်းတွေ ဖုံးအုပ်လို့ မိုးအုံ့နေတော့ မကြာခင် မှောင်လာတော့မည်။ အခုချိန်ထိ လှေကြိုဆိုတာ ရောက်မလာသေးတော့ ဆောင်းရင်ထဲ နည်းနည်းစိုးရိမ်လာ၏။

လှေဆိပ်မှာ ချည်ထားတဲ့ လှေတွေထဲက တစ်စီးယူပြီး ရွာကို ကိုယ့်ဘာသာ လှော်သွားတာကမှ အဆင်ပြေဦးမည်ဟု

ဆောင်းဘာသာ တွေးမိပေမယ့် မစံကတော့ ဘာမှတွေးပူနေပုံမရ။ ဆောင်းက ရေမကူးတတ်။ ရေလမ်းခရီးကို အခုမှ မျက်ဝန်းထင်ထင် ကြုံဖူး၍ စိတ်ထဲကတွေးပြီး ကြောက်နေမိပေမယ့် မျက်နှာမပျက်အောင် သတိထားနေဖြစ်သည်။

ချစ်ကဲဆိုးမလေး သွားလေရာ မိုးလိုက်လို့ရွာလေသလား ဦးကျော်ဝဏ္ဏရယ်။ ဆောင်းမှာသာ ဦးကျော်ဝဏ္ဏကို ချစ်မိသည့် ဝေဒနာနှင့် အသည်းကွဲမတတ် ခံစားနေရသူအဖြစ် မိုးထဲရေထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း စိတ်ဒုက္ခ၊ လူဒုက္ခရောက်နေရသလောက် ဦးကျော်ဝဏ္ဏကတော့ မြို့ကြီးပြကြီးမှာ ကားအကောင်းစား အိမ်အကောင်းစားနှင့် ဘုရင်တစ်ဆူလို ဘာအပူအပင်မှ မရှိသူအဖြစ် သူ့ဘဝသူ အေးချမ်းစွာ ဖြတ်သန်းနေပေမည်။

ဆောင်းမှာသာ အချစ်ကဲ ဆိုးလေသူ။

“ဟော...ဟိုမှာ မော်တော်လာပြီ ဆောင်းရေ”

“ဘယ်မှာလဲ မစံ”

“ဟိုမှာလေ”

မစံ ညွှန်ပြရာကို ကြည့်လိုက်မှ တဖြည်းဖြည်း ဦးတည်

လာသည့် မော်တော်တစ်စီးကို မြင်ရ၍ စိတ်သက်သာရာရသွား၏။ အမြင်နီးပေမယ့် ခရီးက မနီး။ တော်တော်နှင့် ဆောင်းတို့နားကို မရောက်။ နောက်ဆုံး ဆောင်းတို့နားရောက်လေမှ သက်ပြင်းချပြီး မစံအကူအညီဖြင့် မော်တော်ပေါ် ရောက်သွား၏။

ဆောင်းအတွက် မြင်သမျှ တွေ့သမျှအားလုံး အထူးအဆန်း တွေ့ချည်းဖြစ်လျက် တအံ့တဩ လိုက်ကြည့်နေမိသော်လည်း မစံတို့ အတွက်က အလွန်ရိုးအီနေပုံဖြင့် စကားပြောမပျက်။ အရယ်အမော မပျက်။

ဒီကြားထဲ ဆောင်းတို့စီးလာသည့် မော်တော်က လမ်းကျမှ ရေတွေ တစ်မိုစိမ့်ဝင်လာသည့်အတွက် လှေထဲမှ အသင့်ပါလာသော ဝါးပိုးငွက်ကလေးနှင့် မနားတမ်း ပက်ထုတ်နေရသည်။ မတော် ရေထဲနစ်သွားမှဖြင့်ဆိုသည့် အတွေးနှင့် ဆောင်းလည်း မတတ်တတတ်နှင့် ရေပက်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားတော့ မစံက ရယ်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဆောင်းရဲ့၊ ဒါမျိုးက ဖြစ်နေတာပဲ။ လာ...လာ ဒီမှာထိုင်ပြီး စိတ်ချလက်ချသာ လိုက်နဲ့”

မစံညွှန်ပြသည့် နေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရပေမယ့်
ဘယ်အရာကိုမှ စိတ်မချ။

ဦးကျော်ဝဏ္ဏရယ်။

ဆောင်းအဖြစ်တွေကို ရှင်မြင်ရင် ဆောင်းကို သည်းရန်
ကောလို့ ရှင် သရော်ဦးမှာလား။ ဝဋ်ကြွေးရှိရင် ဒီမျှနဲ့ပြေပါရစေ
ဦးကျော်ဝဏ္ဏ။

• • •

“ဘယ်လို န၊ ဆောင်းအမည်က နှင်းပွင့်သစ္စာ
ဟုတ်လား”

“သူဒိုင်ယာရီထဲမှာ အဲဒီအတိုင်း ရေးထားတာပဲ၊ ဘာဖြစ်
လို့လဲ ကို”

“ဆောင်းဟာ နှင်းပွင့်သစ္စာဆိုရင် သူက ကိုယ့်ညီမလေး
ပဲ န”

“ရှင်”

စက်ကွင်းက အန်တီထားနှင့် စတော့ပုံကအစ နှင်းပွင့်သစ္စာ
ပျောက်သွားပုံအဆုံး အားလုံး နုကို ပြောပြလိုက်တော့ နှစ်အိမ်ကိုယ်
တိုင်လည်း အံ့သြနေသည်။

“တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ ကိုရယ်၊ နက ဆောင်းကို ကိုကိုနဲ့ သဘောတူထားတာရှင်”

“မရဘူး၊ နှင်းပွင့်သစ္စာက ကိုညီမ၊ နအစ်ကို လူဆိုးကြီး နဲ့ လုံးဝသဘောမတူဘူး”

“အံ့မယ်...ကိုကြီးကိုများ လူဆိုးတဲ့၊ ကိုကမှ တကယ့် လူဆိုး သိလား”

“တတယ်လား၊ ဒါဆို ဆိုးလက်စနဲ့ မထူးတော့မယ့်အတူ တူ လာနဲ့”

“အို...ကို”

စက်ကွင်းရင်ခွင်ထဲမှာ နတစ်ကိုယ်လုံး ဖြုတ်သွားသည်။ ထင်မှတ်မထားသည့် အပြောင်းအလဲ အချိုးအကွေ့လေးတွေကြား မှာ ချစ်သူနှစ်ယောက် ပျော်သွားသည်။

နက စက်ကွင်းကို ကျော်ဝဏ္ဏအလစ်မှာ ဒေါ်ငြိမ်းကို အပူကပ်ပြီး ချစ်သူနှင့် လာတွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျော်ဝဏ္ဏကိုယ်တိုင်လည်း ဆောင်းအကြောင်း လိုက်နာစမ်း နေ၍ အိမ်မှာမကပ်နိုင်။ ဒေါ်ငြိမ်းကို လူယုံလုပ်ပြီး နကို အပ်ထား

၍ န စိတ်ကြိုက် ဖြစ်ခွင့်ရနေခြင်းဖြစ်သည်။ နက သူမအစ်ကို အချစ်မရှိ၍ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်မရှိကြောင်း ပြောရာမှ ကျော်ဝဏ္ဏ ကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေသည့် ဆောင်းအကြောင်း ရောက်သွား ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ နှင်းပွင့်သစ္စာရဲ့ ဒိုင်ယာရီကို န ဘယ်လိုရတာလဲ”

“အဲဒါက ဆောင်းကို ဆေးရုံအထွက်မှာ ကားတစ်စီးနဲ့ ထိတိုက်မလိုဖြစ်တုန်းက သူ့အိတ်ထဲက ထွက်ကျကျန်ခဲ့တာလေ”

“ဆောင်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်ဘဲ နတို့အိမ်က ထွက်သွားတော့ ဒိုင်ယာရီကလည်း နဆီမှာ ကျန်ခဲ့တာပေါ့၊ ဒါနဲ့ နလည်း ဖတ်ကြည့်ဖြစ်သွားတာ”

“အခု ဆောင်းဟာ ကိုညီမဆိုတော့ နတို့ ဘာဆက်လုပ် ကြမလဲဟင်”

“ရွတ်”

“အို...ဒါက ဘာလဲ”

စက်ကွင်းက နပါးလေးကို ဖျတ်ခနဲ ငုံ့နှမ်းလိုက်၍ နထံမှ အသံလေးထွက်လာတော့ စက်ကွင်းက ရယ်သည်။

“နပဲ နတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲဆို”

“အို...အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“နကိုချစ်တယ်လို့ ပြောတာ”

“သွား”

နက စက်ကွင်းရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်လေးတွေနှင့် ထုတော့ စက်ကွင်းက ထိုလက်သီးဆုပ်လေးများကို ဖမ်းချုပ်ပြီး နမ်းရှိုက်သည်။

“ငြိမ်ငြိမ်နေနော် ကောင်မလေး၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလုပ်လို့ ကိုယ် သိပ်အသည်းယားလာရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို တာဝန်မယူဘူး”

“ရှင်ပဲအပြောကောင်း၊ ဖယ်ပါ...နလက်ကိုလွှတ်”

“ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးလား”

“ဆိုးတယ်”

“စိတ်ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေးကို ချောပါရစေဗျာ”

“တော်ပြီဆို”

“အို”

“ချစ်တယ် နရယ်”

“သွား...ကို သိပ်ဆိုးတယ်သိလား”

“ချစ်တာကိုး နရဲ့”

“မချစ်နဲ့”

“ချစ်ပါရစေ နလေးရယ်”

နထံမှ လှပစွာကျရောက်လာသည့် ချစ်မျက်စောင်းကို ခံယူရင်း စက်ကွင်း ကျေနပ်ကြည်နူးစွာ ရယ်လိုက်ချိန်မှာ သူ့ဖုန်းက အသံမြည်လာ၏။

“ဟဲလို”

“ဆရာ...ကျွန်တော်ပါ”

“အေး...ပြော”

ဖုန်းက စက်ကွင်းလူယုံဆီက ဖုန်း။

“ဆရာပြောတဲ့ မနင်းပွင့်ကိစ္စ သိရပြီဆရာ၊ ဆရာညီမက သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ ရွာမှာ ဆရာမလုပ်နေတာတဲ့၊ လိပ်စာပါ ရခဲ့ပြီ”

“သင့်ခံယူ မောင်စိန်၊ မင်းကို ဘာကံဆူးကောင်းကောင်း လေးမယ်ကွာ”

မောင်စိန် ပျော်သွားသလို စက်ကွင်းလည်း ပျော်သွား

သည်။

“ဆောင်းကိုတွေ့ပြီ န”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုရယ်၊ ကိုသွားရင် နုပါ လိုက်ခဲ့

မယ်”

“န ကိုကြီးကရော”

“သူမရှိဘူး ကို၊ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိလို့ဆိုပြီး ခရီးထွက် သွားတယ်”

နစကားကြောင့် စက်ကွင်း မျက်ခုံးတွန့်သွားသည်။

ကျော်ဝဏ္ဏဘဝမှာ အရေးအကြီးဆုံးက နှစ်အိမ်ဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့ညီမလေး မဟုတ်လား။

အခု သူ့အချစ်ဆုံးညီမလေး နုထက် ပိုအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးကိစ္စလဲ။ စက်ကွင်းစိတ်ထဲ ကျော်ဝဏ္ဏကို သိပ်မသင်္ကာ။

ဒီလူ အကြောင်းကိစ္စမရှိဘဲနဲ့ သူ့ညီမနားက တစ်ဖဝါးခွာ တဲ့လူမဟုတ်။ ကျော်ဝဏ္ဏမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ရှိနေတာ သေချာ ပြီ။

ကျော်ဝဏ္ဏရဲ့ ၄ ကံဖဲကဘာလဲ။ စက်ကွင်းကို ထောင်ချောက်ဆင်ပြီး ဒုက္ခပေးဖို့လား။

ဘာဖြစ်ဖြစ် စက်ကွင်းနားမှာ နု ရှိနေပြီဆိုတော့ ကျော်ဝဏ္ဏ ကို သူ့ဘက်က အရင်လိုစိတ်နှင့် အနိုင်ပိုင်း စိန်ခေါ်တာမျိုး သိပ်မလုပ်ချင်တော့။ ဘဝတစ်ခုကို ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း တည်ဆောက် ကုန်ဆုံးချင်သည်။ တစ်ခုတော့ ညီမလေး နှင်းပွင့်သစ္စာအတွက် စိတ်မကောင်း။ ကျော်ဝဏ္ဏလို နှလုံးသားမရှိတဲ့ လူကိုမှ သွားချစ်မိ တာတော့ ဆောင်းခေါ် နှင်းပွင့်သစ္စာလေး ကံဆိုးချင်၍ဖြစ်သည်။ ဒါ့အပြင် တခြားမရှိ။

ဆောင်းကို တွေ့ပြီဖြစ်ကြောင်း အန်တီထားကို ချက်ချင်း အကြောင်းကြားလိုက်တော့ အန်တီထားက ငိုသည်။

“မင်းပဲ မင်းညီမကို သွားခေါ်ခဲ့ပါသားရယ်၊ အန်တီထား တော့ ဘယ်လိုမှ လိုက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

တကယ်လည်း အန်တီထား ကျန်းမာရေးအခြေအနေက စိတ်မချရသည့် အနေအထားဆိုတော့ ဒီခရီးကို စက်ကွင်းပဲ ဦးဆောင် ရသည်။

“နု နေချင်နေခဲ့ပါ၊ တော်ကြာ ကိုကျော်ဝဏ္ဏ ဖြန်လာလို့ နုကို မတွေ့ရင်”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ နုကိုယ်တိုင် နုချစ်သူနောက်ကို လိုက်သွား တာပါလို့ ကိုကြီးကို ပြောလိုက်မှာပေါ့”

“နုလေးရယ်”

ချစ်သူလေးကိုယ်တိုင်က သတ္တိတွေရှိနေပြီဆိုတော့ စက်ကွင်းဘက်က ဘာတစ်ခုမှ ပြောစရာမရှိတော့။ နုနှင့်အတူ ဆောင်းရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ကံတရားက ဆန်းတယ်နော် နု၊ တစ်ချိန်က ရန်သူတွေ လို့ ထင်ခဲ့တဲ့ ကိုယ်က နုကို ချစ်မိတယ်၊ အဲဒီလိုပဲ နုအစ်ကိုလို ဘာခံစားချက်မှ မရှိတဲ့ နုလုံးသားကင်းခဲ့တဲ့ နုအစ်ကိုကိုမှ ကိုယ့်ညီမ လေးက ချစ်မိပြန်ရော”

“ဖူးစာပေါ့ ကိုရယ်၊ အတိတ်ဘဝက နုတို့တွေ ဘာ ဆုတောင်းခဲ့ကြမှန်းမှ မသိဘဲ”

“အချစ်ဆုပဲ တောင်းခဲ့တာပါဗျာ”

“နုလည်း ကို တောင်းတဲ့ဆုမျိုးပဲ တောင်းခဲ့တယ်ထင်

တယ်”

“ကိုရဲ့ ပါရမီဖြည့်ဘက် ဖြစ်ပါရစေလို့လား”

“ဟုတ်မယ်ထင်ပါရဲ့ ကိုရယ်၊ ကိုကြီးတားနေတဲ့ကြားက ကို့ကို နု ချစ်မိတာပဲကြည့်လေ”

“ကိုယ့်ညီမလေးလည်း ကိုယ်တို့လို ဖြစ်နေပြီထင်တယ်”

“ဆောင်း ကံကောင်းပါစေလို့ နု ဆုတောင်းပါတယ် ကိုရယ်”

စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်တွေအောက်မှာ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေ သော ရေပြင်ကျယ်ကို ချစ်သူနှစ်ဦး အတူဆေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်း အတူချစ်ကြသည်။ လေရှိန်ဖြင့် ပြေးနေသော မော်တော်ပေါ်က လှမ်းမျှော်အကြည့်မှ ပျံ့ပျံ့သာ ထင်သော ဆောင်းရှိနေသည့် ရွာလေးကို တွေ့ရသည်။

ဆောင်း ရှိနေသည့်နေရာကို အလွယ်ပင် မေးလို့ရသည်။ သူတို့ညွှန်ပြသည့် အိမ်ကလေးကို စက်ကွင်းနှင့်နု တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်တွဲပြီး လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

“ကို”

“ဗျာ”

“တွဲလက်တွေ မဖြုတ်စတမ်းပါလို့ နုကို ကတိပေးနိုင်
မလားဟင်”

“စိတ်ချပါ နုရယ်၊ ကိုချစ်တဲ့ နုရဲ့လက်ကို ကိုယ့်ဘဝ
ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ကတိသစ္စာ အထပ်ထပ်နဲ့ အမြဲတွဲယူဆုပ်
ကိုင်ထားပါမယ်လို့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကို”

ဆောင်းနေသည့် အိမ်လေးကို ရောက်သွားတော့ ဆောင်း
ကမရှိ။

“ဆောင်းကို သူ့ချစ်သူ လာခေါ်သွားတယ်ရှင်၊ ထိုင်ကြ
ပါ”

“ဆောင်းရဲ့ချစ်သူ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်ကိုတို့က”

“ကျွန်တော်က ဆောင်းအစ်ကိုပါဗျာ၊ ဒါက ကျွန်တော့်
ချစ်သူ နုပါ”

“ကျွန်မ မစံပါ၊ ဆောင်းသူငယ်ချင်းပါရှင်၊ ဆောင်းတို့

ပြန်လာခါနီးပါပြီ”

မစံဆိုသည့် ဆောင်းသူငယ်ချင်းက စက်ကွင်းတို့ကို
အားနာနေသည်။

“အစ်ကိုတို့ ဒီမှာစောင့်နေပါ၊ မစံ ဆောင်းတို့ကို သွားခေါ်
လိုက်မယ်”

မစံကို စက်ကွင်းတို့ မတားမြစ်မီ။ ဆောင်းရဲ့ချစ်သူ ဆိုသူ
ကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။

“နု ကိုကြီးတော့ ဆောင်းကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ နောက်ကျသွား
ပြီ ကိုရေ”

“နောက်ကျသေးပါဘူး နုရယ်၊ ဟိုမှာ ဘာလဲ ကြည့်
လိုက်ပါဦး”

“ဟယ်...ကိုကြီးရဲ့ ခရီးသွားအိတ်ကြီးပါလား”

အိတ်မှာ ကျော်ဝတ္ထုဆိုသည့် စာတမ်းပါ အမည်ကဒ်လေး
ကို အထင်းသား မြင်လိုက်ရ၍ နု အံ့သြပျော်ရွှင်သွား၏။

“ဒါဆို ကိုကြီးနဲ့ဆောင်း”

“ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြလေသတည်းပေါ့ နုရယ်”

“ဟေး...ဒါမှ နုကိုကြီးကွ”

ကလေးတစ်ယောက်လို ပျော်ရွှင်စွာ အော်လိုက်သော နုကို
ကြည့်ပြီး စက်ကွင်း ချစ်စနိုး မြိုးလိုက်သည်။

“ကိုယ် သဘောမတူဘူးနော် နု”

“အံ့မယ်...သူညီမကျတော့ သိတတ်နေလိုက်တာ၊
ကဲ...ကဲ အဲဒါသဘောမတူဦး...မတူဦး”

“ဟိတ်...နာတယ်ကွ”

“နာပလေစေ”

တကယ်နာ၍တော့ မဟုတ်။ ချစ်သူကို စချင်၍
ဖြစ်သည်။

“ဒါဆို အနာသက်သာသွားအောင်”

“ကိုနော်...ဆို”

လူအလစ်မှာ နု ပါးလေးတစ်ဖက် နွေးခနဲဖြစ်သွားသလို
စက်ကွင်းထဲမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“သိပ်ချစ်တယ် နုရယ်”

“နုလည်း အစ်ကိုနဲ့အတူတူပါပဲ ကိုရယ်”

စက်ကွင်းတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးနေချိန် ဆောင်းနှင့် ကျော်ဝဏ္ဏကတော့
ရွာဦးထိပ်က လွမ်းစေတီလေးမှာ မည်သည့်စကားမှမဆိုဘဲ အတူရှိ
နေကြသည်။

ကျော်ဝဏ္ဏ လက်ထဲမှာ ချိုင်းထောက်တစ်ခုရှိနေသည်။
ခြေတစ်ဖက်ကလည်း ကောင်းကောင်းမထောက်နိုင်သေး။ ဒီလို
အခြေအနေနှင့် ဆောင်းရှိရာကို ရောက်လာသည့် သူ့ကို ဆောင်း
နားမလည်နိုင်သော အကြည့်များဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။ ကျော်ဝဏ္ဏ
ကတော့ ဆောင်းကိုမကြည့်။

ဆောင်းနှင့် စကားပြောစရာရှိသည်ဟုဆိုပြီး အခုချိန်ထိ
ဆောင်းကို ဘာမှမပြောဘဲ သူတစ်ယောက် အဝေးကိုငေးလျက်
ငြိမ်သက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အချိန်တွေသာ တရွေ့ရွေ့ကုန်သွားသည်
ကျော်ဝဏ္ဏဆီက ဘာသံမှ ထွက်မလာတော့ ဆောင်း စိတ်မရှည်။

ခရီးအဝေးကြီးက ဆောင်းဆီကို တစ်ယောက်တည်း
အရောက်လာပြီးမှ ပြောစရာစကားမရှိသလို ငြိမ်နေတာကို ဆောင်း
သည်းမခံနိုင်တော့။

“ဦးကျော်ဝဏ္ဏ”

ဆောင်းခေါ်တော့ သူက ဆောင်းကို လှည့်ကြည့်သည်။
ထူးခြားသည်က ဦးကျော်ဝဏ္ဏမျက်နှာမှာ အမြဲမြင်တွေ့နေရသော
လောကကြီးအပေါ် အလိုမကျနိုင်သော တင်းမာခက်ထန်မှုတွေအစား
နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းကို မြင်တွေ့နေရခြင်းဖြစ်သည်။

“ပြောပါ ဆောင်း၊ ဆောင်း ကိုယ့်ကို ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဆောင်းမှာ ပြောစရာမရှိပါဘူး ဦးကျော်ဝဏ္ဏ၊
ဆောင်းကို ပြောစရာရှိတာ ဘာလဲဆိုတာပဲ ဆောင်း သိပါရစေ”

ကျော်ဝဏ္ဏဘက်က အသံတိတ်သွားပြီး ဆောင်းမျက်နှာ
လေးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသလို စိုက်ကြည့်နေတော့ ဆောင်း
အနေခက်စွာ မျက်လွှာချလိုက်သည်။

“ပထမဆုံး ကိုယ်ပြောချင်တာက ကိုယ့်အသက်ကို
ကယ်ခဲ့တဲ့ ဆောင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတာပဲ ဆောင်း”

“အဲဒီစကားပြောဖို့အတွက် ဒီလောက်ခရီးအဆေးကြီးကို
ဒုက္ခခံပြီး လိုက်လာစရာမလိုပါဘူး ဦးကျော်ဝဏ္ဏရယ်၊ ဆောင်း
မျက်စိရှေ့မှာ ဖြစ်လာတဲ့ဒုက္ခ ရောက်သူတိုင်းကို ဆောင်း တတ်နိုင်

တဲ့အင်အားနဲ့ ကယ်တင်ရမှာ ဆောင်း တာဝန်ပါ”

“ဆောင်းဆိုလိုတာက ကိုယ့်ကို ကယ်တင်ခဲ့တာ တာဝန်
အရလို့ ဆိုလိုတာလား”

“အဲဒီလိုပြောရင်လည်း ရပါတယ်”

“အဲဒီနေရာမှာ ဦးကျော်ဝဏ္ဏမဟုတ်ဘဲ တခြား
တစ်ယောက်ဆိုရင်လည်း လူ့အသက်တစ်ချောင်းကို ဆောင်း
ကယ်တင်မိမှာပါ”

“ကိုယ်က မယုံဘူးဆိုရင်ရော”

“ရှင်”

“ဦးကျော်ဝဏ္ဏ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ ဆောင်း နားမလည်
ဘူး”

ကျော်ဝဏ္ဏက ဆောင်းမျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်
ရင်း နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးသည်။

“ဆောင်း နားမလည်ရင် ဒီဒိုင်ယာရီလေးကိုတော့
ဆောင်း နားလည်မှာပေါ့”

“ဟင်”

“ဒါ...ဒါ ဆောင်းရဲ့ဒိုင်ယာရီလေးပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဦးကျော်ဝဏ္ဏဆီ ရောက်နေတာလဲ၊ ဆောင်းကို ပေးပါ ဦးကျော်ဝဏ္ဏ”

“ကိုကိုလို့ မခေါ်တော့ဘူးလား ဆောင်း”

“အို”

ကျော်ဝဏ္ဏက ဆောင်းဒိုင်ယာရီ စာအုပ်လေးကို မပေးဘဲ သူ့နောက်ကျောဘက်မှာ သိမ်းဝှက်လိုက်ကာ ဆောင်း ဒိုင်ယာရီ ထဲမှာ သူ့ကို ကိုကိုလို့ ခေါ်ပါရစေ ကိုကိုရယ်ဆိုသည့် စာသားကို ဖတ်ပြီးဟန်ဖြင့် ဆောင်း မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလာတော့ ဆောင်းပါးပြင် နှင်းဆီခင်းဖြစ်သွား၏။

“ဆောင်း”

“ဟင့်အင်း...ဆောင်းကို ဘာမှမပြောပါနဲ့ ဦးကျော်ဝဏ္ဏ၊ ဆောင်း ဒိုင်ယာရီလေးကိုသာ ပြန်ပေးပါ”

“ပြန်ပေးမှာပေါ့ ဆောင်း၊ ဒါပေမဲ့ ဆောင်းကို ကိုကို တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်၊ အဲဒါ ဆောင်းကို ကိုကို ချစ်တယ်၊ ကိုကိုကို လက်ထပ်ပါ ဆောင်း”

“ဦးကျော်ဝဏ္ဏ”

ဆောင်း သူ့မျက်နှာကို အံ့သြမယုံနိုင်စွာ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်တော့ ဆောင်းကို နူးညံ့စွာ ငေးကြည့်နေသည့် မျက်စိများဖြင့် ဆုံပါသည်။

“ဦးကျော်ဝဏ္ဏ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဆောင်းရဲ့ကိုကို ကျော်ဝဏ္ဏပါ ဆောင်း”

“ဆောင်းကို ကိုကိုချစ်တယ်”

ဆောင်း ဘာမှမပြောတတ်အောင် နှုတ်ဆွဲအလျက် သူ့နားက ပြေးထွက်သွားချင်မိသည်။

“ဆောင်း သွားတော့မယ်”

“ဟိတ်...ဒါက ဘယ်ကိုလဲ”

“အို...ဆောင်းလက်ကို လွှတ်ပါ”

“လွှတ်စေချင်ရင် ကိုကိုကို ချစ်တယ်ပြောမှ”

“ဦးကျော်ဝဏ္ဏ”

“ကိုကိုလို့ခေါ်”

“အို”

ဆောင်းမှာ ချစ်သူမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ရယ်ရခက် ငိုရခက်။ ကိုကိုလို လူတစ်ယောက်မှာ အချစ်မရှိဘူးလို့ ထင်ထားတာ ဆောင်း အမှားလား။ ပြီးတော့ ဆောင်းကို ချစ်တယ်ဆိုတာက ရောတကယ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။

“ဆောင်း”

“အို...ကိုကို”

“သိပ်ချစ်တယ် ဆောင်းရယ်”

တင်းကြပ်စွာ ထွေးပွေ့လာသော ချစ်သူရင်ခွင်ထဲမှာ ဆောင်း အလန်တကြားလေး ခေါ်လိုက်မိတာက ကိုကိုတဲ့။ ရှက်ရှက်နှင့် ကိုကိုရင်ခွင်မှာ ဆောင်း မျက်နှာလေးကို ဝှက်ကွယ်တော့ ကိုကိုက ချစ်စရာကောင်းအောင် ရယ်ပါသည်။

“ညာလည်း မညာတတ်ဘဲနဲ့ ဆောင်းရယ်၊ ကိုကိုတို့ လက်ထပ်ကြမယ်နော် ဆောင်း”

“ကိုကိုက ဆောင်းကို တကယ်ချစ်လို့လား”

“လူတစ်ယောက်လုံး ကိုကိုရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေတာ တောင် မယုံသေးဘူးဆိုရင် ဆောင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ကိုကို

ဘယ်လောက်ချစ်လဲ သိသွားအောင်”

“အို...ကိုကို”

အနမ်းတွေက နွေးထွေးသွားသလို ယန်းတွေလို တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေချင်တိုင်း ကြွေနေတာ အချစ်လား။

“ယုံပြီလားဟင် ဆောင်း”

“ကိုကို သိပ်ဆိုးတယ်သိလား”

ချစ်သူရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်လေးနှင့် မနာကျင်အောင် ထုတော့ ကိုကိုက ရယ်သည်။

“ချစ်တယ်နော် ဆောင်း”

“ကိုကို သိရက်နဲ့ကွယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကြားချင်သေးတယ်ကွ”

“ချစ်တယ်”

“ဆောင်းရယ်”

ဒုတိယအကြိမ် ကြွေကျလာသည့် ချစ်အနမ်းတွေအောက်မှာ ဆောင်း ရင်ခုန်သံတွေက မိန့်မိန့်မှူးမှူး။

“ကိုကို”

“ဗျာ”

“ဆောင်းကို ကိုကို တကယ်လက်ထပ်ရဲလို့လားဟင်၊ ဆောင်းဘဝက”

“ဆောင်းဘဝက ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုကို ဆောင်းမေမေနဲ့ တွေ့ပြီးလို့ အားလုံးသိပြီးပြီ”

“ဟင်...ကိုကိုက မေမေနဲ့ တွေ့ပြီးပြီ ဟုတ်လား”
ကျော်ဝဏ္ဏ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အခုချိန်ကစပြီး အိမ်ပြေးမလေး ဆောင်းကို ကိုကို အပိုင်သိမ်းလိုက်ပြီ၊ ဒီကပြန်ရင် ဆောင်းမေမေဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီး လက်ထပ်ကြမယ်”

“အဲဒီလက်ထပ်ပွဲကို ကျုပ် ကန့်ကွက်တယ် ဦးကျော် ဝဏ္ဏ”

“ဟင်...မင်း”

“ဦးစက်ကွင်း”

စက်ကွင်းကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရတော့ ကျော်ဝဏ္ဏရော ဆောင်းပါ အံ့သြသွားသည်။

“ဟုတ်တယ်...ကျုပ် စက်ကွင်းပဲ”

“မင်း ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ စက်ကွင်း”

“ကျုပ်ညီမ နှင်းပွင့်သစ္စာကို လာခေါ်တာ၊ နှင်းပွင့်ဟာ ကျုပ်ညီမ၊ သူ့အမေ ဒေါ်ထားက ကျုပ်အဒေါ်၊ နှင်းပွင့် ဒီကိုလာ ခဲ့”

“ဟင်”

“ဦး...စက်...ကွင်းက ကိုတူးလား”

“ဟုတ်တယ် နှင်းပွင့်၊ အစ်ကို့နာမည် ကိုတူး၊ အန်တီ ထားက နှင်းပွင့်ကို လိုက်ရှာခိုင်းလို့ အစ်ကို လိုက်ရှာနေတာ၊ နှင်းပွင့်ကို တွေ့ပြီဆိုတဲ့အကြောင်း အန်တီထားကိုလည်း ပြောခဲ့ ပြီ”

“အစ်ကို့ဆီကို လာခဲ့ နှင်းပွင့်”

“မင်း ဘယ်မှမသွားရဘူး ဆောင်း၊ ဒီမှာ စက်ကွင်း၊ ဆောင်းက ငါ့ချစ်သူကွ နားလည်လား”

“ခင်ဗျားလိုလူနဲ့ ကျုပ်ညီကို သဘောမတူဘူး၊ နှင်းပွင့် အစ်ကို့ဆီလာခဲ့”

“ဆောင်း မသွားနဲ့နော်”

“ကိုကြီး”

“ဟင်...ညီမလေး”

ညီမဖြစ်သူ နုကို တွေ့လိုက်ရတော့ ကျော်ဝဏ္ဏမျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားပြီး စက်ကွင်းမျက်နှာကို မကျေမနပ် စိုက်ကြည့် သည်။

“န...ကိုကြီးဆီ လာခဲ့စမ်း”

“နက ကျုပ်ချစ်သူဗျာ၊ န ကိုနားမှာပဲ နေ”

“မင်း လူပါးဝလှချည်လား စက်ကွင်း”

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ကရော ဘာထူးလို့လဲ”

“န...ဒီကောင်နဲ့ လုံးဝသဘောမတူဘူးလို့ ကိုကြီး ပြော ထားတယ်နော်၊ ဒီကိုလာစမ်း”

“ကိုကြီး”

“ကိုကို”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်၏ ခေါ်သံကြောင့် ကျော်ဝဏ္ဏ ငြိမ်သွားချိန်...

“ဆောင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကို”

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဆောင်း”

“ဆောင်းအစ်ကိုနဲ့ ကိုကိုညီမလေး နုကို ကိုကိုသဘော မတူဘူး မဟုတ်လား၊ ကိုတူးကလည်း သူ့ညီမဆောင်နဲ့ ကိုကြီးကို သဘောမတူဘူးတဲ့လေ”

“အဲဒီကိစ္စ ဆောင်းနဲ့ဘာဆိုင်လဲ ဆောင်းရယ်”

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့ ကိုကို၊ နုနဲ့ကိုတူးကို ကိုကို သဘော မတူရင် ဆောင်းကလည်း ကိုတူး သဘောမတူတဲ့ ကိုကိုနဲ့ ဘယ်လက်ထပ်လို့ ဖြစ်မှာလဲ”

“ဆောင်း သွားတော့မယ်”

“ဆောင်း”

ကျော်ဝဏ္ဏ လှမ်းခေါ်ပေမယ့် ဆောင်းက တစ်ချက်လှည့် မကြည့်ဘဲ ကျော်ဝဏ္ဏကို ကျောခိုင်းသွားတော့ ကျော်ဝဏ္ဏရင်ထဲ ခံပြင်းဒေါသတွေနှင့် ကျိတ်မနိုင်ခဲမရ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် စက်ကွင်းမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟိတ်ကောင် စက်ကွင်း၊ မင်းကို ငါ့ဟစ်သက်

ဘယ်တော့မှ မကျေနပ်ဘူးကွ နားလည်လား”

“ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားကို ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှ မကျေနပ်ဘူး”

“လာ...န၊ ကိုတို့သွားမယ်”

“ဟိတ်ကောင်...ငါ့ညီမကို ခေါ်မသွားနဲ့၊ န နေနဲ့”

“နကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကို၊ န ကိုနဲ့ မခွင့်နိုင်ဘူး၊ ကိုကိုပဲ လက်ထပ်ပါရစေ”

“မိန”

“ဟယ်...ကိုကို လဲသွားပြီ၊ လုပ်ကြပါဦး”

“ကိုကို”

ဒီတစ်ခါ ချစ်သူဆီကို အပြေးရောက်သွားသူက ဆောင်း။

“ဘာဖြစ်သွားလဲ ကိုကို၊ ဘယ်နား နာသွားလဲဟင်”

“အသည်းထဲကနာတယ် ဆောင်း”

“ကိုကိုရယ်”

ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် စီးကျလာသော ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည် တွေကို ဆောင်း မဖယ်ရှားနိုင်ဘဲ ချစ်သူရင်ခွင်မှာ ခေါင်းတိုးဝင်ပြီး

ချစ်သူကိုယ်ကြီးကို လွှတ်သွားမှာ ကြောက်သည့်အလား အတင်း ကျပ်ဆုံး ပွေ့ဖက်လိုက်ချိန်မှာ ဆောင်းကိုယ်လေးကို တင်းကျပ်စွာ ထွေးပွေ့ထားသူရဲ့ ရင်ခွင်ဟာ ဆောင်းအတွက် ဘယ်တော့မှ မအေး စက်နိုင်သော ရင်ခွန်ခြင်း အချစ်တေးကိုသာ အထပ်ထပ်သီကုံး လျက်။

နလုံးစိတ်ဝမ်းမြန်းချွန်းပါစေ။

ဆုဒဏ္ဍဇီ